

HOÀNG HẬU
SIÊU QUẬY

Mục lục

[Chương 1: Sự Thật...](#)

[Chương 2: Xuyên Không](#)

[Chương 3: Thân Phận Mới Cuộc Đời Mới](#)

[Chương 4: Sống Lại Và Khởi Đầu](#)

[Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Với Lão Thái Thái](#)

[Chương 6: Tiếp](#)

[Chương 7: Dạ Y Võ Cho Song Nhi](#)

[Chương 8: Luyện Tập](#)

[Chương 9: Thích Khách](#)

[Chương 10: Kẻ Đứng Đầu Của Tên Thích Khách](#)

[Chương 11: Điều Tra](#)

[Chương 12: Chiến Đấu Giành Chức Cát Chủ](#)

[Chương 13: Rắc Rối Lại Đến](#)

[Chương 14: Yên Tiệc](#)

[Chương 15: Trà Giá](#)

[Chương 16: Lập Phi](#)

[Chương 17: Nụ Hôn Đầu, 3 Điều Kiện](#)

[Chương 18: Xuân Tiêu Lâu](#)

[Chương 19: Trở Về Kịp Thời Thoát Một Kiếp Nạn](#)

[Chương 20: Tin Đồn Lan Truyền Hoàng Hậu Được Sủng](#)

[Chương 21: Âm Mưu\(1\)](#)

[Chương 22: Âm Mưu\(2\)](#)

[Chương 23: Mĩ Vị](#)

[Chương 24: Kịch Vui](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26: Đưa Về Sinh Cháu](#)

[Chương 27: Mưa-Quá Khứ](#)

[Chương 28: Khắc Xuân Tiêu](#)

[Chương 29: Người Thật Sự Yêu Ta](#)

Chương 30: Ta Là Sát Thủ Mà Lại Thích Cứu Người A

Chương 31: Chuyển Biến

Chương 32: Đúng Ta Sợ Các Người Mất Mặt

Chương 33: Tài Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo(1)

Chương 34: Tài Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo(2)

Chương 35: Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo(3)

Chương 36: Trả Giá(1)

Chương 37: Trả Giá(2)

Chương 38: Ta Cảm Thấy Không Vui

Chương 39: Mị Hồ

Chương 40: Đồng Hương Tâm Sự

Chương 41: Vô Tình Nghe Được*1)

Chương 42: Vô Tình Nghe Được*2)

Chương 43: Ta Dẫn Các Người Đi

Chương 44: Thôn Vĩ(1)

Chương 45: Thôn Vĩ(2)

Chương 46: Tâm Sự Của Tử Bạch

Chương 47: Tình Yêu Không Phải Là Ràng Buộc

Chương 48: Giải Độc

Chương 49: Tức Giận

Chương 50: Đại Nam Nhân Ngượng Ngùng

Chương 51: Những Vị Khách Không Mời Bỗng Dưng Xuất Hiện(1)

Chương 52: Những Kẻ Không Mời Bỗng Dưng Xuất Hiện(2)

Chương 53: Trò Cười(1)

Chương 54: Trò Cười (2)- Lòng Tin

Chương 55: Chàng Chọn Tin Nàng Ta

Chương 56: Chàng Chọn Tin Nàng Ta< Tiếp>

Chương 57: Cát Chủ Thị Huyết

Chương 58: Cát Chủ Thị Huyết < Tiếp>

Chương 59: Nữ Nhân Giả Mạo 1

Chương 60: Nữ Nhân Giả Mạo 2

Chương 61: Vạch Mặt Kẻ Giả Mạo, Kẻ Thù Tái Ngộ

Chương 62: Nghi Ngờ

Chương 63

Chương 64: Trở Về Nhà 1

Chương 65: Trở Về Nhà 2

Chương 66

Chương 67

Chương 68: Ngang Ngược Ta Giới Nhất

Chương 69: Tiệc Chiêu Đãi Đặc Sắc

Chương 70: Tiệc Chiêu Đãi Đặc Sắc(Tiếp)

Chương 71: Vân Nhạc

Chương 72: Ban Hôn

Chương 73: Kinh Hách Cực Điểm

Chương 74: Kinh Hách Cực Điểm (Tiếp)

Chương 75: Kinh Hách Cực Điểm (Kết)

Chương 76: Đại Kết Cục

Chương 77: Ngoại Truyện 1: Trọn Đời Trọn Kiếp

Chương 78: Ngoại Truyện 2: Cưới Nương Tử

Chương 79: Ngoại Truyện 3:Hoàn Mỹ

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sự Thật...

Các bạn có tin vào tình yêu vĩnh cửu không, vâng lúc trước tôi tin vào nó còn bây giờ đối với tôi nó thực nực cười. Cái thức được con là vĩnh cửu đó là lòng dạ con người, vĩnh cửu thâm sâu.

Tôi là ai chứ đường đường lại là một Ảnh Hồ một con người máu lạnh vô tình, nhưng tôi lại dốc sức che trở cho người tôi yêu và người bạn thân, vậy tôi nhận được lại gì chứ phản bội, lừa dối hay là tự mình nhận ra sự ngu ngốc của mình.

Tôi thật không ngờ là buổi tiệc sinh nhật mà bạn trai tôi và bạn thân tôi tổ chức diễn ra sinh động như thế, giả dối trước mặt tôi rồi tháo bỏ lớp ngụy trang đó sau bức màn, mai mắt tôi lại biết được bộ mặt đó.

Tôi nổi danh là sát thủ nhưng chẳng ai biết mặt cả vì tôi đeo mặt nạ, với lại ai có thể ngờ sinh viên đại học lại là một sát thủ chứ. Tôi tên Trần Lan Anh tính tình nhìn vào thì nhu nhược yếu đuối nhưng bên trong tôi không ai biết cả, tôi giả dối với tất cả thật lòng với hai người nào ngờ.

Hôm sinh nhật của tôi.

Đáng lẽ không khí vô cùng vui tươi, hôm nay tôi đặt biệt vui vẻ vì bữa tiệc bất ngờ này, tôi không thấy Trương Minh bạn trai tôi nên tôi lên lầu tìm anh ấy lại cho tôi thấy một cảnh này.

Cô gái ăn mặc khiêu gợi quần lầy chàng trai, chàng trai say mê hôn ngẫu nhiên cô gái, sau đó họ nói vài câu làm tôi chết đứng:

Trương Minh:“ Em hôm nay đẹp thật đó, làm anh chỉ muốn cạnh em thôi”

Hà Lê:“ Xí.... anh dẻo mềm vừa thôi, anh đúng là đồ bắt cá hai tay mà”

Trương minh xoa eo Hà Lê:“ Anh chỉ yêu em thôi còn cô ta, xinh đẹp thật nhưng dạng đó anh chẳng thích, chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời anh chán rồi“.

Hà Lê:“ Sao anh không chia tay đi, em chán cảnh giả dối trước cô ta lắm rồi, vì muốn ở cạnh anh em mới tiếp cận cô ta“.

Trương Minh tay không an phận sờ mó:“ Cưng yên tâm sớm muộn anh cũng bỏ cô ta thôi“.

Hà Lê:“ Ừ ừ anh nói đó“.

Tôi đứng ở ngoài nghe hết đặt sắc thật hóa ra tôi bị lừa sao, Haha thực nực cười, anh lợi dụng tôi ừ tốt tốt tốt.

Tâm trạng tôi đang rất tốt mọi người biết không, tính cách tôi rất mạnh mẽ khi biết một sự thật thì tôi không bao giờ buồn mà luôn vui cho chính mình không bị lừa nữa.

Tôi bước ra sân thượng nhìn lên bầu trời đầy sao ý nghĩ chợt lóe, phải chi tôi rời xa được thế giới này tôi sẽ làm lại từ đầu, rời xa những lời lừa dối đó haha tôi thật hi vọng trời mang tôi đi.

Ông trời có lòng thương người tôi bị mang đi thật xa thật xa.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xuyên Không

A một cơn đau đầu dữ dội làm cho tôi chợt tỉnh, nhưng chẳng nhìn được gì chỉ thấy một khoảng mờ mịt tâm tối, tôi sao thế này sao lại thành ra như vậy tâm đau quá, sao nó lại đau đến thế. Tôi chợt nghĩ rồi cười chua chát, hoá ra những gì tôi trân trọng chỉ là giả dối sao thật không ngờ tôi lại có ngày này.

“ hu hu hu nường nường người tỉnh lại đừng làm Lệ nhi sợ mà huhu”

“Gì thế nhỉ tiếng khóc sao, không chắc không phải chắc là ảo giác” tôi tự nói trong tiềm thức của chính mình, thôi thì mặc kệ cái ảo giác đó đi, tôi muốn nằm đây bình tĩnh suy nghĩ.” huhuhu.... nường nường, nường nường....” đúng là phiền thật không thể cho tôi khoảng không gian bình yên à, tức thật cái ảo giác gì mà dai dẳng đến thế.

Bên tai vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc, quấy rối như thế thì ai có thể an tĩnh được chứ, tôi miễn cưỡng chớp chớp mi mắt nặng trĩu hé mở. Sau bao nhiêu cố gắng nỗ lực tôi cuối cùng cũng đã thành công mở mắt ra, nhưng tôi chỉ thấy mơ hồ có bóng dáng của một người nào đó ngồi cạnh thôi.

“ nường nường người tỉnh rồi để Lệ nhi đi gọi ngự y đến, người chờ Lệ nhi” dứt lời thân ảnh đó cũng biến mất, để lại tôi một thoáng bất ngờ. Tôi chẳng hiểu cái chuyện tồ tộ gì đang xảy ra với mình, nường nường người lúc này gọi tôi là nường nường thì phải, không phải chứ. Tôi nhắm mắt lại một lần nữa, rồi mở mắt ra mọi vật lúc này đã rõ ràng hơn, không

còn mơ hồ như lúc đầu, nhưng tôi lại bị sốc nặng khi nhìn rõ hoàn cảnh bấy giờ, một khung cảnh kì quái và lạ lẫm.

Cảnh bên ngoài thật là tôi sốc một chút, tôi thấy mình ở trong một căn phòng giống như căn phòng của các người thời cổ đại, từ cột đến gương đồng, bàn trang điểm, rồi nhìn đến y phục của chính mình điều làm tôi bất ngờ nhất là tôi hiện giờ không còn là mình, và tôi không rõ hiện giờ tôi là ai.

Đang suy nghĩ thì chợt ngoài cửa xuất hiện hai người đang hấp tấp chạy tới hình như cô gái là tiểu cô nương lúc nãy tên gọi Lệ nhi, con người còn lại chắc là người cô nương ấy gọi tới. Sau đó họ làm gì nữa tôi mặc kệ, chỉ biết ngồi thất thần tới khi người kia rời đi còn lại cô gái kia và tôi, tôi mới thoát khỏi trạng thái suy nghĩ của mình nhìn cô gái kia.

Tôi quay sang nhìn người bên cạnh trong đầu một mảnh đau nhức. những điều tôi tiếp thu được chính là tôi không còn là tôi nữa, hiện giờ tôi là ai và hiện giờ tôi đang ở nơi nào, sự việc này tại sao lại diễn ra.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thân Phận Mới Cuộc Đời Mới

Tiểu cô nương bước đến cạnh tôi nhưng vẻ mặt lại rất dè dặt hỏi:“ đại phu nói nương nương không sao sẽ nhanh khoẻ lại, nhưng nếu người cảm thấy không tốt cứ gọi nô tì, nô tì sẽ bẩm báo lên hoàng thượng dù gì người cũng là hoàng hậu không thể để mình xảy ra bất trắc“.

Lại một thông tin như trời giáng xuống tôi như hoá đá, tự dưng xuất hiện ở một nơi xa lạ đã không nói cái này lại trở thành hoàng hậu chẳng lẽ tôi lại có số kiếp cùng chung nam nhân với người khác không bao giờ tìm được hạnh phúc cho chính bản thân. Tôi lại nhớ những chuyện vừa xảy ra trong tâm vẫn cảm thấy đau lòng...

Lệ Nhi cảm thấy hoàng hậu trước mặt rất khác, khác với trí nhớ của mình trong lòng rất bồn chồn:" nương nương người sao vậy", tôi thoáng giật mình nhận ra mình đã ngây người một lúc nên điều chỉnh tâm tình, trấn định lòng mình rồi mới quay lại lần nữa hỏi lần nữa:" cô nương tên là lệ nhi đúng không“.

Lệ nhi ngay người rồi gật đầu nhưng sau đó lại kinh hoảng:“ nương nương người không nhớ mô tì sao nương nương, huhu người đừng làm nô tì sợ”, tiểu cô nương bị tôi hỏi như vậy đã khóc rất thương tâm, tôi nhìn ra tiểu cô nương này thật lòng đối tốt với mình.

Tôi vốn không có người thân lại bị người mình tin tưởng phản bội nên bây giờ thấy có người lo cho mình thì cảm động vô cùng, nghĩ thế tôi bèn kéo tay tiểu cô nương đó lại trấn an:" đừng lo ta không sao chỉ tạm thời không nhớ được gì đầu óc còn rất mơ hồ".

Tiểu cô nương bị tôi kéo tay càng kinh sợ hơn sắc mặt trắng bệch, tôi nhìn tiểu cô nương sợ mình như thế cũng mơ hồ đoán được người chủ trước kia của thân sát này đối xử với hạ nhân như thế nào., đúng vậy tôi đã xuyên không và hiện giờ tôi không còn là mình nữa tôi đã thành một người cổ đại.

“Đừng sợ ta sẽ không làm gì người chủ yếu ta muốn biết một số chuyện về mình thôi cô có thể kể cho ta nghe không” tôi dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng hỏi chính là lúc làm sát thủ tôi không nhận ra mình có thể nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

Lệ nhi bỏ vẻ mặt hoảng sợ bằng vẻ mặt không thể tin nhưng vẫn rất nhanh kể lại mọi chuyện cho tôi biết, tôi từ từ tiếp nhận thông tin vừa ngạc nhiên với tất cả thông tin vừa tiếp nhận, tôi biết được tên mình vốn dĩ họ và tên không khác biệt lắm chỉ có khác chữ lót là Lan nay đổi thành Lam.... Trần Lam Anh.

“vậy trong cung có tất cả bao nhiêu phi tần” chuyện này tôi chỉ băng quơ hỏi cho biết

“Hậu cung chỉ có hoàng hậu, hoàng thượng vốn không muốn nạp phi sở dĩ... sở dĩ...” Lệ nhi có vẻ do dự không nói tiếp.

“Sở dĩ làm sao?”

Lệ nhi không dám nói sợ tôi nổi giận vì thế tôi trực tiếp đoán:“sở dĩ lập ta làm hậu là vì phụ thân ta cùng các triều thần ép buộc phải không”, đó là suy đoán của tôi nhưng khi Lệ nhi gật đầu thì tôi mới chắc chắn xem ra hoàng thượng này cũng không tệ lắm.

“Được rồi cảm ơn người ta phải nghĩ ngơi có chuyện gì ta sẽ gọi” Lệ nhi rời đi tôi mới từ từ thanh tĩnh lại suy nghĩ về mọi chuyện một lần nữa, nếu cứ tiếp thu thông tin như thế tôi sợ đầu óc sẽ hỏng mất.

Trong phòng tĩnh lặng lạ thường tôi đang cố xử lí những thông tin lúc này thì bỗng đâu phát ra một giọng nói, tôi từ từ nhắm mắt nằm xuống giường chìm vào ảo cảnh, tôi thấy mình đi trong một màn sương cứ đi trong vô hướng rồi từ xa phát ra một giọng cười:“ ha ha ta đợi cô cũng thật lâu...”

“ ai..” tôi cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“ ta là ai cô không cần biết ta đưa cô đến đây, và đến đây là số mạng của cô nó đã được định trước”

“ cái gì là người đưa ta đến đây, vì sao cái gì là định trước”

“ thiên cơ bất khả lộ, cô có thời gian một năm ở đây sau một năm có thể trở về chỉ sợ lúc đó cô lại không muốn về”

“ Nói vậy tôi không còn lựa chọn khác sao”

“ không có đây là số kiếp, để cô có thể thuận lợi sinh sống ta cho cô toàn bộ kí ỨC và một túi gấm, trong túi gấm sẽ xuất hiện 3 món đồ cô muốn có chỉ cần cô suy nghĩ về nó, nhiệm vụ của ta kết thúc tạm biệt“.

Làn sương biến mất tôi tỉnh dậy trong tay cầm chặt túi gấm đây là số mệnh đã không thể thay đổi.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sống Lại Và Khởi Đầu

Sự thật dù không muốn chấp nhận thì cũng phải chấp nhận, khó vượt qua càng phải kiên cường vượt qua Lam Anh thầm nghĩ rồi chột tươi tỉnh hẳn lên có cơ hội sống cứ sống vậy.

“ Ôi trời ạ có cần yếu đuối vậy không, chỉ xoay nhẹ tay thôi mà lại đau như vậy..... sống làm sao với cơ thể suy yếu như thế này đây” Lam Anh thực hiện một vài động tác đơn giản và kết quả tay sắp lìa ra tới nơi rồi.

Cái đau làm con người ta thanh tỉnh hẳn, bị đau làm cho Lam Anh ý thức được thân thể này yếu ớt cỡ nào vì thế nàng trong lòng thầm ra quyết định.. suy nghĩ hiện tại của Lam Anh là:

“Yếu như vậy chả tốt chút nào phải rèn luyện thêm mới được, khi khỏe một chút kiếm gì đó để học sẵn tiện làm một ít độc phòng thân“..

Nghĩ là làm Lam Anh bèn quay sang Lệ Nhi, nhìn Lệ Nhi một cái sắc bén không rời dù chỉ một giây làm lệ nhi mồ hôi ròng ròng chảy, trong đầu là môth mảnh bất an. Lệ Nhi sau có thể chịu nổi ánh mắt áp bức như vậy hoảng sợ quỳ xuống:

“ Nương nương có gì sai bảo người cứ giao phó, người đừng nhìn Lệ Nhi như vậy rất áp bức người” lời lẽ của lệ nhi cũng rất thẳng thắn làm nàng khá vừa lòng, nhưng có một điểm làm Lam Anh không vui.

“Người gọi ta là gì, gọi lại cho ta xem”

“ nường nường” Lệ Nhi ngây thơ gọi hai tiếng không cảm nhận có gì bất thường.

Nàng dùng sức kéo Lệ Nhi đứng lên rồi ra hiệu ngồi xuống, vốn nàng tưởng là Lệ Nhi sẽ từ chối nào ngờ nàng vừa dứt lời lệ nhi đã trực tiếp ngồi xuống có thể hình dung bởi 2 từ”” sáng khoái”“.

“ Lệ Nhi em bao nhiêu tuổi rồi”

“ em 17 tuổi có việc gì không nường nường” chính Lệ Nhi dùng từ em thay vì từ nô tì để xưng hô làm bàn có hảo cảm với Lệ nhi hơn, nhưng 2 từ kia nàng không thích.

“ em có thấy kêu ta là nường nường rất già hay không, ta còn trẻ như vậy em lại nhỏ tuổi hơn ta chi bằng ta xưng tử muội đi”

“ không được nường nường tha mạng trong cung em không dám làm càn đâu“..

Lam Anh suy ngẫm lúc lâu:“ thật sự là không dám gọi à, vậy ta chịu thiệt gọi em là tử tử có được không”

Lệ Nhi khóc không ra nước mắt trong lòng thầm bảo mình bình tĩnh không bị nường nường làm cho tức mà ngất đi:“ hai cách gọi đó có khác nhau sao, cách gọi trước còn đỡ cách gọi sau thì..... e là gọi xong chả còn mạng mang về”

“Nường nường người làm khó nô tì”

Lam Anh hết cách với Lệ nhi bèn lạnh lùng phun ra một câu:“ Em gọi ta bằng tử tử đó là mệnh lệnh“.

Lệ Nhi vẫn không dám gọi dùng bộ dạng đáng thương mở miệng:“ Nhưng....”

Lần này Lam Anh quả quyết đến cùng, khẳng định chắc nịch một câu:“ Mệnh lệnh của ta không có chuyện để người khác bác bỏ trừ khi....”, Lam Anh nói lấp lửng rồi kéo dài hơi ra làm Lệ Nhi cảm thấy lo lắng hỏi:“ Trừ khi làm sao ạ?”

"Trừ khi người đó chết"

Nghe xong câu nói lòng Lệ Nhi cảm thấy từng cơn rét buốt thăm thẳm nghĩ:“ thay đổi rồi nường nường thay đổi rồi, quá ác độc quá cường đại và làm người ta sợ hãi“.

“Người hiểu ta nói gì chứ”

Lệ Nhi gật đầu nghe theo dù sao nghe theo lệnh chủ tử cũng là bình thường, đâu có xem như là có tội từ đó về sau Lệ Nhi và một người nô tì nữa đều kêu Lam Anh là tử tử.

Lam Anh sau một thời gian gian quyết vấn đề xưng hô với Lệ Nhi xong rồi mới bắt đầu nói vào chuyện chính:" Ta muốn nhờ em giúp ta một vài chuyện“.,” Tử cần gì cứ nói em sẽ đi làm dù gì chấp hành mệnh lệnh là nhiệm vụ của em” lần này Lệ Nhi xưng hô thoải mái nghe suông tai hơn.

“Em lấy giấy bút lại cho ta, ta liệt kê ra những món đồ cần mua”

Lệ Nhi nhanh chóng lấy giấy mực đến, sau đó đọc một tràng những đồ mình cần cho Lệ Nhi ghi. Lệ Nhi ghi chép xong thì đi ngay bởi vì tiền của cung điều do Lệ Nhi tiếp quản nên Lam Anh chẳng cần lo chuyện tiền bạc.

Sau Khi Lệ Nhi đi Lam Anh bèn vớ lấy cái gương trên bàn mà xem dung mạo hiện tại, dung nhan trong gương hơi tiêu tụy vẻ đẹp bị son phấn che mờ làm Nàng trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống nhưng cũng nhìn ra trong gương là một thiếu nữ xinh đẹp dung mạo thì xem ra có bốn phần giống dung mạo trước kia của nàng nhưng trong sắc xảo đường nét hơn dung mạo lúc xưa.

Sau khi đã xem mình chán chê Lam Anh bắt đầu xếp bằng ngồi thiền an dưỡng cơ thể, vốn dĩ khi xưa nàng rất có hứng thú với võ thuật Phương Đông nên cũng có tìm hiểu võ thuật cổ đại,, cộng thêm ở hiện đại chẳng biết cách tu luyện nội lực coi như đến cổ đại là một cơ duyên. Nàng vì đã có tập luyện thân thể rất nhanh thích ứng, nhanh chóng hòa mình vào không khí cổ đại.

Khoảng 2 khắc sau Lệ Nhi trở về trên tay là một đồng đồ mà Nàng liệt kê, từ lúc đó mọi chuyện bước qua một trang mới mà sắc hơn cho cả hai người.... Lệ Nhi cường hãn, Lam Anh là bá chủ của những kẻ cường hãn.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Với Lão Thái Thái

Ba ngày trôi qua nói dài cũng không phải là dài nói ngắn thì có vẻ rất khó chấp nhận được, Lam Anh đã ở trong đó ba ngày không ăn uống và cũng không có động tĩnh gì phát ra từ phòng, lòng Lệ Nhi như rơi vào chảo dầu gấp đến nỗi muốn xông vào xem bên trong có xảy ra chuyện gì không.

“ Lộc cộc.... cách”

Cánh cửa phòng cuối cùng cũng được chủ nhân của nó mở, Lam Anh một thân bụi đất đầu tóc có chút hỗn loạn bước chân ra ngoài..... cuối cùng người cũng xuất hiện làm nỗi lo lắng của Lệ Nhi giảm đi đáng kể.

Lam anh bước ra đã thấy Lệ Nhi trước cửa có chút bất ngờ, đang định tắm rửa một chút mà không biết ở nơi nào thật có chút khó khăn. Thời đại cổ hữu này làm gì có nhà vệ sinh ngay trong phòng, chuyện gì cũng phải quần quẹo đi thật xa nghĩ lại cũng thấy thật hâm mộ những người nhân nhện được lâu như vậy.

“ À Lệ nhi không ngờ em lại ở đây nha ta đang lo lắng không biết tìm em ở chỗ nào đây” Lam Anh bước ra khỏi cửa tiến đến gần Lệ Nhi.

“ Có chuyện gì nương..... tỷ cứ việc sai bảo muội đi làm” Lệ nhi theo thói quen định gọi nương nương chột nhớ ra kịp thời đổi thành chữ tỷ cứng nhắc thật sự có chút lạ miệng.

“Em chuẩn bị nước tắm cho ta đi cả người dơ không chịu được nhân tiện chọn giúp ta một bộ y phục, loại nào cũng được... nhưng đừng quá cầu kì” là Hoàng hậu thời này cũng có một đặt quyền có thể sai khiến người, có

cái khó chịu chính là ở đây không có bồn tắm chỉ có thể sử dụng thùng mà thôi không tắm nữa chút nào.

“ À vậy người muốn y phục màu gì đỏ cam xanh hay tím.... loại mỏng như thế nào ạ ”Lệ nhi rãnh rỗi liệt kê các màu sắc nghe mà rối rắm.

“ em cứ chọn đại cho ta một y phục trắng được rồi đừng có nhiều lớp quá nóng chết ta” lam anh thầm nghĩ mà đau đầu những màu kia thật lòe loẹt, rồi nghĩ nghĩ Lam Anh thấy một chuyện còn trọng đại hơn:“ y phục cổ đai đúng thật rất rườm rà, đối với một người hiện đại có tính cách như nàng váy còn không mặc.....chủ yếu thì chỉ qua quần cổ cao áo thoải mái giờ mặc y phục cổ đai đã mặc váy lại còn cả đóng lớp quần áo thật rất phức tạp“.

Lệ nhi giật mình rồi nhanh chóng đi chuẩn bị trong lòng thầm nghĩ “ nường nường thay đổi rồi chuyện này nghĩa là nhĩ? màu trắng không phải là màu cấm kỵ của nường nường sao.... nhớ lúc mới vào cung nàng có nghe lời đồn có một nô tì không biết chuẩn bị y phục cho nường nường nhưng lại chọn màu trắng kết quả là nàng ta bị đánh thừa sống thiếu chết.... haizza lời đồn không thể tin nha“.

Nửa khắc sau Lệ Nhi trở lại nàng nhìn thấy Lệ Nhi bước đến mà vô cùng thắc mắc" chỉ có một bộ y phục cần phải tìm lâu đến thế sao, mười lăm phút nha thật là chậm chạp”, Lệ Nhi thấy ánh mắt ngờ hoặc của nàng bắt đầu dĩ giải đầu lúng túng:“Tỷ đừng nhìn muội như vậy chứ, y phục của tỷ rất nhiều nha nhưng kiếm y phục màu trắng thì thật là khó muội phải lục tung cả căn phòng mới tìm ra được y phục cho tỷ đó“.

Lam Anh chỉ biết câm nín nói gì đây khi lỗi là ở chính thân thể này.

Sau một khắc thay đổi với vấn tóc lam anh đến cả sức cũng không còn, đồ nhiều lớp rắc rối thì không nói gì đi đến cả tóc cũng dài như vậy.... hiện đại mà cắt đem bán không khéo thành một người giàu có nha. Đúng là sát

thủ không bằng quy củ cộng sự cố hủ đến cả Lam Anh là một người rất thoải mái trong chuyện cuộc sống hằng ngày cũng cảm thấy áp bức bức mình.

Lam Anh thầm thề với lòng khi nàng cường đại nàng sẽ tìm cái tên đưa ra những quy củ này xử lí.

Lệ Nhi sau khi giúp nàng thay y phục theo quy củ là phải lui xuống nhưng nàng đã gọi Lệ Nhi trở lại nói:“ Em đi dạo cùng ta một chút ở trong phòng lâu ngày cũng thật khó chịu” thật ra là Lam Anh muốn đi tìm hiểu một chút tình hình về nơi sống mới thôi. Bỗng từ đâu có một nô tì khác chạy lại dáng dấp tương xứng với Lệ Nhi nhìn cũng khoảng bằng tuổi Lệ Nhi.

Tiểu cô nương thấy nàng vội quỳ xuống bộ dạng run rẩy sợ sệt:“ Nương nương tha mạng.... nương nương tha mạng nô tì gần đây sức khỏe kém nên không thể bên cạnh chăm sóc người hôm nay nô tì mới biết tin đến đây thỉnh tội” Tiểu cô nương sợ sệt chuẩn bị nghênh đón cơn giận của nàng nhưng một lúc sau chỉ nghe nàng lên tiếng:" Người là Tuyết Nhi?" nàng cũng chỉ phỏng đoán bởi những ấn tượng sót lại của thân thể này.

Tuyết Nhi vẫn quỳ đó vô thức gật đầu, nàng nhìn Lệ Nhi rồi nhìn sang Tuyết Nhi thầm nghĩ:' Bọn họ đều là người của cổ thân thể này sao, chắc chắn bị đối xử rất tệ mới sinh ra bài xích“.

"Lệ Nhi em đỡ Tuyết Nhi đứng lên đi, ta không trách phạt em ấy đâu” Quay sang nhìn Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi Nàng bỗng trầm giọng nói:“ từ nay về sau ta sẽ đối tốt với hai em chúng ta xem nhau như một gia đình mà đối đãi ta sẽ là tỷ tỷ của hai người" song nhi ngây người sau đó nở một nụ cười ấm áp trong lòng thầm nghĩ” Nương nương bây giờ tốt thật“.

Lam Anh cũng cười nhẹ, đây cũng là nụ cười đầu tiên trong cuộc đời nàng.

" thôi chúng ta đi dạo nào"

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiếp

Đi tới 1 cái hồ đầy sen nàng thích thú ngắm nhìn từ nhỏ nàng đã rất thích sen ngắm lúc lâu nàng mới để ý song nhi (lệ nhi + tuyết nhi) còn ở phía sau nàng, nàng quay sang bảo bọn họ đi trước để nàng ở đây một chút thư giãn. song nhi dạ rồi lui đi sang nơi khác để nàng ở đây 1 mình.

Đang ngắm nhưng bông sen thơm ngát thì phát hiện sau lưng mình có 1 người, nàng hoảng hốt quay đầu lại bây giờ trướ mặt nàng là 1 khuôn mặt già dặn, chững chạc, mặt có vài nếp nhăn nhưng cũng không thể che dấu được vẻ đẹp, chắc hẳn khi còn trẻ là 1 mỹ nhân.

Người đó bước đến bên cạnh nàng, ngồi xuống:

-cháu rất thích sen sao.

-vâng ạ

-Nó thật đẹp đúng không?

Gật gật*

Rồi bà quay sang hỏi nàng sẵn tiện đáng giá nàng từ trên xuống dưới.

-cháu sống ở trong cung à.

gật gật

-cháu tên gì?/cháu tên lam anh ạ

-cháu có biết ta là ai ko?/

****lắc đầu****rồi nhìn bà từ trên xuống dưới trang phục thanh tao cao nhã chắc là người quyền quý(nàng nghi)

-ta là thái hoàng thái hậu của đất nước này.

Nàng nghe câu nói của bà hết hồn vội vàng xuống hành lễ.

Hoàng thái hậu thấy thế đỡ nàng lên bảo nàng không cần hàng lễ,bà rất thích người con gái này (trang phục đơn giản nhưng cao quý,khí chất vương giả,khuôn mặt tự nhiên không son phấn như những người phụ nữ khác,tính tình hiền hòa dễ chịu lại còn rất biết kính trọng người lớn tuổi).

Nàng tuy e sợ nhưng thấy thái hoàng thái hậu khá hiền nên rất nhanh lấy lại vẻ tự nhiên trò chuyện cùng bà.Hai người trò chuyện rất hợp ý nhau họ nói chuyện đến tận xế chiều.Thấy trời không còn sớm nàng tạm biệt thái hoàng thái hậu rồi ra về,trước khi đi bà con bảo nàng tới Từ Ninh Cung chơi với bà nàng vui vẻ đồng ý.

Hôm nay tâm trạng nàng rất vui nên thông thả về chỗ ở của mình không còn để ý đến song nhi đang ở đâu, nàng đâu biết rằng có chuyện không hay xảy đến cho hai nha đầu kia càng không thể tha cho ai đánh người của nàng.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 7: DạY Võ Cho Song Nhi

Nàng về tới Điện Trung Cung đã thấy song nhi đứng trước cửa đợi nàng, hai người cuối đầu xuống ko dám ngẩng đầu lên. Nàng thấy hai người là lạ mới cất tiếng hỏi:

-hai người ko sao chứ, ngẩng đầu lên cho ta xem nào.

-song nhi vẫn cuối đầu xuống ko có dấu hiệu ngẩng lên.

Nàng đưa tay nâng đầu lệ nhi và tuyết nhi lên cảm thấy tức giận:

-Ai làm mặt 2 e ra như vậy. Khuôn mặt của 2 người sưng húp bầm tím trong rất thương tâm.

-Nàng tức giận hỏi “hai e làm sao vậy.

Hai nàng lấp bắp “tiểu t...i...ế...u thư e..e”. nói “e sợ ý làm dơ váy tiểu Hồng nên..nên.” dừng, ta hiểu rồi bọn chúng đánh 2e phải ko? thật to gan dám đánh người của ta bọn chúng là ai chứ”

Quay sang hỏi song nhi “2e có mún trả thù hk“. song nhi do dự (lúc trước tiểu thư ko coi các nàng ra gì nên bọn họ ý thể hiếp người, bây giờ thì khác rồi có tiểu thư bảo vệ các nàng ko cần gì sợ người khác nữa.

“nhưng bọn e sợ, tiểu hồng là nha hoàn thân tín của đại tiểu thư mà đại tiểu thư là người mà tam vương gia sủng ai nhất nên bọn e ko dám ạ”

-”ukm ko nhắc chắc nàng cũng quên mình có 2 tỷ tỷ Lam Nhu ư nàng ko sợ ả, nhưng cũng ko thể đòi lại công bằng cho 2 người bọn được, rồi lần

sau họ lại bị ức hiếp nữa rồi sao nàng phải dạy cho 2nàng 1ít bản lĩnh mới được”

Nàng quay sang hỏi song nhi “thế 2e có mún trả thù hay ko “.

lệ nhi và tuyết nhi nhớ mình bị bọn họ ép bức lâu ngày nay có cơ hội trả thù liền gật đầu.Nàng rất hài lòng với biểu hiện của 2người.

-”zậy từ nay về sau ta sẽ dạy cho 2emột ít võ và y thuật phòng thân các e có đồng ý ko“.Hai nàng gật đầu đồng ý.”được từ ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu“.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Luyện Tập

Ngày hôm sau nàng bắt đầu luyện tập cho song nhi:

-”ko đúng phải như vậy“.

-”sai rùi như thế này mới đúng”

-”tay để ở trước”

-”lại sai nữa rồi làm lại”

-”tốt đúng rùi”

-”phải như thế chứ”

-”giỏi lắm 2e luyện tiếp đi”

.....

Tây viện Điện Trung Cung 1 loạt âm thanh vang ra, kế tiếp là 1 chuỗi im lặng.

.....

Ở 1 nơi khác có 1 nam nhân cường nghị đang đứng đó:

/hắc y nhân xuất hiện/

-”Động tĩnh bên kia thế nào”

-”bên kia ko có động tĩnh gì đáng ngờ,hoàng hậu chỉ đi dạo quanh ngự hoa viên khoảng thời gian này chủ yếu là ở trong phòng ko có ra ngoài.Có 1điều lạ là từ khi hoàng hậu bình phục thì tính tình thay đổi hẳn điều này rất kì lạ”

-Người giấu mặt trầm ngâm 1lúc rồi nói tiếp:“tạm thời ngừng theo dõi nàng,ngươi bây giờ hãy chú ý hành động của Trầnthừatướng và tam vương gia như thế nào”

-Hắc y nhân “Vâng” rồi biến mất.Người dấu mặt cũng rời đi

.....

Quay lại ĐiệnTrungCung*-*

Sau khi chỉ dạy cho lệ nhi và tuyết nhi xong nàng để bọn họ ở đó luyện tập,còn mình thì luyện võ mà sư phụ đưa cho.Nhớ lại chuyện báỉ sư của nàng làm nàng còn thấy tương tức.

~~hồi tưởng~~~

-3hôm trước lúc nàng đang luyện võ ở tây viện,bỗng dưng có 1lão ngoan đồng xuất hiện bảo nàng rất có tư chất nên nhân nàng là đệ tử.Nàng còn chưa hiểu ra vấn đề gì xảy ra thì lão ngoan đồng quăng cho nàng 2cuốn sách rồi biến mất.

~~kết thúc hồi tưởng~~~

Nàng lấy 2cuốn sách ra xem thì mới bít 1cuốn luyện nội lực,cuốn còn lại là PhụngLoanTinh.

(chắc là bí kíp gì đó)

Nàng vừa luyện tập võ xong lại chỉ dạy võ công và y thuật cho Lệ nhi,dạy võ công và độc thuật cho tuyết nhi,bọn họ rất có tài năng và kiên trì

luyện tập nên chỉ có nửa tháng họ đã kế thừa hơn được phân nửa võ công và y thuật của nàng.

--Nàng đã luyện xong nội công và PhụngLoanTinh xong.

--song nhi đã thừa kế được nửa bản lĩnh của nàng nhưng còn thiếu 1 thứ(thiếu gì cháp sau bít)

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thích Khách

Loa loa loa loa chương này nam chính xuất hiện nha,nóng hổi vừa đọc nha.

5Ngày sau~~

Trong cung truyền đến tin tức(thái hoàng thái hậu bị bệnh nặng,thái y bắt mạch nhưng ko tra ra bệnh gì).

Tin tức đó lọt vào tay nàng,thái hoàng thái hậu sao nghe có vẻ rất quen đã gặp ở đâu rồi nhỉ(hk quen mới lạ trí nhớ gì kém thế).

-Sau 1khắc suy nghĩ nàng hét lên nàng hét lên làm cả căn phòng rung động với tiếng hét wá ư là nềm nhẹ của nàng(đúng rồi nềm nhẹ đến nỗi nhà tốc mái,cột đình nứt nẻ có ai thấy nềm nhẹ wá không).

-Nàng vỗ tay cái “bộp”nghĩ:-”lão bà gặp ở hồ sen sao ko nói nàng cũng quen bà bà luôn,mấy hôm nay bận wá ko đi thăm bà được nhân tiện hôm nay đi thăm hỏi luôn”

-Lúc nàng mãi mê suy nghĩ thì song nhi bước vào:

-”tỷ tỷ có chuyện ko sao hét lớn dữ vậy”

-”hk có gì hai e chuẩn bị đồ chúng ta đi TừNinhCung”

Tuy hai người họ ko biết tại sao nàng lại tới đó nhưng cũng ko hỏi gì nhiều,họ rất hiểu tính của nàng ki thích người khác nhiều lời đi chuẩn bị.

~~TùNinhCung

Nàng bước ra khỏi kiệu bước vào trong ko ai ngăn cản nàng vì au cũng biết nàng là hoàng hậu tuy ko được sủng ái nhưng cũng ko thể xem nhẹ.

Bước vào phòng của hoàng thái hậu thấy thái y đang bắt mạch tay còn rung rung kể bên có người đàn ông khoảng 23-24 tuổi, mặt áo vàng kim tao nhã, họa tiết thiêu hình rồng chỉ có hoàng thượng mới được mặc. Nét mặt cương nghị tuấn tú lạnh nhạt mê người làm nàng nhùng thở trong 1s sau đó khôi phục bình thường.

Người đó cũng đánh giá nàng từ trên xuống dưới: khuôn mặt thanh tú, mày liễu, môi hồng nhỏ chúm chím, nước da trắng,

bach y lã lướt phiêu diêu trong như tiên giáng trần làm hấn ngấm quên thở.

-Sau nàng nhìn ngấm để thỏa mãn con mắt xong thì nàng cuối đầu hành lễ với hấn: (nói hành lễ cho xôm zì thui chứ nàng chỉ gật đầu với hấn 1 cái nói 1 chữ “chào” z thui, hoàng thượng thì sao nàng đâu có sợ).

-Bọn nô tì há hóc mồm với thái độ của nàng, còn bọn thị vệ thì đứng cầu nguyện cho nàng (cầu nguyện chi z ta).

-Hấn cũng khác sốc với thái độ hồ hững của nàng. Lúc trước nàng mà gặp hấn là xong vào nịnh nọt nũng nịu làm hấn thấy vô cùng kinh tởm bây giờ thay đổi 180°. Nhưng bây giờ cũng không có tâm trạng quan tâm đến những nghi lễ nữa bà nội hấn đang bị bệnh nên giờ hấn rất lo lắng.

-Nghe trong phòng mình có tiếng nói thái hoàng thái hậu mở mắt, nhìn thấy nàng bà vui mừng nói:

-”Anh nhi con đến thân ta sao”

-”vâng ạ”, “bà thế nào rồi”.

-”ta ko sao”, nhìn sang hẳn hỏi”con cũng đến đây thăm ta sao”

-Hắn đi đến bên bà hỏi thăm sức khỏe của bà thế nào rồi quay sang hỏi thái y:

-”tình thái hoàng thái hậu ntn có tra ra bệnh gì ko”

-Thái y quỳ xuống mặt tái xanh”khởi bẩm hoàng thượng thần vô năng ko tra ra bệnh gì”

-”Hắn thốt ra 1chữ”chém”

-Thái y mặt tái hơn”xin hoàng thượng tha tội”liên tục dập đầu.Thái hậu định mở miệng khuyên hẳn,nàng đã nhanh nhẩu nói”khoan để ta xem cái đã”.

-Nàng bước đến bên bà cả căn phòng trầm lặng các nô tì, thái giám nhìn nàng như quái vật”

-”hoàng hậu có bị gì ko nhỉ, thái y giỏi nhất nước còn ko tra ra bệnh còn nàng hazz” suy nghĩ của mọi người.

-hắn cũng bất ngờ nhưng cũng ko nói gì.Nàng bước đến cầm tay bà xem mạch rồi hỏi 1tràng:

-”Người thường xuyên chống mặt”.

-”đầu đau như búa bổ khi trời lạnh”

-”ăn ko ngon thường mất ngủ”

..vv....

Đáp án chỉ có 1”đúng vậy”

Mọi người cả hân rất bất ngờ vì những câu nói của nàng. Nàng ko nói gì thêm chỉ lấy trong tay áo 1loại thuốc cho bà uống ko nói gì thêm.

-được 1lúc nàng nói thêm,bà cố gắng tịnh dưỡng 2ngày sẽ khỏi.Rùi từ biệt bà cùng song nhi ra về trước sự bất ngờ của mọi người.

-Nàng vừa bước ra khỏi cửa thị vệ ngoài cung đã ka lớn “có thích khách”,“bắt thích khách“.có1bóng đen đang chạy về hướng của nàng.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kẻ ĐứNg ĐầU CủA Tên ThíCh KháCh

Tên thích khách chạy về hướng của nàng, bọn thị vệ chạy phía sau đuổi bắt tên thích khách đó:

-”đứng lại, đứng lại“. Bọn thị vệ vừa đuổi vừa la lớn

Tên thích khách đang chạy thì thấy ở phía trước thấy nàng, hăn tưởng nàng là phụ nữ chân yếu tay mềm (lắm chết) nên túm lấy nàng kề dao vào cổ nàng uy hiếp.

Nàng cũng mặt kệ hăn núp làm gì thì làm dù sao hăn cũng sắp chết nên nàng ko chấp nhất.

-Thấy ở ngoài có tiếng động lạ hăn (hoàng thượng) đi ra ngoài xem thử gặp khung cảnh làm hăn khá bất ngờ: -nàng bị 1 tên áo đen kề dao vào cổ, thị vệ quay quanh ko động thủ, lệ nhi và tuyết nhi đứng 1 bên xem kịch.

Hăm vừa xuất hiện bọn thị vệ và song nhi liền quỳ hành lễ.

-”thả ta đi nếu ko ta giết nàng” tên áo đen la lớn.

Hăn mặt lạnh đảo qua tên đó rồi nhìn vào nàng, hăn khá ngạc nhiên với biểu hiện hiện của nàng, nàng ko có 1 tia nào hoảng sợ bộ dạng của nàng làm người ta lầm tưởng người bị uy hiếp ko phải nàng.

Hăm cũng khá ngạc nhiên với thái độ của song nhi bình tĩnh khuôn mặt của 2 người vô cùng bình tĩnh còn trưng ra bộ mặt xem kịch zui

nữa.Chủ tử bị bắt mà họ lại như thế chẳng lẽ nàng đối với nô-tì rất tệ sao(lầm to rùi xem đi rùi biết Du ca/Du Ca:để xem)

Bọn thị vệ thưa với hãn về chuyện thích khách hỏi có cứu nàng ko dù gì cũng là hoàng hậu mà.Hãn định nói gì đó nhưng lệ-nhi đã quỳ xuống thưa với hãn,hãn bất ngờ vì tưởng lệ-nhi cầu xin hãn cứu nàng ai ngờ:

-”Xin hoàng thượng đừng manh động ty-tỷ sẽ tức giận,đợi.tí nữa nô-tì núp xem kịch hay ạ”

-”ty-tỷ người là...”

Hãn chưa nói hết câu thì nàng đã nói,các người im lặng jùm 1chút coi,quay sang tuyệt-nhi:

-”e rót 1ly trà cho tên áo đen này đi người ta ko phải người thường đâu là thuộc hạ của phụ thân ta đó“.

Hãn ngạc nhiên nàng nói thẳng thừng như z sao,hãn chưa hết ngạc nhiên thì nàng nói tiếp”người núp đi hành thích người khác cũng phải có kinh nghiệm chút chứ đem lệnh bài của phủ thừa tướng theo làm gì để người ta biết người là ai à,còn nữa núp giết hãn(chỉ tay vào hãn) chọn sát thủ cấp 4chưa chặt giết được các người quá xem thường hãn rùi).

Nói 1tràng xong rùi nhìn quanh ai cũng bất ngờ về nói của nàng kể cả hãn có cần thẳng thắn như vậy ko.

Tên sát thủ đồ mờ hôi hột tức giận định ra tay với nàng,hãn thấy vậy định giúp đỡ nhưng hãn chưa động thủ thì tên thích đã ngã ra đất trên có 1vết máu nhỏ(ai giết chắc ko cầm mình nói).

Mọi người thoáng sửng sốt chẳng hiểu gì duy chỉ có3 người biết chuyện xảy ra.Hãn há hốc mồm[hãn ko nhìn nhầm chứ hành động lúc này

của nàng quá nhanh liệu hẳn có hoa mắt ko,ko thể nào có thể là hẳn hoa mắt thôi sao có thể là nàng được].

Trong lúc hẳn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì nàng đã cất giọng nói”chơi ko zui zì hết”song nhi gật đầu tán đồng.Mọi người “xiu”[có ai thấy nữ nhân như zậy ko chơi ư,trò này nguy hiểm à nha](ai muốn chơi trò này đang kí nào/em em em*giơ tay*hk đang kí nha/con rãnh).

Nói rùi ba người hướng về điệp trung điệp đi tới.

Giới thiệu về cấp bậc sát thủ

+Cấp 1(sơ cấp)mới gia nhập vào làm sát thủ cấp bậc thấp nhất

+Cấp 2(trung cấp)cao hơn sơ cấp 1bậc trình độ cao hơn sơ cấp,được quyền chỉ huy sơ cấp

+Cấp3(cao cấp)mạnh hơn 2cấp trước được chỉ huy 2cấp trên.

+Cấp cuối:chủ của tổ chức sát thủ trình độ cao nhất được mọi người trong ban tín nhiệm phục tùng(nhận võ ko nhận người).

Ghi chú:sát thủ hôm nay đến là cấp trung.

Bốn tổ chức sát thủ lớn:

1Bạch Long Sát(hắn)

2Phụng Tiêu sát(nàng)

3Tinh Phi sát(tam vương gia)

4Khúc Hồn sát (tiết lộ sau)

Chương sau sẽ nói về quá trình thu phục Phụng tiêu sát của nàng liệu có đơn giản ko.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Điều Tra

Nàng hướng đi về cung của mình. Từ lúc rời khỏi từ ninh cung nàng thay đổi trở lại bình thường ko còn lạnh như băng nữa.

Tới nơi nàng nhảy lên tháp nằm lì ở đó than vãn: -”chán wá chán wá đi“. Bỗng nhiên nàng nhớ đến tên sát thủ lúc nảy sắc mặt liền tươi lên”sao ta ko nghĩ ra sớm nhỉ ở cổ đại cần có cái này, sơ sẩy thế nhỉ. IQ của ta đang bị giảm trầm trọng“.

Nói là làm nàng kêu tuyệt nhi và lệ nhi vào.”Tuyệt nhi song nhi có việc mau vào đây đi”nàng nói vọng ra. Kết thúc câu nói tuyệt nhi và lệ nhi đã có mặt trong phòng nàng.

“có chuyện gì zậy tỳ”

“ta cần 2 muội làm 1 chuyện, cụ thể như thế này: -----
-@&%@##@%##%&%-----

----%&@%&%#-----.

Nàng số ra 1 tràng làm hai người lệ nhi và tuyệt nhi ngu ngơ luôn(đến cả tác giả còn ko biết nàng nói gì mà). Sau 1 hồi suy nghĩ hai người bọn họ mới gật đầu biểu thị hiểu được rồi ko nói gì cất bước đi.

Chiều hôm đó hai người họ trở lại:

Cốc cốc cốc

-”vào đi”người trong phòng nói vọng ra.Mở cửa ra hai người đi vào”sao rồi có gì vui hay ko nói cho ta biết đi”người trong phòng cũng chính là nàng nói.

“ko biết tí nghe tin này có zui ko à”lệ nhi tút tút

“tin j z e nói nhanh đi”

“ukm bọn e điều tra được là trên giang hồ hiện nay có tổ chức đang mở đại hội giao đấu tìm cát chủ mới cho họ,thay cho cát chủ đời trước củ họ”lệ nhi từ tốn nói.

-”có điều tra ra tổ chức đó tên gì ko?,cát chủ đời trước là người ntn không?”nàng nghiêm túc hỏi.

-”bọn e biết được tổ chức đó tên/PHỤNG TIÊU SÁT/ cát chủ đời trước là 1người võ công siêu quần được nhiều người kính trọng,được mệnh danh là Tiêu hồn thánh ai mà đả tội với người này chỉ có chết“.

-”Nếu zậy thì tại sao lại mở hội đấu giành chức tân cát chủ”

-”nghe nói là người cát chủ đời trước mún rửa tay gác kiếm rút khỏi giang hồ”lệ.nhi nói.

-”zậy sao ta biết rồi mà ngày nào tổ chức”

-”ngày mai sẽ bắt đầu”

-”ukm ta biết rồi ta mún nghỉ ngơi 2e ra ngoài trước đi.

(tập này nc hơi nhiều tập sao sẽ hành động nha)

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 12: CHIẾN ĐẤU GIÀNH CHỨC CÁT CHỦ

Khi song nhi (lệ nhi và tuyết nhi) đi ra khỏi phòng, nàng mới thở dài 1 hơi rồi đi ngủ. (tối ngày chỉ bit ngủ)

Buổi sáng hôm sau.****

Nàng được song nhi gọi dậy bằng biện pháp đặc biệt đó là "khuếch trương đánh trống" làm những chú chim đứng hót trên cây bầy tán lạn, zậy mà nữa khắc sao nàng mới tỉnh giấc.

Nàng lò mò ngồi dậy cặp mắt mơ màng mông lung, giọng nói thì ngây ngủ hỏi:

- "hai e làm zì zậy hk cho ai ngủ ak"

- "Nếu tý tý hk tỉnh thì chức cát chủ mất ráng chịu, tụi e hk bík zì âu nha lúc đó đừng trách tụi e hk nhắc nhở nha" lệ nhi giọng nói ngây thơ vô tội.

- "zì chứ cát chủ thì liên wan zì tới ta để yên ta..... (Giọng nói nàng ngừng lại khi nhận ra vấn đề).

Nàng phóng nhanh xuống giường, hành động của nàng làm song nhi sửng sờ, sau đó nhìn nàng như sinh vật lạ. Thấy song nhi nhìn chằm chằm mjk nàng hỏi

- "2e sao zậy"

- "tỷ...tỷ...đang mặt zì thế" tuyết nhi lắp bắp

-”thì đồ ngủ thui mà,mà 2e bị zì thế”nàng thành thật tl.

-”ờ..hk có zì e chi sóc 1chút thuj”lệ nhi.

-”ta jk chuẩn bị đây”

2khắc sau nàng bước ra khỏi phòng,nữ cải nam trang dịch dung thành người xa lạ.Nàng bước ra làm song nhi sững sờ,trước mặt hai người là 1vị công tử khuôn mặt đào hoa yêu nghiệt,làm 2nàng bị hút hồn.

-”2e nhìn zì zậy đi nhanh thui”

Song nhi sao 1hồi ngờ ngác rùi bưng tỉnh vận khinh công cùng nàng li khai khỏi cung,trả lại cho nó sự im lặng vốn có.

*****/*****/*****/

Ai cũng thấy biểu tình của song nhi lúc sáng và lúc nãy rất lạ phải hk,mjk sẽ gt cho mấy pạ hiểu:

-nàng là người hiện đại nên ăn mặc cực kì thoải mái và trang phục nàng mặt lúc sáng là,tóc xõa dài,nàng mặt 1chiếc quần short đc cải tiến,áo thì cực ngắn nói chung là rất ư gợi cảm(đó cũng là trang phục nàng thiết kế lúc chán).

Còn biểu tình lúc nãy của 2người bọn họ cũng chẳng có zì lạ:Nàng bước ra cửa vớ bộ nam trang nhìn vô cùng tuấn đật,dịch dung làm tăng sự yêu nghiệt cho khuôn mặt,tóc búi cao cầm quạt phe phẩy làm người ta mê đắm ko rời.

*****/*****/*****/

Khi gần tới Phụng tiêu sát nàng dặn song nhi 2e hk đc kêu ta là tý tỷ nữa kêu ta là Tiêu Giang công tử nha,các em nhớ lấy.

Đi đến Phụng tiêu sát nàng và song nhi bước vào điều cái nam trang nha. Bước vào nàng choáng ngợp ở đây là 1 không gian rộng lớn 2 bên võ đài kín mít người. Sau 1 khắc có người bước ra tuyên bố, cuộc tỉ thí bắt đầu và luật lệ tham gia tranh chức cát chủ.

Tham gia tranh chức các chủ có 10 người, và chia làm 5 cặp thi đấu

1 Tư Đồ Kiên-Hán Xâm

2 Hiên Viên Chính-Triệu Khanh

..

..

..

5 Tiêu Giang Công tử-Kim Thiểu Bách

Đây là kq bốc thăm và các tuyển thủ chuẩn bị thi tài. Từng cặp từng cặp thi đấu xem khá nhạt nhẽo, và cặp cuối cùng là nàng và Kim Thiểu Bách.

Trận đấu bắt đầu trước tuyên bố của người chủ trì. Bắt đầu Kim Thiểu Bách ra đòn tấn công liên tục, còn nàng chỉ nhờn như đỡ đòn hk xem đòn đánh của hắn ra zì. 1'..2'....3'....4'... 1 canh giờ hắn vẫn đánh nàng thì vẫn bình ổn hắn thấm mệt còn nàng vẫn bình thường.

Hắn tức điên lên ra chiêu mạnh hơn, còn nàng thấy đã chơi đủ ra một chiêu cuối cùng làm hắn vắng xa 10m và tấp đất trong êm đẹp. Kq cuối cùng nàng thắng hk cần tốn sức. Trận 2,3 diễn ra trong chán nản và trận cuối cùng chỉ còn nàng và nàng phải đấu với 1 cao thủ trong cát đó là Vô ảnh.

Vô ảnh là người lợi hại nhất sau cát chủ đời trước.

Hắn bước ra với vẻ mặt lạnh băng cúi chào,nàng cũng lạnh băng chào lại cả khán đài im thin thích khi cảm nhận được hàn khí của 2người.Trận đấu bắt đầu đối phương động thủ trước dùng song chưởng về phía nàng,nàng nhanh tay tránh né,nàng di chuyển nhanh đến chỗ hắn dùng quyền cước lên người hắn,trận đấu bắt đầu vô cùng gay cấn,hk phân thắng bại cả 2điều thăm mệt,sau hồi lâu nàng cũng tìm ra điểm yếu và chiêu thức của hắn ra đòn mạnh vào điểm yếu đó sau hơn 100chiêu nàng cũng đã thắng chiến thắng thuyết phục.

Giọng của người tuyên bố vang lên:Cuối cùng ta đã có người kế thừa chức cát chủ từ nay” Tiêu Giang Công tử là cát chủ của Phụng tiêu sát đời 13”

Nàng bước lên nhận lệnh bài tượng trưng cho cát chủ lệnh bài quyền lực có thể sai khiến mọi người do chính tay lão Cát chủ trao tặng.

Và mỗi thứ chỉ mới bắt đầu từ giờ phút này.~~WWWWW~~
~~WWWWW~~

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 13: RẮC RỐI LẠI ĐẾN

Mình sẽ tạm thời đóng lại sự việc Phụng Tiêu Sát, giờ mình sẽ nói đến rắc rối hình thành trong cung.

Sau khi đã có được chức các chủ, cuộc đời của nàng trôi qua trong bình lặng nhưng ai ngờ là nó chỉ im lặng trước khi dậy sóng.

Và 1 Ngày nắng đẹp, những tia sáng chiếu xuống chan hòa soi sáng lên khuôn mặt đang say ngủ của nàng, làm cảnh tượng này đẹp biết bao nếu không có tiếng la của lệ nhi.

“tỷ tỷ mau tỉnh, trong cung truyền đến 1 đạo thánh chỉ cần tỷ tỷ ra tấp nhận kìa” lệ nhi vừa nói vừa lay người của nàng.

Nhưng nào vẫn vậy vẫn ngủ như chết không chịu tỉnh. Hết cách lệ nhi bèn bảo tuyết nhi vào cùng trang điểm thay y phục cho nàng, còn nàng thì vẫn trong trạng thái ngủ hệt chết.

Khi chuẩn bị xong xuôi cho nàng song nhi dìu nàng ra ngoài tiếp chỉ. Tô công công đã đứng trước cửa đợi nàng rất lâu, vẻ mặt của tô công công nhăn nhó cho thấy sự mất kiên nhẫn của ông. Khi thấy nàng được song nhi dìu ra ngoài vẻ mặt ông giãn ra trong nhu hòa hơn.

Song nhi đỡ nàng đứng đó và lấy lí do sức khỏe nàng ko được tốt để khỏi quỳ nhận thánh chỉ, vì họ biết nàng không thích quỳ trước ai. Tô công công tỏ ra thái độ khó chịu vì nàng ko quỳ tiếp chỉ, nhưng ông cũng mún nhanh chóng truyền chỉ rồi còn về hầu hạ hoàng thượng nên ông đành truyền chỉ luôn, khi Tô công công đã truyền chiếu chỉ xong thì nàng mới

tỉnh từ trong giấc ngủ của mình mở cặp mắt mơ màng nhìn quanh nàng hk biết mình đang làm zì,nàng chỉ nghe tiếng hối thúc của song nhi kên nàng nhận cái cuộn zì vàng vàng ấy mà nàng cũng chẳng biết là zì chỉ nhận bừa cho xong.

Lệ nhi tuyền Tô công công đi khỏi cung,nàng nhìn theo họ mà chẳng hiểu zì,quay sang tuyết nhi thắc mắc:

-”ủa bộ có chuyện zì sao e nói cho ta bik chuyện zì xảy ra được không?,ông già đó là ai zậy?,còn cái cuộn vàng vàng này là cái zì zậy?”nàng đưa ra hàng loạt câu hỏi làm tuyết nhi chóng hk bít trả lời làm sao,thì lệ nhi jk vào,nói lại tất cả với nàng những việc xảy ra.

“ak ta tưởng zì chỉ là một buổi yến tiệc thôi làm ta cứ tưởng zì to tác lắm,ak mà chuyện này có liên quan zì đến ta chứ“.Song nhi hết nói nôi với nương nương của bọn họ,tuyết nhi hỏi”zậy tử làm zì trong cung“.không suy nghĩ lâu nàng trả lời”Người có sao không zậy ta làm hoàng hậu chứ làm zì“.lệ nhi vỗ tay cái “bốp”,“cuối cùng tử cũng hiểu ra vấn đề,tử là hoàng hậu là quốc gia tri mẫu làm sao có thể thiếu trong bữa yến tiệc lớn như vậy chứ với lại sẽ có các vị thái tử ở các nước khác tham gia rất long trọng nên người càng không thể thiếu ak“.

“Zậy ta không đi có được không”nàng lười biếng hỏi.”Đương nhiên là không được rồi”Lệ nhi phủ định ngay.”tại sao hẳn có nhiều phi tần như zậy để họ dự tiệc đi“.lệ nhi nhìn nàng bằng con mắt rất là không bình thường”tử đang nói hoàng thượng,sao trong cung hoàng thượng chỉ có một nữ nhân là tử thôi làm gì có phi tần nào chứ“.

Nàng bất ngờ wá hẳn không có phi tần nào sao thật bất ngờ,một người tài giỏi yêu nghiệt như hẳn mà không có nữa nhân nào xà vào lòng sao với lại trong phim cũng có nói vua có tam cung lục diện còn hẳn thì ko có,phải chăng là hẳn có vấn đề gì khó nói sao(*đầu óc người nghĩ cái zì z hk bik nữa).

Nhưng thôi tạm gác chuyện đó qua 1 bên đi, đi thì đi sẵn tham quan cho bík hoàng cung ntn hk bjk có đẹp hk nữa có chút mong chờ ak.”Đi thì đi sợ zì mà chuẩn bị nhanh cho ta ik ta mún đến yến tiệc đó xem ntn”

song nhi bắt tay vô chuẩn bị cho nàng suốt 1 canh giờ mới xong(lâu wá).Nàng hôm nay đẹp động lòng người thanh y nhàng nhạc phiêu diêu,mày liễu,môi anh đào chúm chím,má hồng phơn phợt làm da trắng nõn mịn màng,nhưng có zì đó lạnh lẽo khí thế chứ ko ôn nhu như hằng ngày nói chung là có thể dùng cụm từ”băng tinh ngọc khiết”để diễn tả.Nàng bước lên kiệu vào khởi hành vào cung mà không biết sẽ có nhieu rắc rối trong yến tiệc đang đợi nàng.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 14: YẾN TIỆC

Nàng bước lên kiệu đi vào cung. Ở đây không khí náo nhiệt wá làm nàng cảm thấy vui vẻ hơn. Kiệu dừng lại và hạ xuống nàng bước ra, bây giờ trước mặt nàng là hoàng cung nguy nga đồ sộ, rộng lớn hơn trong phim nàng đã được xem, nền khảm ngọc, điêu khắc tinh tế từng milimet.

*****”**”****”****”****”****”**”****”

Trong điện không khí còn náo nhiệt hơn bên ngoài rất nhiều lần, ca múa vui vẻ nhưng hình như còn thiếu 2 người đó là hoàng thượng và hoàng hậu của PHONGTHIÊN quốc. Bổng giọng của 1 tên thái giám truyền đến:

«Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá đáo»

Chắc ai cũng sẽ ngạc nhiên khi hẳn với nàng cùng đến nhưng nàng chỉ có thể nói là trùng hợp, 1 sự trùng hợp đến bất ngờ. Chuyện là nàng chuẩn bị bước vào thì hẳn cũng vừa đến nên hai người vào chung thôi.

Không khí náo nhiệt bỗng chốc thay đổi bằng sự im lặng họ đứng lên hướng mắt về phía cửa chằng mấy chốc đã có 2 thân ảnh xuất hiện: 1 yếu điệu thực nữ, thanh y thanh thoát, nhưng có vẻ lạnh lùng và hờ hững/ 1 hắc y thiêu hình rộng lượn khí thế bức người uy nghiêm làm vạn người nể sợ, vẻ mặt cũng lạnh lùng không biểu cảm, làm cho các vị khách mời mê đắm trước vẻ đẹp của 2 người quên cả bái kiến.

Muốn phá vỡ không khí im lặng đó thái hậu ho khan vài tiếng và nói:

“Du nhi,Anh nhi các con đến rùi sao nào mau yên vị đi,Anh nhi con đến ngồi cạnh ta đi“.

Nghe được tiếng thái hậu họ bưng tỉnh:

«Hoàng thượng vạn tuế,vạn vạn tuế»

«Hoàng hậu thiên tuế,thiên thiên tuế»

«Bình thân chúng khanh ngồi xuống dự tiệc»hắn nói

Yến hội lại được típ tục diễn ra êm đẹp nếu không có giọng the thé của công công lại vang lên:

“Thái tử,công chúa Lưu Thanh quốc đến”

Lại 1đôi nam nữ nữa bước vào nam thanh lịch,nữ thang tú thướt tha,họ cũng khá lộng lẫy đẹp nhưng thua xa nàng và hắn.Nữ mặt váy áo đỏ rực,tóc tay cầu kì cắm đầy trăm thân hình uyển chuyển tựa không sương.Nam bạch y tuấn lãng mắt phương,thân hình vạm vỡ khuôn mặt cũng khá yêu nghiệt có thể nói so với hắn kẻ 10 người 9.

Họ bước vào chỉ khẽ cuối đầu với hắn rồi cũng vào bàn tiệc,còn nữ nhân kia cứ mãi nhìn hắn mê đắm không rời,hắn cảm thấy bực bội:

«Thanh lam công chúa không biết người cần gì»lạnh lùng không cảm xúc hắn hỏi.«Ta đến đây hôm nay muốn xin hoàng thượng ban hôn».Thái tử lưu thanh quốc Lưu Kiên nghe muội muội nói zậy chỉ biết lắc đầu,muội muội được nuông chiều từ nhỏ mún gì phải có cái đó hắn không thể làm gì được với vị muội muội này.

«Chẳng hay công chúa mún ta ban hôn cho ai tam đệ đã có thê thất,tứ đệ thì còn ở phương xa,ngũ đệ thì không mún lập thê thất».

«Không ta không mún lấy họ ta mún được làm hoàng hậu Thiên Phong quốc ta mún lấy người».

«Ta đã có hoàng hậu cơ sao lại bảo ta lập hậu»

«Ai chẳng biết hoàng hậu Thiên phong quốc là một phế vật cầm kì không biết,võ công không thông đâu xứng đáng với người».

Thấy muội muội càng ngày càng phá đáng lưu kiên khuyên ngăn nào ngờ nàng còn nói wá hơn«người phế nàng lập ta làm hậu để nàng làm sườn phi,cưới ta có thể thắt chặt mối thâm giao giữa 2nước còn nàng chẳng làm được gì cho người»

Đám đông bắt đầu ồn ào nghe danh công chúa Thanh Lam đã lâu giờ mới thấy rõ nàng chẳng có gia giáo,đếm đất nước của họ đòi tứ hôn còn xỉ nhục hoàng hậu của họ.Rồi đồng loạt đổ ánh mắt về nàng hoàng hậu của họ sau trận bệnh giờ khác xưa rất nhìu không biết nàng sẽ làm gì.Nhưng họ phải thất vọng vì nàng chẳng làm gì chỉ ngồi xem kịch.

«Công chúa nghĩ ta sẽ nghe lời người phế hậu sao thật quá ngây thơ»

«Z ta với hoàng hậu các người so tài ta thắng phải lập ta làm hậu,nàng phải làm nô lệ cho ta»

Hoàng muội càng ngày càng quá đáng Lưu Kiên gằn giọng «Lam nhi không được vô lễ mau xin lỗi hoàng thượng và hoàng hậu»

«Không ta không xin lỗi ta chẳng làm sai zì cả»

Thấy không thể đứng ngoài xem kịch được nữa,nàng cũng rất tức giận khi ả giám nói vậy trước mặt nàng nên nàng cất giọng lạnh lùng vô cảm«Giờ ngộ ngày mai,ta đợi người».Không cho đối phương nói nàng nói một cáo từ ra về.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trả Giá

Nàng vẫn điệu bộ ấy lạnh lùng không cảm xúc tâm tình khó đoán tạm biệt thái hậu và hãnh rồi lui xuống, còn ả Thanh Lam công chúa thấy tự đắc vì tưởng là nàng sợ không biết trả giá việc làm của mình dám đụng tới nàng. Không khí trong đại điện khá căng thẳng:

«Lam nhi còn nhỏ trẻ người non dạ mong hoàng thượng tha tội» Lưu Kiên giải vây dùm muội muội.

«Trẫm mệt bãi giá hồi cung» hãnh làm như không nghe lời của thái tử Lưu Kiên vì hãnh cũng rất tức giận. Thái hậu cũng nói mệt cũng bãi giá về Từ Ninh cung buổi yến tiệc đang vui vẻ bị Thanh Lam công chúa phá hỏng mọi người nổi đuôi ra về.

«Muội đúng là quá quắc nếu muội không phải là công chúa đã sớm bay đầu rồi» Lưu Kiên nói với muội muội. «Huỳnh yên tâm ngày mai muội sẽ là hoàng hậu ai dám đả tội zới muội chứ, muội tự có sắp xếp của mình»(((tự sướng ak lát nữa coi người thảm hại thế nào)))

**

*

Trường Thu Cung

«Chém đi»

«chém»

«mìn kia»

«đừng tránh ra”bùm” chết rồi»

«Em chơi tệ wá»

Người trong cung ai cũng lo lắng cho vị hoàng hậu vì ngày mai phải so tài với cô công chúa kia,ai ngờ nhân vật chính của chúng ta đang bận”chém hoa quả” trên iphone cùng song nhi chẳng lo lắng truyện ngày mai ra sao(chiếc iphone có đx lúc mới xuyên không ýk).

Chợt cảm nhận có người theo dõi nghe lém trên óc nhà nàng và song nhi điều nhận ra dù người này cố che dấu sự xuất hiện của mình.Nàng cũng chẳng lo lắng vì sự xuất hiện của tên đó vẫn ung dung chơi game ăn bánh uống trà.Cầm chén trà lên nàng ngửi thấy trong trà có mùi hương kì lạ:

Lệ nhi cũng đang định uống trà thấy nàng lắc đầu liền bỏ xuống.Nàng lấy nước trà ghi lên bàn 5chữ”Mộng xuân tán cấp 2).Lệ nhi giật mình Mộng xuân tán sao còn là cấp 2ai lại ra tay đợc ác như thế.

Chẳng lẽ là tên trên óc nhà làm,mà kẻ đứng sau hẳn là ai chứ.Bống nàng nghĩ ra 1trò vui mún cho kẻ trên óc nhà xem:

«huhu lệ nhi ta lo quá,ta sợ lắm tao thua công chúa Thanh Lam mất thui»thấy nàng thay đổi lệ nhi hiểu ý hùa theo

«tội cho nường nường hay là người tạm trốn xa đi»

«huhuhuhuhuhuhuhu....»

« nường nường uống trà đi rồi bình tâm lại,mọi truyện sẽ ổn thôi mà»

«Đx cảm ơn em»nàng cầm chén trà lên uống.Thấy nàng đã uống trà tên sát thủ rời đi.Nàng đưa mắt sang tuyết nhi ý bảo kêu nàng theo dõi:

«Sao rồi ả ta uống chưa»

«Chủ nhân nàng ta đã uống rồi được sẽ phát tác trong vòng một canh giờ nữa»

«Người làm tốt lắm lui đi,đến Kim Trạch phường nhận thưởng»

«Tạ chủ nhân ban thưởng thuộc hạ lui ạ»Người kia đi khuất lệ nhi chuẩn bị rời đi nào ngờ nghe người trong phòng nói:

«Ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về ta ngài mai ta sẽ làm người bề mặt không thiết sống nữa hahahaha»

**

*

Tuyết nhi trở về cung với tâm trạng vô cùng tức giận,bước vào cửa với khuôn mặt méo mó mắng người:

«Ả công chúa thật đáng ghét dám bỏ dượng hại tử»

«Ta vốn dĩ định đấu công bằng với ả,nếu ả đã làm z thì ta sẵn sàng chơi với ả,dù gì ta cũng chưa muốn lộ thực lực»Rồi nàng lấy trong ống tay 1lọ thuốc đưa cho tuyết nhi bảo tuyết nhi cho vào thức ăn của ả.

Song nhi nhìn nàng với ánh mắt thâm sâu như có ý nói«tử cũng wá ác rồi»

Chiều đến trường thu cung có tin truyền ra (vốn dĩ lúc đầu nàng ở điệp trung cung nhưng vì 1 số lí do phải dời đi). Hoàng hậu nương nương bị cảm rất có thể không tham gia đx trận đấu ngày mai.

nhieu lời bàn tán của cung nữ và thái giám truyền ra, nào là:

-hoàng hậu nương nương sợ thua nên giả bệnh.

-Hoàng hậu nương nương giả bệnh để luyện tập cho trận đấu ngày mai

-.....

-.....

-...

Tại một nơi khác có người đang vui vẻ vì kế hoạch sắp thành công của mình kòn ai khác là Thanh lam công chúa chứ. ả kêu nô tì chuẩn bị 1 bàn tiệc thật lớn để ăn mừng. Và Tuyết nhi cũng đã lém cho được vào. ả ăn vui vẻ không nhận ra mình bị hạ dược.

****1 canh giờ sau****

«Á nóng wá nóng wá người đâu»

«Công chúa có zì cần sai bảo ạ» một tên nô tì bước vào

«Người lại đây đóng cửa lại giùm ta» ả nói với khuôn mặt phiến 1màng hồng

«Vâng công chúa có gì....»

Tên nô tì chưa nói xong ả đã vội thoát từng lớp áo cho đến khi trên người chỉ còn 1 lớp áo yếm và chiếc quần lụa nóng, lộ ra làm da hồng hồng nhìn vô cùng câu nhân.

«Công chúa,nô tài còn việc phải làm nô tài cáo lui»tên nô tài mún chạy trốn nào ngờ vừa nhấc chân đã bị ả kéo lại cả 2cùng ngã xuống giường.Giờ người ả không mãnh vải che thân,chuyện zì đến cũng phải đến.Ả và tên nô tài làm chuyện zì đó trong phòng phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt kèm theo tiếng thút thít và nặc nho nhỏ.

Bộ phim gây cần vậy phải có khán giả chứ và khán giả không ai khác là lệ nhi,tuyệt nhi và nàng.Hai người kia và nàng nhìn chăm chăm cảnh tượng gây cần diễn ra ở dưới,miệng khen tấm tắc:

«đặc sắc wá lần đầu được xem cận cảnh phải ghi lại mới được»lôi con iphone ra quay lại cảnh trẻ em dưới 18t ko đx coi,rồi 3người kéo về ngủ để người ta còn “hoạt động“.

Cầm trên tay chết iphone coi đi coi lại cảnh lúc này nàng cười khinh bỉ”chơi với ta còn non lắm.

&&&*****

Chap mới mai sẽ có cho mp mik đx nghĩ 3ngày mỗi ngày ra 1chap mới kảm ơn đã ủng hộ.

****//*****

Sau khi mình đọc lại chuong 9thì thấy tuj lữ tay xóa quá nhiều mình xin gt lại các tổ chức sát thủ:

-Long truy sát:tổ chứa sát thủ lớn hùng mạnh nhất thiên phong quốc kẻ đứng đầu là ai, ko ai biết vì người này có hành tung bí ẩn (tiết lộ một tí người đứng đầu là man chính)

Phụng tiêu sát:tổ chức sát thủ lớn mạnh sau long truy sát đứng đầu là ai thì chẳng mọi người điều biết. Giới thiệu chút nữa là cát chủ Phụng tiêu sát nàng đã tuyển chọn ra 4người tài năng nhất truyền dạy cho họ,bảo họ lựa

chọn người trong tổ chức phù hợp với từng nhóm riêng, lựa chọn cũng khá dễ dàng vì ai cũng tài năng cụ thể là:

+kim long:kiếm pháp dẫn dắt 200thuộc hạ

+Bạch hổ:Võ công dẫn dắt 200 thuộc hạ

+Chu tước:kinh công dẫn dắt 150thuộc hạ

+Mị ảnh:chế tạo độc dược giải dược dẫn dắt 250thuộc hạ.

Và nàng giao tất cả chuyện trong tổ chức cho 4người họ.

Kim quang cát:tổ chức sát thủ lớn thứ 3thua 2tổ chức trước đứng đầu tam hoànf tử(cái này dân gian ai cũng biết)

Tiêu hồn sát:tổ chức bí mật ít khi tham gia hoạt động giang hồ,mà người đứng sau đó là ả Thanh lam công chúa ả lập ra tổ chức vào 1năm trước vì mục đích riêng và có 200thuộc hạ.

*****__*****

Sau đây mình sẽ giới thiệu về cấp bậc độc dược ở Phongthiên quốc,độc dược chia làm nhiều loại:

Loại1:sơ cấp

Loại 2:trung cấp

Loại 3:kim dược(đặt tên như z vì nó có giá hoàng kim,khó pha chế tỉ lệ thành công thấp nên loại này rất hiếm.

Loại này áp dụng cho độc dược và giải dược

-Dược của ả công chúa hạ là độc trung cấp có tác dụng làm người ta khó chịu ảo tưởng đz đụng chạm vuốt ve tìm mọi cách thoả mãn dục vọng

-Dược của nàng là kim dược do nàng tạo ra,có tác dụng như độc trung cấp nhưng phải không ngừng”hoạt động”trong12canh giờ.Nếu không “hoạt động” thân thể sẽ khó chịu lục phủ ngũ tạng như bị đốt cơ thể bị giầy vò đau đớn.(tiêu biểu là những zì ả công chúa đang phải chịu).

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lập Phi

Ông mặt trời vừa tỉnh giấc, chiếu rọi những tia sáng mong manh vào khắp kinh thành, chiếu vào trường thu cung làm nàng tỉnh giấc ((chuyện lạ hôm nay nàng thứ sớm nha)).

Hồi tưởng lại ngày hôm qua là một ngày khá vui vẻ đối với nàng, cũng là một ngày dài với ả Thanh lam công chúa, vì phải “hoạt động” từ xế chiều hôm qua cho đến tận sáng hôm nay.

Hôm nay nàng dậy sớm cũng chẳng có ý đồ tốt lành gì, chỉ là muốn diễn cho hết màn kịch hôm qua thôi. Quay về chuyện Thanh lam công chúa nha.

Đông cung nơi ở của Thanh lam công chúa và Lưu Kiên thái tử:

«Um Um...» ả tỉnh giấc cảm thấy cơ thể đâu nhưt thân thể như vụn vỡ ((hoạt động cả hôm qua mà)).

Vén chần lên định bước xuống giường nào ngờ ả hết toán lên:

«Aaaaaaaa» rồi vội vàng chồm chần lên người bao kính cơ thể của mình. Cụ thể là ả lúc vén chần chuẩn bị xuống giường thì thấy mình không mặc gì thân thể lộ ra bên ngoài cùng vết hôn xanh tím và một vài dấu răng 2 bên ngực thân thể thâm không chịu nổi.

Nghe được tiếng muội muội la thất thanh, Lưu Kiên vội vàng chạy đến phòng muội muội nào ngờ thấy cảnh tượng căn phòng bừa bãi. Trên sàn vút

đầy vấy áo,muội muội ôm chần khuôn mặt đầy lệ.Lưu kiên vội vàng chạy đến:

«Muội sao vậy chuyện gì xảy ra»

«Muội không biết nữa sáng muội thức dậy đã thấy vậy,với lại chuyện gì xảy ra tối wa muội cũng không nhớ»

«Ta sẽ điều tra rõ ràng,người hại muội là ai,ai lại to gan hại muội như thế»Lưu kiên tức giận đập mạnh tay xuống bàn”bùm”bàn gậy vụn văng khắp phòng.

«Muội nghỉ ngơi cho khỏe đi,còn chuyện trận đấu hôm nay ta đã cho người thông báo muội không đx khỏe trận đấu tạm hoãn lại tháng sau rồi»

«nhưng....»

«không nhưng nhị gì hết,ta kêu muội nghỉ ngơi cho khỏe đi,nếu chuyện của muội bại lộ ra ngoài thì muội đừng mong lấy đx ck»

.....

.....

.....

.....

Chuẩn bị song nàng dẫn song nhi cùng đi đến điểm đã hẹn làm như không biết gì.Nửa canh giờ trôi qua mọi người đã có mặt đầy đủ chỉ thiếu ả công chúa kia,mọi người bắt đầu sốt ruột,bỗng từ xa có một người chạy đến quỳ xuống bẫm:

«Bẩm hoàng thượng đông cung truyền tin đến Thanh Lam công chúa không khỏe,trận đấu xin hoãn lại tháng sau»

Hắn vẫn lạnh lùng nhìn qua nàng ý hỏi nàng mún thế nào.Nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý phóng khoáng,khiêm tốn nói:

«z cũng tốt ta cần có thời gian luyện tập,chuyển lời cảm ơn của ta đến công chúa vì đã cho ta thêm tg»Song nhi về thôi.

Nàng nói xong thì hành lễ với hoàng thái hậu rồi lui xuống.Về trường Thu cung,bỏ lại sau lưng nhũn lời bàn tán:

-hoàng hậu chúng ta thật khiêm tốn,rõ ràng công chúa sợ thua mới giả bệnh mà cũng không vạch trần.Hôm qua còn chửi bới người hôm nay bảo bệnh

-Đúng

-Đúng

-Tôi cũng thấy vậy

Nàng vừa về đến nơi,một bóng đen xuất hiện quỳ xuống nói:

«Chủ nhân mọi truyện đã đúng theo kế hoạch»

«Tốt lắm lui»

Hắc y nhân biến mất nàng quay sang bảo tuyết nhi

«e qua đông cung xem ả ta thế nào về báo cho ta»

«A ta buồn ngủ wá ta ik ngủ đây,2e làm chuyện của mình đi có gì báo lại cho ta biết»

oooooooooooooooooooooooooooo

Tại hoàng cung

Hắn ngồi nghe triều thần bẩm báo:

«Còn gì nữa không nếu không bái triều»

«Thưa hoàng thượng thần có chuyện cần bẩm báo ạ»Thừa tướng Trần Viên((cha của anh tử ak))

«Nói»

«Bẩm hoàng thượng,người là vua trị vì một đất nước cần có người nối dõi,hậu cung trống vắng chỉ có hoàng hậu,thần đề nghị lập phi tần để lấp đầy hậu cung,cùng nhau chăm sóc hoàng thượng»

«Ý khanh là...»

«Thần còn một tiểu nữ tên Lam Tú xinh đẹp lễ nghi,thần hôm nay mún tiến cử con hạ thần vào cung cùng hoàng hậu chăm sóc hoàng thượng»

Hắn trầm mặt”lại mún đưa con gái người vào cung sao đừng mơ”
Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nói:

«Ta sẽ xem xét lại»

«Bái triều»

Lòng không ngừng quyền rũ thừa tướng đem lại phiền phức cho mình.Thần tính toán kế hoạch để tránh việc lập phi,pải làm sao đây hay là đến tìm nàng cùng bàn bạc không chừng sẽ có cách hay.Hắn đi đến Trường thu cung.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nụ Hôn Đầu, 3 Điều Kiện

Rời khỏi đại điện, hấn bãi giá đến Trường Thu Cung nơi ở của nàng:

~~Trường Thu Cung~~

Khi rời khỏi nơi thách đấu về, nàng còn ngủ cho tới khi hấn đến vẫn chưa chịu tỉnh. Thấy hấn đến Lệ nhi định vào gọi nàng thức dậy ai ngờ bị hấn ngăn lại:

«Đế ta» các người lui

«Vâng nô tì cáo lui» Lệ nhi hành lễ lui xuống lòng thì lo cho vị tỷ tỷ đang ngủ như heo trong kia không biết hoàng thượng đến đây có việc gì.

Bọn nô tì điều đã lui xuống hấn mở cửa bức vào phòng nàng, và thoáng ngậy người với mùi hương ở đây. Nửa năm trước lúc đó nàng mới đi lập hậu hấn có đến đây một lần và rời đi sau 1 khắc vì hấn ngửi đi mùi son phấn nồng đậm tạo cảm giác khó chịu cùng cực khi mới bước vào.

Giờ 6 tháng trôi qua lại đến căn phòng này nhưng hoàn toàn khác biệt lúc xưa. Bước vào ngửi đi mùi lan thơm thoang thoang, cùng mùi bách hợp thanh tao, làm người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Bước vào sâu bên trong phòng hấn thoáng ngậy người "tiên nữ giáng trần sao" hấn cảm thán khi thấy nàng đang ngủ trên ghế quý phi.

Nàng nằm ngủ nghiêng người tựa vào ghế thân ảnh mảnh dẽ thước tha, gió từ cửa sổ lùa vào làm tóc mai nàng vài cọng loe hoe bay xuống trán, tạo đường nét quyến rũ trên gương mặt hồng hào, cánh môi bé nhỏ chúm

chíp thỉnh thoảng cánh môi chuyển động nhẹ nhàng làm người ta mún thử ngay hương vị của cánh môi này.

Hắn ngắm nàng thần thờ quên cả chuyện quan trọng là đến tìm nàng có chuyện cần bàn.Hắn bảo người mang vào cho mình một tách trà rồi bảo họ lui để một mình hắn ở lại trong phòng cùng với nàng đang ngủ say xưa.

~~~~~Nửa canh giờ trôi qua~~~~~

Nàng thấy đã ngủ đủ nên cựa mình tỉnh dậy.Vừa mở mắt đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn dật của hắn,nàng tự hỏi”hả lẽ mình ngủ mơ chưa tỉnh ta,mơ mà cũng thấy hắn nữa thiệt là“.Nàng lấy tay day day nhẹ đầu cảm giác này thật quá,khuôn mặt hắn vẫn hiện lên to tướng trước mặt nàng.Thế là nàng lấy tay bẹo mặt của mình rùi la to:

«Ui mẹ ơi đau quá,sao mơ mà đau dữ dậy trời»

Thấy hành động ngô ngố của nàng,hắn phì cười:

«Nàng đang làm gì đó chưa tỉnh ngủ ak»

Hắn nói rồi tiến gần nàng hơn,lúc này nàng mới nhận định đx một sự thật,rất thật là hắn đang ở trong phòng của mình và y phục trên cơ thể vẫn còn nguyên vẹn(((vậy cũng nói))).

Nàng rất nhanh lấy lại dáng vẻ hăng ngày quay sang đối mặt với hắn định hỏi tại sao lại đến đây,nào ngờ lại có sự cố xảy ra.Mặt hắn ở phía sau của nàng và nàng quay lại đối mặt với hắn,thế là hắn giật mình nàng cũng vậy thế là nàng té ngửa ra sau hắn đỡ cho nàng khỏi té,rồi cả 2cùng mất đà té xuống sàn tư thế vô cùng thân mật nàng ở trên hắn ở dưới môi chạm môi không khí ngưng đọng trong phúc chốc.

Thời gian ngừng trôi trong khoảng khắc,hai người vẫn tư thế đó nằm trong phòng dưới mặt sàn lạnh.Bỗng nàng chợt thức tỉnh trước tư thế của

mình vội vàng đứng lên chỉnh trang y phục và”Chát”mặt hăn in thêm 5dấu ngón tay của nàng.

«sắc lang,hồn đản,nụ hôn đầu của ta,người trả cho ta...»Nàng tát rùi mắng hăn xối xả.

Bị tát rồi bị chửi đáng lẽ hăn phải tức giận lắm ai ngờ:

«Ta chịu trách nhiệm đx rồi chứ gì,ta cho nàng hôn lại »

«Xí...ta hông thềm,người cúc cho ta»Nghe hăn nói vậy khuôn mặt nàng phiểm hồng,làm hăn càng có tâm trạng đùa cợt.

«Vậy nàng mún gì mới tha cho ta đây»

Nàng thấy nụ hôn đầu mất rồi,nên kiếm cái gì lấy lại nếu không thiệt thòi mất nên:

«Vậy ta mún người làm cho ta 3điều kiện»

«Nàng cứ nói ta sẽ thực hiện hết»

«Thật chứ»

«Lời ta nói nhất định làm đc»

Nghe lời khẳng định chắc chắn của hăn nàng cười thầm”trúng kế”hăn cũng cười mà đâu biết rằng tương lai mình sẽ thảm hại như thế nào để thực hiện những điều nàng đưa ra.

«Vậy đầu tiên ta mún có một lệnh bài để ra vào hoàng cung»

Hăn nhìn nàng như mún hỏi “nàng cần nó làm gì”nhìn đx ý định của hăn nàng nói”lời hứa vàng ngọc”hăn đành chấp nhận lấy lệnh bài đưa cho nàng dặn dò nàng cẩn thận.Nàng thì vui vẻ cầm lệnh bài trong lòng thầm

mừng”ha ha thoát khỏi cung mình phải đi chơi cho đã”quên luôn nụ hôn ban này.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Xuân Tiêu Lâu

Nàng hả hê cầm lệnh bài lên tay trong lòng nghĩ ra nhiều trò vui, miệng cười chúm chím. Quên luôn sự hiện diện của ai kia hẳn cảm thấy mình như bị nàng bỏ rơi nên hăng giọng nói:

«Ta cho nàng 3 điều kiện rồi nàng cũng phải trả cho ta cái gì chứ, đó cũng là nợ hôn đầu của ta mà» hẳn làm vẻ mặt dễ thương, tội nghiệp vô cùng ((còn đâu hình tượng lạnh lùng phúc hắc nữa chứ T_T)).

«Cái gì giờ bắt ta bồi thường, nợ hôn đầu ai tin chứ» Nàng trề môi khinh khinh nói. ((hk tin cũng phải tin))

«Vậy là nàng không bồi thường cho ta sao» hẳn cười tà hời và tiến đến gần nàng từng bước chậm rãi.

«Người cái gì cũng có, còn ta cái gì cũng thiếu ta chả có gì bồi thường cho người cả» Nàng lúi lại khi thấy hẳn đang đến gần.

«Vậy ta đành lấy cái này bồi thường vậy» hẳn nói dứt lời không cho nàng nói gì thêm hẳn túm lấy người nàng không cho nàng chạy «buông ta ra người làm gì....um...um...um » Nàng chưa nói hết thì một lần nữa cánh môi anh đào bị hẳn chiếm lấy, nàng ngậy người đơ ra như tượng đá mặc hẳn tự tung trên môi mình. Cái lưỡi nóng ấm cạy miệng nàng ra rồi trường vào quần quýt lấy cái lưỡi của nàng, hút đi mật ngọt trong khoang miệng nàng, nàng thì vẫn ở trạng thái ngậy ra hẳn thì vân quần quýt môi lưỡi với nàng.

~~Sau một hồi lâu~~

Nàng và hần thấy khó thở vì thiếu khí, hần miễn cưỡng buông nàng ra trong mắt thể hiện sự nuối tiếc. Nàng thở dốc sau nụ hôn của hần khuôn mặt nàng bây giờ đỏ rây nhìn hần chằm chằm không nói nên lời.

«Ta lấy cái này xem như bồi thường vậy» nói xong hần cười bước đi để lại một câu nói «lần sau ta lại đến».

Hần đi đã xa mà tinh thần nàng vẫn chưa được phục hồi. Cho đến khi «tỷ..tỷ..tỷ sao vậy sao lại đứng đây» Lệ nhi ra sức gọi nàng. Khi thấy hoàng thượng vừa bước ra khỏi cửa Lệ nhi thấy lo lắng cho nàng mới đi vào xem như thế nào, nào ngờ thấy nàng đứng như trời trồng, kêu hoài không phản ứng khuôn mặt thì đỏ rây rất.

«tỷ..tỷ..tỷ...tỷ» lệ nhi kiên trì gọi

Cuối cùng nhờ sự cố gắng của Lệ nhi hồn nàng đã trả về xác lúc này nàng mới có phản ứng. «sao..sao em kêu ta có việc gì» nàng cố gắng bình tĩnh hỏi lại Lệ nhi. «tỷ sao thế lúc hoàng thượng vừa rời đi tỷ đứng đờ ra, mặt thì đỏ rây, muội kêu mãi mà không thấy tỷ phản ứng, hoàng thượng làm gì tỷ vậy?» Lệ nhi hỏi với khuôn mặt rất ư là gian xảo.

«làm...gì...sao» bỗng nàng lại nhớ truyện xảy ra khi nảy khuôn mặt lại đỏ lên, làm lệ nhi bắt đầu lo lắng «tỷ không sao chứ sao lại đỏ mặt như vậy tỷ bị sốt à».

«Ta không sao em đi làm việc ta muốn nghỉ ngơi» nàng nói một lí do vô cùng vô lí vì nàng mới ngủ thức dậy mà. «Vậy muội đi trước» biết nàng viện lí do Lệ nhi cũng không vạch trần lui xuống cho nàng nghỉ ((chuyện đó điều tra sau)). Đóng lại cửa phòng nàng lại thần thờ nghĩ đến nụ hôn lúc này, càng suy nghĩ thấy càng rối nàng lắc đầu nhẹ để xua tan suy nghĩ đó và tự an ủi mình «đó chỉ là một sự cố mà thôi» ((sự cố ý ấy)).

Khi đã bình tâm suy nghĩ, dẹp quăng luôn nụ hôn lúc nảy trong đầu ra, nàng chỉnh trang lại trang phục bước ra khỏi phòng. Lúc này Tuyết nhi

cũng đã đi dò la về tới.

Nàng,Lệ nhi và tuyết nhi cùng đi ra hậu viên của cung bàn chuyện.

«Sao rồi ả ta thế nào rồi»nàng hỏi.

«Thì ả bầm đập chứ sao nghe nói là ả bị hành sát dữ lắm,em nghe bọn nô tì nói với nhau rằng khi tắm cho ả thấy người ả không còn lành lặn nữa,mún lành ít nhất phải nửa tháng»Tuyết nhi vừa nói vừa cười hắc hắc vui sướng.

«Còn Tiêu Sinh thế nào rồi»nàng hỏi(Tiêu sinh là một thuộc hạ của nàng,tính tình trắng hoa bay bướm nhưng làm rất được việc,cũng là tên nô tài làm chuyện kia cùng ả Thanh Lam công chúa ấy)

«Tiêu Sinh đã bình an thoát khỏi cung khi hăn đi còn cảm ơn tý tỷ đã cho hăn một đêm vui sướng như vậy»Tuyết nhi nói.

«Đắc tội với tý tỷ quả là xui xẻo sau này muội phải chú ý không khéo như thanh lam công chúa thì khổ»Lệ nhi nói,tuyết nhi gật đầu đồng tình.

«Hai em yên tâm ta sẽ tìm một nơi thật tốt an bài cho hai người đảm bảo chất lượng nha»Nàng đùa cợt nói lại với song nhi.

«vậy chúng ta nên cảm ơn tý à»

«Oh không cần đừng khách sáo»..

..

...

....

Cả 3 nói chuyện đùa giỡn với nhau vui vẻ thì tấ lệnh bài hấn đưa cho từ người nàng rút xuống. Lệ nhi nhậ đx hỏi «cái này là gì của tử sao» nhìn tấ lệnh bài nàng mới nhớ «ồ của ta lệnh bài ra vào hoàng cung đó mà...» đột nhiên nàng nghĩ ra một ý tưởng hay, quay sang bảo song nhi «2e mún đi chơi không». «Muốn nhưng tụi em đâu đợc ra khỏi cung». «thì 2e làm theo ta....._____®®©®®©®®®®.

«Hiểu không» nàng nói một tràng rùi hỏi lại song nhi, «bạn muộ hiểu rùi» lệ nhi trả lời mà mặt không kèm đợc hứng thú. «Vậ ta về chuẩn bị gặp nhau ở cổng hoàng cung».

«Vâng».

~~~~~thời gian về cung~~~~~

Nàng về phòng đóng cửa lại "bôi" "bôi" "chét" "chét" lên mặt thay đổi y phục thái giám bước ra khỏi cung. Trước cổng hoàng cung song nhi cũng với khuôn mặt "bôi" "bôi" "chét" "chét" ăn mặc giống thái giám đứng đợi nàng.

Ba người bước tới gần cổng bị tên thị vệ ngăn lại tra hỏi:

«Các người là ai»

«Ta là thái giám mới vào cung, hoàng hậu sai ta xuất cung mua một số đồ dùng» nàng cất giọng the thé vì dùng thuốc chuyên giọng.

«Lệnh bài đâu» tên gác cổng hỏi.

«Đây» nàng chìa lệnh bài ra.

Thị vệ gác cổng cho nàng qua còn song nhi thì không qua đợc. Nàng nhanh trí lấy một thỏi bạc dúi vào tay thị vệ nói «đó cũng là người của nương nương sai đi, mong huynh giúp đở». Thấy bạc tên thị vệ sáng mắt cho 3 người ra khỏi cung, trốn thoát an toàn.

~~~~~Kinh thành~~~~~

«A lớn quá đông người nữa thích quá»lệ nhi la lên như trẻ con,tuyệt nhi cũng vậy.

Cả 3kéo nhau vào một tiệm quần áo thay đồ giả nam nhi tẩy trang.Chủ tiệm đón tiếp 3người niềm nở,3người chọn 3bộ trang phục thay song rùi đi ra,trả bạc rồi bắt đầu đi dạo.

Họ đi đến đâu là nữ nhân bu đến đó,trở thành tâm điểm kinh thành,cũng không thể trách được vì họ quá tiêu soái khôi ngô.Nàng bạch y phấp phới, khuôn mặt lãnh băng anh tuấn,Lệ nhi tuyệt nhi trường y tôn lên vẻ đẹp anh tuấn, ấm áp mị lực thu hút người nhìn.3người họ 1lạnh giữa 2ấm trong thu hút vô cùng.

Đi 1đoạn đường nàng dừng lại khi thấy bản hiệu”Xuân Tiêu Lâu”nàng cảm thấy có hứng thú với nơi này song nhi cũng không có ý kiến thế là cả 3cùng bước vào được Mama dẫn dắt vào bên trong.Bước vào kỷ viện mùi son phấn nồng nặc làm cả 3khó chịu nên họ lên lầu uống trà và để 6mỹ nhân hầu hạ.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trở Về Kịp Thời Thoát Một Kiếp Nạn

Ở bên trong phòng thượng hạng của Xuân Tiêu Lâu nàng và song nhi đang xem ca kĩ, ban đầu còn thấy thú vị lúc sau thấy chán bảo bọn họ ra ngoài chỉ còn 3 người trong phòng đánh chén bàn tiệc không lồ, ăn uống no say hk biết làm gì 3 người bày trò quậy phá.

Và đích đến là phòng bên cạnh 3 người ((chả biết ai xấu số thế)). Phi thân 3 người yên vị trên nóc nhà đứng bên trên căn phòng đó.

“cạch, cạch, cạch” một tiếng động khẽ phát ra không ai phát giác được. Tiếng động đó là tiếng động 3 mảnh ngói được kéo xuống đủ cho 3 người nhìn vào trong phòng với ba góc độ khác nhau.

Trong phòng ánh đèn mờ mờ ảo ảo nhưng hơi tối vì đã đóng kính các cửa, tối như vậy rất khó nhìn nò nha. Nàng cho tay vào tay áo lấy ra 3 viên thuốc mình một viên và song nhi mỗi người một viên. Thuốc này có tên Quang Kim đan uống thuốc này vào dù trời có tối tới đâu cũng sáng như ban ngày.

Khi đã nhìn thấy rõ 3 người tiếp tục theo dõi động tĩnh trong phòng. Trong phòng khung cảnh vô cùng mỉ hoặc à, một kĩ nữ chạy quanh phòng đùa giỡn với một nam nhân theo nhận định của nàng thì nhìn khá đẹp trai.

«Người bắt được ta, ta sẽ chịu ý người»

«Mỹ nhân đứng lại» Nam nhân rượt đuổi kĩ nữ quanh phòng.

Nàng dùng truyền âm nói với song nhi «2e thấy trang phục kĩ nữ thế nào ta tặng 2e mỗi người một bộ. song nhi đồng thời đỏ mặt truyền lại «bọn muội không cần thì tỷ tự mặc cho hoàng thượng xem đi», lần này tới lượt mặt nàng đỏ lên «thui xem đi» nàng truyền âm lại rồi tập chung nhìn xuống để tránh câu chăm chọc khác của Lệ nhi.

Thái độ của 3 người tại sao kì lạ như thế khi nói đến trang phục của kĩ nữ kia. Nàng phải công nhận người cổ đại còn tiến bộ hơn hiện đại, vì sao ư thì cụ thể là thế này. Trang phục là vải được may bằng vải còn trang phục này được kết từ giấy. Những mảnh giấy chỉ che chỗ cần che còn lại thì lộ hết ra bên ngoài.

Nàng và song nhi nhìn mà phát ngượng, sau một hồi rượt đuổi thì kĩ nữ đã bị bắt được bây giờ cảnh hay xảy ra. Nam nhân ôm lấy người kĩ nữ lòn tay ra trước lấy ra 2 mảnh giấy che trước ngực xuống rồi dùng tay nhàu nạng xoa bóp xoa đến đâu kĩ nữ rên đến đó. Rồi tiếp tục dò la xuống phía dưới gỡ một mảnh giấy cuối cùng rồi dùng tay bóp nhẹ xoa xoa nơi tư mật người kĩ nữ, kĩ nữ rên “um..umm.m... thôi đừng làm thế người ta khó chịu mà” giọng nói rất iu kiêu. ((mình đọc truyện thấy vậy nên mượn nói luôn))

Đến đây song nhi 2 người họ không dám nhìn nữa còn nàng đang cầm iphone quay lại toàn bộ cảnh này. Cảnh trong phòng càng ngày càng nóng nam nhân xoay người kĩ nữ lại đối diện hôn sâu vào và cảnh xuân xảy ra trong phòng mà xui xẻo thay lại bị nàng quay lại hết.

Thấy không còn gì đặc sắc nữa ba người mới ra về lúc này đã tờ mờ tối. «Nguy đã trở thế sao nhanh trở về bị xuất hiện là toi đời» Lệ nhi hít hời nói tuyệt nhi cũng đồng tình, «đx chúng ta trở về» 3 người tức tốc về cung.

~~trường thu cung~~~

«Tham kiến hoàng thượng» sao giờ này hoàng thượng lại đến đây bọn nô tài thăm hỏi nhau.

«Hoàng hậu đâu»

«Hoàng hậu đang nghỉ ngơi trong phòng ạ» một thái giám cung kính nói

«được các người lui,còn nữa truyền tin xuống trẫm hôm nay thị tẩm ở trường thu cung»

«Nô tài tuân lệnh»

Bọn nô tài đi khuất hẳn bước vào phòng mở cửa ra thấy nàng đang đọc sách (cũng mai nàng vừa về thì hẳn tới).Nàng chỉ nhìn hẳn trân trân mà không bất ngờ cũng chẳng hành lễ,nhàn nhạt hỏi

«Hoàng thượng đến đây có việc gì»

«Ái phi chẳng lẽ không thích trẫm đến đây»hắn hắc hắc nói

«Rất không thích»không phủ nhận nàng thẳng thừng nói.

«Vậy ta phải làm cho ái phi không thích một thời gian rồi»

«Cái gì ý hoàng thượng là sao ta không hiểu»

«Ta cần mượn nàng và cung này một thời gian,nàng không đồng ý sao»

«Ta có thể nói không sao»

«tất nhiên là không»

Nói chuyện một hồi hẳn bảo nàng thay đồ cho hẳn để đi ngủ

«Người tự đi mà làm ta không rảnh »nói rồi nàng trút hết y phục để lại một lớp váy áo mỏng lên giường đắp chăn ik ngủ.

Hắn hết cách đành tự mình làm rùi cũng leo lên giường đắp chăn cùng nàng,nàng chẳng so đo dịch vào trong cho hắn nằm quay đầu vào trong ngủ chẳng bao lâu nàng đã ngủ,còn hắn cũng vậy ngủ từ lâu.Đêm nay là một đêm dài~~~~

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tin Đồn Lan Truyền Hoàng Hậu Được Sùng

Một đêm dài trôi qua,ông mặt trời vừa ló dạng chiếu xuống những tia nắng ấm.Những chú chim nháy nhót hót líu lo trên cây mai đào to cạnh trường thu cung.Thật thanh tĩnh dễ chịu biết bao.

Bỗng khung cảnh thơ mộng này biến mất,những chú chim vội bay đi mất dạng khi:

~~~~A...a.....a...a~~~~

Tiếng la thất thanh từ trong cung phát ra,Lệ nhi vội vàng chạy đến rõ cửa hỏi vọng vào«Có chuyện gì vậy tỷ không sao chứ»Nàng nói vọng ra«à ta không sao chỉ là gặp ác mộng thôi».«à vậy em đi làm việc tiếp nha»Lệ nhi vừa nói vừa bụm miệng cười,lệ nhi đâu có ngốc hôm qua hoàng thượng có đến vẫn chưa rời đi nghĩ một chút là hiểu ra vấn đề ngay mà.

Sau khi thấy bên ngoài không còn tiếng động thì~bụp~người nào đó đã an toạ dưới sàn,không nói chắc cũng biết là ai mà.Hắn còn ngáy ngủ khuôn mặt cau có bực mình hỏi«nàng tính ám sát ta à».Không nhận thấy câu trả lời chỉ thấy nàng tung chăn ngấm nghĩa toàn thân thấy không điều gì bất thường nên thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đang bực tức nhưng thấy bộ dạng của nàng hắn đứng lên trong mắt ánh nét cười,tâm tình tốt lên vừa chỉnh lại y phục vừa sẵn tiện đùa«Nàng nhìn gì vậy hay là....chúng ta thử một chút».Nghe hắn nói nàng đỏ mặt thuận tiện cho 1gối vào đầu hắn la«thử này thử này».Hắn kịp thời né tránh bảo«Nàng to gan nhĩ hành thích vua sẽ bị chém đầu đấy».Nàng

chưa nguôi giận nói «vua ta mặc kệ, ta cứ đánh đó». Nàng không ngừng la và dùng gối đánh chọt “um...umm.. umm“.

Nàng bị hấn kẹp chặt và hôn thật lâu rồi buông ra «Nàng mà la nữa thì ta...» hấn vừa nói vừa liếm môi. Nàng biết hấn nói gì cho nên im luôn kéo không mai thì. Thấy nàng ngoan ngoãn im lặng thì hấn cười kéo nàng ôm lại và nói «Ngoan lắm ta đi đây tối ta lại đến» rồi hôn nhẹ tóc nàng, trong khi nàng không thể phản kháng.

Hấn buông nàng rời đi, hấn đi nàng tức giận quát «lại đến cái đầu người lại bị cưỡng hôn tức chết ta mà».

Hấn về đến KimKhánh cung thì cười không những nhớ lại chuyện lúc nãy «Số là đêm qua ngủ ở cạnh nàng, thấy vẻ mặt của nàng khi ngủ kiềm lòng không được xích gần lại ôm nàng, nào ngờ hấn vừa xích đến nàng đã ôm chặt xem hấn như gối ôm thế mà hấn lại ngủ ngon lành tới sáng» càng nghĩ càng lúng sâu càng muốn gặp nàng thật lạ cảm giác này là sao.

Không ngờ tin hoàng thượng ngủ lại cung hoàng hậu đx thiêu diệt lên thành hoàng hậu được sủng ái làm cả buổi chiều của nàng không yên. Quan lại ra vào tấp nập trong đó có khuôn mặt giả dối của người em gái nàng, lấy danh nghĩa đến thăm chị ở lại trong cung cùng trò truyện. Nàng biết Lam Tú đến đây chẳng tốt lành gì không biết ả muốn làm gì đây.

Mà nàng cũng đang bực mình tại cái tên đáng ghét kia, sủng cái gì chứ nàng không cần phiền phức. Còn hấn thì hài lòng vì tin đồn này ít nhất cũng yên thân một thời gian.

~~~~~

((Bây giờ mỗi ngày mình up một chương mới, ai có ý kiến gì cho truyện góp ý cho mik nha)). Với ủng hộ truyện mới cho mình nha” cặp đôi lười biển phúc hắc“.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Âm Mưu(1)

“hazza zaaa...aaa phiền phức quá đi,lệ nhi đóng cửa lại cho ta không cho ai vào nữa bực chết ta rồi“.

Lệ nhi bước đến đóng cửa phòng lại,cửa phòng được đóng kín nhưng nàng vẫn nghe tiếng bàn luận bên ngoài mặt nàng khó coi vô cùng.

«Tỷ tỷ bọn họ không chịu rời đi làm sao bây giờ»tuyệt nhi bước vào với bộ dạng mệt mỏi khi ngăn đám người bên ngoài.

«Mặc kệ họ đóng kính cửa để họ ở ngoài đi ta không tiếp ai nữa»nàng vừa nói vừa hậm hực cầm tách trà.«Cũng tại cái tên đầu gỗ đáng ghét kia,đi đâu không đi lại tìm chỗ của ta trốn thân,làm ko ít phiền phức à còn mình thì an nhàn thoát họa tức chết ta mà».

Lệ nhi thấy vẻ mặt bức bối của nàng tò mò hỏi«muội ko hiểu tại sao hoàng thượng lại đến chỗ chúng ta trốn».

Nghe câu hỏi của lệ nhi bỗng nàng nhớ nàng cũng đã hỏi hẳn câu đó hẳn chỉ nói vài câu«Thừa tướng phụ thân của nàng muốn ta lập muội muội nàng làm phi,lấn trốn ở đây tạm thời để phụ thân nàng quên chuyện này,PhongThiên quốc ta có một quy định hoàng hậu chịu trách nhiệm tuyển phi tần,trừ khi hoàng hậu đồng ý hoặc 1vài trường hợp đặc biệt do hoàng thượng định đoạt,cho nên ông ta không dám mặt dày tới đây vậy ta cũng yên thân một thời gian»

Nàng kể những gì hẳn nói cho lệ nhi nghe và hỏi«em hiểu ko?»lệ nhi mơ hồ nhìn nàng muốn nàng giải thích thêm.Nàng bik ánh mắt có nghĩa gì

bèn trả lời«ta cũng đâu có biết,hắn nói sao ta nói vậy thôi chứ ta cũng chẳng hiểu gì».Lúc này lệ nhi ko biết phải nói sao với người tyty này bèn im lặng luôn.

Tuyết nhi ngồi cạnh nghe họ nói chuyện chăm chú rồi nhìn khuôn mặt ngu độn xuất của 2người vỗ tay cái”bốp”nói«em hiểu rồi».Nàng và lệ nhi quay sang hỏi«biết gì»,«lí do hoàng thượng trốn ở đâu»,«nói thử xem».

Tuyết nhi cầm quạt đứng lên phe phẩy rồi cúi chào làm dáng người kể chuyện và khách xem là lệ nhi và nàng,hăng giọng lệ nhi nói:

“Tyty là con gái thừa tướng đúng không”

“oh thì sao”

“lúc trước thừa tướng không yo thương gì đứa con là ty,tuy cuộc sống cũng quyền quý cao sang nhưng mà khi bệnh thì không ai chăm sóc”

“oh sao nữa”

“Vậy là một vấn đề đã rõ ty có một người phụ thân vô tâm,thứ 2như hoàng thượng nói ty chọn phi tần vào cung,lúc trước hoàng thượng không để tâm đến ty ông ấy thừa cơ ép hoàng thượng lập tứ tiểu thư làm phi xem như trường hợp đặt biệt do hoàng thượng chọn.Nhưng thừa tướng không ngờ hoàng thượng lại đến chỗ chúng ta vô tình tung ra tin đồn hoàng thượng bắt đầu sủng ty,vậy đương nhiên bây giờ không phải trường hợp đặc biệt nữa mà do ty định đoạt»

«típ đi»

«Vậy em hỏi ty lúc trước thừa tướng vô tâm bỏ mặt đứa con như ty như vậy,thì mặt mũi nào đến tìm tiểu thư chứ người đời sẽ nói ra sao,nên hoàng thượng lợi dụng diễn này để đứng sau thoát nạn đó».2người giờ đã

hiếu lí do khăm phục tuyết nhi vô cùng«woa em thông minh thật,thì ra tên đó lấy ta làm lá chắn,hại ta phiền chết»Nàng không phục nói.

Lệ nhi đứng cạnh cũng bất bình thay cho nàng.Bỗng nàng léo sáng với một ý nghĩ khuôn mặt vui hẳn lên,bảo song nhi đến gần to nhỏ gì đó rồi bước đến gần tú lấy ra 3bộ y phục:

«Chuẩn bị chúng ta đi,ở đây bị làm phiền chi bằng đến đó tập luyện sẵn tiện xem xét luôn»

Song nhi gật đầu đồng ý,song nhi không biết dịch dung nên nàng dịch dung cho bon họn họ,nữa canh giờ sao 3người phần nam trang xong chuẩn bị đi.Không nói thì thôi nhìn 3người phần nam còn đẹp dững mãnh hơn khối nam nhân thiên hạ.Nàng vẫn y phục trắng tóc búi cao cần quạt phe phẩy như một thư sinh,song nhi 2người y phục tím tóc búi gọn ràng như 2tiểu đồng,khuôn mặt được dịch dung trong 3người nhìn cương nghị và dững mãnh hơn.

Ba người dùng kinh công rời khỏi cung vô thanh vô thức chẳng ai hay biết,trên đường đi đến Phụng Tiêu sát vô tình 3người cứu được một cô gái và đem nàng theo.Số là như vậy,đang trên đường đi qua một con hẻm 3người thấy một đám gian hồ vây quanh một cô gái dáng vẻ yếu đuối không sức phản kháng nên họ chứng mắt cứu cô gái đi bị bọn kia chặn lại,kết quả bị tuyết nhi đánh bầm dập trên đất,thấy cô gái bị thương nên họ đem theo đi để trị thương.

Đến Phụng Tiêu sát nàng và 3người họ không vào bằng cổng mà dùng khinh công đi vào,vừa bước xuống sân thì đã có một đám người bao quanh làm cô gái kia sợ ngất đi,nàng lắc đầu cô gái này quá yếu đuối.Bọn người bao quanh quỳ rạp xuống hô to”tham kiến cát chủ””nhị cát chủ””tam cát chủ“.

Nàng hiệu bọn họ đứng lên rồi đưa mắt sang song nhi ý bảo bọn họ chăm sóc cô nương đó,hiếu ý bọn họ đưa tiểu cô nương đến 1căn phòng của tổ chức để chăm sóc.Giờ đây bọn họ viết ai nấy làm chỉ còn 5người ở lại:Kim long,Bạch hổ,Chu tước,Mị ảnh và nàng.

Ngồi ghế đầu giữa đại sảnh nàng cất tiếng nói«Tùng người báo cáo cho ta biết chuyện tổ chức gần đây»

Kim long đứng lên nói trước«thưa cát chủ huynh đệ do thuộc hạ đảm nhân điều rèn luyện rất tốt kiếm thuật tiến bộ và dựa vào các bản vẽ của các chủ ta đã chế tạo ra những loại vũ khí này»kim long vừa nói xong thì đã có một người đem một khay đựng đầy vũ khí đến trước mặt nàng,nàng cầm lên ngắm nghía.

«xin hỏi cái chủ những thứ này dùng để làm gì»thấy những thứ lạ lắm chu tước hỏi.

Nàng cười chỉ tay vào 4loại vũ khí nói:

-Phi tiêu giao ảnh:đây là một vũ khí lợi hại dụng độ cao và lực đẩy của nội công,nó nhìn thì rất bình thường nhưng kết cấu đặt biệt vô cùng.Nó khi được phóng ra thì ít ai cả được thậm chí nói có thể từ trên cao phóng ra hằng chục phi tiêu nhỏ bên trong làm đối thủ không ngờ”chu tước sử dụng rất thích hợp”

-kiếm truy hồn:thanh kiếm này rất lợi hại,nhì như thanh kiếm bình thường nhưng uy lực không nhỏ bình thường nó sẽ thu nhỏ lại 20cm nhưng khi tập trung nội lực vào nó có thể dài ra 1m vô cùng mỏng và sắc thanh kiếm này biến hoá theo ý nghĩa người sử dụng”kim long sử dụng là hợp nhất”

-vòng xoắn càn khôn:vũ khí này là một cái vòng to đeo ở cổ tay người sử dụng trong rất bình thường như đối với người võ công cao thì nó rất lợi hại, chiếc vòng này sẽ xuất hiện những thanh kim loại sắc bén khi nội lực

rót vào nội lực càng lớn thì kim loại càng sắc dùng vẽ bình thường để nguy trang sự lợi hại”bạch hổ sử dụng rất hợp”

-Kim Trâm đoạt mạng:những cây kim trâm này tương đối bình thường và nhỏ nhưng thật rất lợi hại.Kim Trâm được thiết kế 3lớp khi bị trúng kim trâm thì từng lớp một sẽ hạn hạ con người bằng cách thoát ra từng lớp chất độc gây cảm giác đau đớn hơn cả chết”mị ảnh thích hợp sử dụng.

(thực ra đây là vũ khí hiện đại được này chỉnh sửa thích hợp và đặt cho cái tên thôi»

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Âm Mưu(2)

Nghe nàng nói về những vũ khí này bọn họ tỏ ra vô cùng tò mò về những món đồ này nhất là chu tước và mị ảnh. 4 người trụ cột của phụng tiêu sát mỗi người 1 tính cách:

kim long: lạnh lùng quyết đoán

Bạch hồ: chững chạc cũng lạnh lùng ko kém

Chu tước: lúc tỏ ra mạnh mẽ lúc tỏ ra yếu đuối tính cách khó đoán.

Mị ảnh: trẻ con một chút nhưng khi tức giận lợi hại vô cùng.

Và với tính cách đó của 2 người bọn họ, chu tước và mị ảnh đã nhanh chóng rời khỏi để thử vũ khí mới, chỉ còn lại 3 người ở lại đại sảnh rộng lớn này.

«Các người ko đi thử vũ khí mới sao»

«Không cần, thuộc hạ còn có chuyện cần ý kiến của cát chủ» kim long nói.

«Các người cứ nói»

«Thưa cát chủ, bọn thuộc hạ có thông báo vào hôm qua có tứ tiểu thư phủ thừa tướng đến cần chúng ta giết một người, người này thân thế vô cùng cao bọn thuộc hạ không dám làm càn»

«giết ai, kế hoạch, bao nhiêu»

«Hoàng hậu đương triều Trần Lan Anh,10vạn lượng vàng,kế hoạch tất cả điều ở mảnh giấy này»kim long nói rồi đưa cho nàng mảnh giấy chi tiết kế hoạch.

«Các người lui xuống đi ta tự có dự liệu»

«vâng bọn thuộc hạ cáo lui»Nói rồi kim long và bạch hổ rời đi chỉ còn lại mình nàng và bản kế hoạch của vị muội yêu quý của mình.

Sơ lược những gì trên mảnh giấy ghi:canh 3ngày mai hoàng hậu đương triều sẽ xuất hiện ở chùa Linh Ẩn,các người mai phục bên trong bắt lấy ả đem đi thật xa và bí mật giết ả.Tiền công 10vạn lượng vàng thành công sẽ có thưởng thêm.

Thật nực cười đến chỗ của nàng thuê người giết nàng sao,thật là quá ngu ngốc với cái kế hoạch này chỉ hại được Lan Anh lúc trước còn bây giờ mơ đi.Muội à có dư tiền thì ta cũng không ngại sử dụng tiếp đâu,sẽ rất vui khi có muội xuất hiện ta cũng đang nhàm chán đây hahaha...

Nghĩ là làm nàng đang rất mong chờ xem vị muội muội này muốn gì nha,cầm bút lên nàng ghi một tờ giấy khác rồi cười thích thú “trò chơi bắt đầu haaaahaaa“.

~~~~~

«Tỉnh tỉnh lại giúp ta nào»lệ nhi vừa băng bó vết thương vừa nói với tuyết nhi đang ngủ say.Tuyết nhi chẳng phản ứng,lệ nhi hầm hừ tức tối:

“Hôm qua vì ham mấy cái trò chơi trong điện thoại tuyết nhi chơi suốt đêm,chơi sao tới cái mặt trợn bóng đó đen thui chẳng thấy gì,hỏi tử thì nói hết bin,lệnhì nghe ko biết bin là gì thì tử nói đó là năng lượng,lệ nhi hỏi làm sao có năng lượng thì tử tử chỉ đáp một câu,mai ta sẽ cho muội thấy“.

«Tuyệt àk người giúp ta được không đừng ngủ nữa»lệ nhi kiên trì gọi và đáp lại là«khò...khò...khò».Lệ nhi bực bội ko gọi nữa tự mình làm thì cửa phòng mở ra,nàng bước vào phong thái đĩnh đạc ung dung.

Nàng thấy tuyết nhi ngủ say trên bàn thì lắc đầu bước đến bên giường«sao rồi».Lệ nhi nghe nàng hỏi thì bực bội nói«vết thương đã được sơ cứu mạch đập có chút loạn không ổn định,muội mệt sắp chết rồi một mình phải làm hết tở xem này».

Nàng cười trừ ko nói gì,chợt trên giường có động tĩnh cô nương đó tỉnh lại,nàng đỡ cô nương đó ngồi dậy«Cảm ơn công tử cứu nàng Bích Xuyên cảm kích vô cùng».Nàng hơi cười«chỉ sẵn tay thôi,ko có gì to tát».Nhìn cô nương yếu đuối trước mặt nàng hỏi«Chẳng hay tại sao cô nương tại sao bị bọn họ bắt nạt thế»

Tiểu cô nương nghe nàng nói thế thì khuôn mặt mau chóng đầy nước mắt kể lại«Chẳng dẫu gì công tử ta là công chúa Âm Lạc Quốc,bị bệnh nặng trong người ko thể chữa trị vì không muốn liên lụy cho đại huynh nên trốn đi lạc đến đây bị cướp hết tiền bạc,còn bị bọn chúng chặn đường muốn....»nói đến đây tiểu nương nắc liên hồi ko nói được tiếp.

Nàng nhìn cô nương khóc vẽ mặt thương tâm có chút nủi lòng«công chúa đưa tay ta bắt mạch xem bệnh tình như thế nào».Bích xuyên đưa tay ra cho nàng,nàng cầm tay bắt mạch nhúu mày rồi giãn ra«bệnh bẩm sinh thân thể suy nhược ko thể điều trị».Bích xuyên nghe nàng nói cũng ko bất ngờ số mạng đã thế ko thể làm khác.Thấy vẽ mặt thất vọng đó nàng nói«nhưng hãy yên tâm đối với ta bệnh này rất bình thường».

Quay sang lệ nhi nàng nói«gọi mị ảnh đến ta có việc cần bàn».Mị ảnh đến«thưa cát chủ gọi thuộc hạ có chuyện gì».Nàng ung dung nói«ta giao cô nương này cho người hãy chăm sóc thật tốt ta sẽ đến để thăm các người sau»rồi đưa mảnh giấy cho mị ảnh nói«đưa nó cho Kim long thực hiện như những gì trong đó».

Mị ảnh gật đầu,gọi tuyệt nhi tỉnh dậy ba người cùng rời đi,ko ngờ đi lần này nhieu trò vui như thế thật mong chờ nha.

((nhận xét thật lòng giùm mình nha))

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mĩ Vị

(O)(O)(O)(O)(O)(O)(O)(O)(O)(O)

Nàng và song nhi về tới Trường Thu cung cũng đã là lúc chập chờn tối, nhìn về hướng cổng chính nàng nhú mày bực bội quay sang nói với song nhi «bọn họ không biết mệt sao định ngủ ở đây luôn à». «Tỷ bớt giận cứ mặt bọn họ có thêm vài con chó canh cổng, cũng không thiệt thòi nha» Nghe tuyết nhi nói thế khóe môi nàng giật giật “có cần so sánh thế không trời, tuyết nhi càng ngày càng mạnh bạo nha”.

Mà Tuyết nhi cũng đâu có nói sai nhìn giống thiệt nha, toàn mấy tên nịnh bợ so sánh với chó nàng còn thấy tội cho nó nữa à. Mà thôi họ làm gì mặt họ rãnh thì cứ ngồi ta ko chấp nhất đâu nha.

«Chúng ta đi thôi ta mệt và đói wá đi».

«tỷ nói đúng kiếm gì ăn mới được».

Vào trong, bước vào phòng 3 người thay y phục xóa lớp hóa trang rồi cùng ngã lưng lên giường khá lớn của nàng, cảm xúc bây giờ của 3 người chỉ diễn tả trong 2 từ “buồn....n....n.gủ..”.

Bỗng “ọt...ọt...ọt” bụng 3 người kêu lên «A đói quá song nhi đi làm đồ ăn đi». Lệ nhi phản bác «sao là bọn muội tại tỷ hết, như không đi đuổi hết đầu bếp đi làm bọn muội phải nấu ăn nữa». Nàng ko chịu thua nói lại «họ làm ăn tệ như vậy để lại làm gì, 2e đi nấu đi mà». Tuyết nhi ko chịu nói «tỷ công bằng tí đi hay ta lặc xí ngẫu người thấp nhất đi nấu ăn»

Tuyết nhi nói xong,lệ nhi gật đầu đồng ý còn nàng khóc không ra nước mắt”lúc nàng mới xuyên qua song nhi nghe lời nàng gâm gáp,nàng kêu bọn họ cứ thoải mái nàng ghét khái niệm chủ tớ,nào ngờ họ làm đúng như nàng nói cái gì cũng xòng phẳng ko ai chủ ai tớ,chỉ biết thắng làm vua thua là ôsin cho người thắng thôi.thật khóc ko ra nước mắt”

«Cũng được z ta trước nha»nói xong nàng lấy trong người ra chiếc điện thoại đã nạp đầy bin từ năng lượng mặt trời chỉ chỉ trở trở rồi bỏ lên bàn.

“Oa quả thật trời không phụ lòng người nàng đã được thua một cách lãng xẹt”Có ai thông minh như nàng không chơi cũng thua ko chơi cũng thua mà vẫn chơi,song nhi chơi an gian thật nha.Nàng 6chấm không thắng cũng huề nàng chắc như vậy nào ngờ song nhi cũng thật cao tay 2người họ hợp sức chơi nàng mà.Hai bọn họ người 6 người 1 bằng 7thế là nàng thua 1cách tức tưởi luôn Hazzzzaaazzza phong thái sát thủ còn đâu.

Nàng đi về hướng bếp,lệ nhi và tuyết nhi thông thả uống trà cười cười nói nói,người ta là hoàng hậu nàng cũng vậy nhưng sao khác nhau đến thế chứ.

~~~~~

Căn bếp trong cung của nàng cũng to lắm nha,vật dụng thì vô cùng đầy đủ à rau củ thì khỏi nói cả đóng luôn.Nàng vốn là một sát thủ phải hóa thân vào nhiều vai khác nhau để tiếp cận con mồi nên nấu ăn với nàng dễ như giết một người vậy đó(cũng dễ).

Sơ chế các loại rau củ quả và thịt thà xong xui nàng bắt đầu và việc nấu nướng,nhưng ở đây không có bếp gas nàng phải thổi lửa.”Ta thổi ta thổi”phải nói thổi lửa khó thật thổi tới mặt nàng đen đúa luôn mới chịu cháy.

Tay áo đã được nàng xoắn lên cao chuẩn bị xong tất cả,từng món ăn một hoàn thành nàng vỗ tay tự hào trước thành quả của mình.

~~~~~

Ở một nơi khác có một nam tử lạnh lùng cầm bút phê duyệt tấu chương vô cùng cẩn mẫn bỗng bút được bỏ xuống mắt người đó đưa ra nhìn sắc trời bên ngoài.

Cũng đã tối rồi nha, không biết giờ này nàng thế nào,có cảm giác nhớ nhung,cảm giác đó làm hấn mất tập chung muốn gặp nàng lập tức.Nói thật hấn chẳng hiểu nổi cảm giác của mình ko phải là chán ghét sao,nhưng gần đây lại khác lạ hoàn toàn,thôi ko nghĩ nữa mọi chuyện đã có sắp đặt sẵn giờ hấn chỉ biết muốn gặp nàng”

«Bãi giá Trường Thu cung»

~~~~~

Đến nơi hấn thăm lạng đi vào,hấn muốn biết cuộc sống của nàng như thế nào.Trong cung vắng tanh nàng đi đâu rồi.

«ha ha vậy sao thật vậy à hahaaa»

Tiếng cười của ai thế nhỉ hay là nàng ở đó,theo tiếng cười nàng đi đến một khu vườn xanh um cây cỏ trên bãi cỏ có kê một cái bàn đá cùng 4cái ghế và có 2nữ nhân ngồi đó cười nói”đó chẳng phải nha hoàn của nàng sao vậy này đâu”

Hấn bước đến gần họ nhận ra ngay dù hấn bước rất nhẹ.«Tham kiến hoàng thượng,hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế»song nhi qùy xuống hấn làm hành động bảo 2người đứng lên hỏi«nương nương đâu».Tuyệt nhi ngẩn mặt ko sợ hãi đáp lại«kia».

Tốt thật tốt nha đúng là chủ tớ ko xem hẳn ra gì.Nghe tuyết nhi nói hẳn nhìn theo hướng tuyết nhi thì thấy một thân ảnh nhỏ bé đi tới tay bưng 2đĩa gì đó.«đó ko phải nàg sao,nhưng bộ dạng này có tậ wá không».

Để 2đĩa xuống bàn «2e xuống bếp bưng lên đi ta mệt rồi»Nàng nóc luôn cốc trà trong tay hẳn bộ dạng vô cùng nực cười«Ủa người tới khi nào vậy»bây giờ nàng mới chú ý người bên cạnh.«mới đến,ta nhớ trong cung cấm nuôi mèo,tại sao lại có một con mèo ở đây vậy»Nghe hẳn nói nàng nhìn quanh tìm kiếm.

Hành động ngộ đó của nàng làm hẳn nực cười,bấy giờ nàng biết hẳn chọc mình tức giận vùng vằn bỏ đi thay y phục làm hẳn cười to hơn.

Song nhi bưng tất cả thức ăn lên khoảng 6món và 4 cái chén.Nàng thay y phục xong đi ra thoải mái hơn hẳn.Áo lụa mỏng 2lớp tóc ước xõa ngang vai làm hẳn đở người song nhi thì bụm miệng cười.

«Ăn đi ta đói rồi,ủa sao là 4cái chén vậy»

«Bọn muội muốn hoàng thượng ăn thử thức ăn tỳ nấu mà»

«Ai cho chứ,sao hẳn thềm ăn mấy món...»

Nàng chưa nói xong thì hẳn đã ngồi xuống động đũa,như đã nói ở đây ko có khái niệm lớn nhỏ là bình đẳng nên 3người cũng ngồi xuống ăn.«Khoan để ta giới thiệu»,rồi nhìn sang hẳn«bỏ xuống»Chưa tới miệng nghe nàng nói hẳn đành bỏ xuống.

«món này là sườn xào chua ngọt,bánh quế hoa,Gà Hầm...»

Ko để nàng giới thiệu 3người ko thể đợi thêm ngồi ăn luôn làm nàng tức giận«đúng rất ngon,mỹ vị à nha»những lời khen không dứt làm nàng vui vẻ hẳn.Hẳn ăn rất ngon tay nghề nàng thật tốt hẳn muốn ăn nó mỗi ngày

muốn dấu nàg đi riêng cho mình.4người ăn vui vễ thỉnh thoảg còn cười
đùa hắ cũg rất vui hắ thớ cảm giác này.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kịch Vui

Song nhi khi ăn uống no say thì trốn đi ngủ trả lại không gian riêng cho 2 người bọn họ.

Không gian yên tĩnh là thường dưới góc cây thiên thu có đôi nam nữ đang ngồi ngắm mây trời bi những cơn gió xuân hiu hiu thổi đến làm tóc áo tung bay, nhưng họ ko ai nói với ai chỉ lặng thinh ngồi đó bỗng một giọng hát êm ái nhẹ nhàng ngọt ngào phát ra:

Có cơn mưa nào rơi thoáng qua

Có bước chân nào vừa bước qua

Cỏ anh đào quá êm đềm nhẹ nhàng cuốn đi theo bước chân.

Nhớ khi xưa cùng nhau bước chung góc phố kia còn in dấu chân cỏ anh đào vẫn nơi.....

Giọng hát nàng nghe thật êm tai, làm hẳn nghe đến thất thần, khi giọng hát ngừng hẳn mới bừng tỉnh khỏi sự trầm mê.

Nàng nhìn hẳn mắt ko rợn sống «sao hay chứ». Hẳn ngây người đáp lại «rất hay, ta mong có thể nghe bài hát này mỗi ngày». Nàng cười nhạt đã có người từng nói thế nhưng kết quả thì sao đó chỉ là một vở kịch được dàn dựng.

Không biết tại sao nàng lại như vậy, tự nhiên nàng cảm thấy nhớ sự lừa dối đó nó để lại cho nàng vết thương sâu, nàng cảm thấy muốn khóc nhưng

kìm nén để ko cho mình khóc bởi vì không xứng.

Quá khứ thì đã qua nhưng hiện tại cái cảm giác trước lại hiện về làm nàng ko mún đối mặt,nàng núng tâm sự với hấn lăm.

«Ta hỏi người đã từng yêu ai chưa»

«Ta cũng không biết nhưng ta hiện giờ có cảm giác lạ với 1 người»

«Ai thế,dù ai đi nữa ta khuyên người hãy giữ chặt đừng để người đó quay lưng đi»

«Nàng sao vậy»

«Chỉ là nhớ về quá khứ thôi»Nàng quay lưng đi hấn cảm thấy nổi bần tự bóng lưng đó.Ôm nàng thật chặt từ phía sau,nàng ngậy người còn hấn thì cười cười«Thì nàng bảo ta giữ chặt đừng để người đó quay lưng».

Nước mắt tuôn rơi từ hóc mắt rơi xuống vòng tay hấn«Tại sao chàng lại cho ta cái cảm giác đó ta rất sợ»Hấn quay người nàng lại nói«Người ta thích là nàng mãi là vậy»nói rồi hấn ôn nhu hôn lên mí mắt đắm lệ của nàng thì thào«hãy tin ta».

Hấn nói xong bờ môi bị hấn chiếm lấy nhẹ nhàng ôn nhu,nàng bị hôn bất ngờ nên lúng túng muốn tránh nhưng thấy đôi mắt ôn nhu đó nàng ko nỡ bỏ ra,mà đáp lại,hay tay nàng ôm lấy hông hấn cảm nhận nụ hôn hấn thì lướt trên cánh môi nàng dùng lưỡi cạy răng nàng ra rồi trường vào tha hồ hút mật ngọt.Hấn để tay kèm đầu nàng tay kia ôm hông hai người day dưa không dứt.

Cảnh lãng mạn như thế không quay lại thì uồn phí,song nhì núp sau lùm cây dùng điện thoại quay lại cười sáng lạn đúng là tiên đồng ngọc nữ nha.

Hết dưỡng khí hẳn mới dứt ra mắt còn lưu luyến”ngọt thật”còn mặt nàng đã đỏ tậ mang tay e thẹn núp trong ngực hẳn làm tâm trạng hẳn cảm thấy tốt vô cùng.Thật ko ngờ hẳn thật sự thích nàng,và nàng cũng có cảm giác với hẳn ko khí hạnh phúc bao quanh 2người.

«Về phòng thôi cũng khuya rồi»

«Ukm»hẳn chưa nói xong nàng đã biến mất,hẳn cười bước theo nàng về phòng tâm trạng rất rất tốt.

Bước vào phòng ko có người chỉ thấy chiếc chăn trên trên giường nhô lên,hẳn cười thay y phục chui vào chăn ôm nàng ngủ,nàng cũng không phản đối mặc hẳn ôm.

Nàng có thói quen khi ngủ mặt đồ rất mỏng chỉ một lớp ko có gì ở trong hết làm hẳn phải kiểm chế vô cùng.«nàng muốn ta phạm tội sao»nàng đỏ mặt nằm im rồi chìm vào giấc ngủ.

Hẳn thì thấy quả thật dày vò nha da thịt non mịn mắt lạnh lại cách có một mảnh vải làm hẳn khó chịu cảm giác có mà không thể ăn,im lặng rồi dần chộp mắt khung cảnh trong phòng thật nhu hoà.

~~~~~

Nàng thức dậy thấy bên cạnh có người thì giật mình nhớ đến chuyện lúc tối thì đỏ mặt,đúng là chỉ uống có tí rượu mà nói hết rồi ko biết dấu mặt đi đâu.

Trên đỉnh đầu giọng nói phát ra«Tỉnh rồi sao».Nàng giật mình nhìn lại tư thế có chút thân mật nha hẳn ôm nàng vào lòng tay ôm eo nàng cũng vậy ko có khoảng trống.

«umh umh chuyện tối qua chỉ là»

«Nàng muốn ko chịu trách nhiệm sao»

«Chịu trách nhiệm»khéo môi nàng giật giật

Hắn làm bộ tủi thân«nàng lấy tim ta mà ko chịu trách nhiệm»bộ dạng trẻ con làm nàng phì cười.

«Vậy ta muốn hỏi người 3điều làm được thì ta chịu trách nhiệm»

«nàng cứ nói»

«3000con sông chỉ lấy 1ráo nước»

«Được»

«Ko hạn chế tự do của ta»

«Ta ko thích làm chuyện đó,được»

«Còn cái cuối cùng nói sau đi»

«Ta cũng có3điều muốn nói»

«ko dx Xưng hô ta người kêu gì cũng được»

«Ko có nam nhân khác ngoài ta»

«Ở bên ta suốt đời,làm được không»

«Được,ta chịu thiệt thòi vậy»

Thế là khoảng cách của bọn họ không còn nữa.Bây giờ hắn chuẩn bị lâm triều còn nàng thì chuẩn bị xem kịch hôm nay sẽ có 1trò vui.

((mai mình sẽ up 2chương;tết tới ời muốn tặng truyện cho mp nhưng hk biết có ai muốn hk ta mình tag,nhớ lìxì [sao] cho mình được rồi)iu mp

nhìu

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đúng như dự định của nàng vừa thay đổi xim y xong thì đã có khách đến. Nhìn từ xa dáng người khanh mãnh uốn éo iểu diệu thước tha đi tới, đến gần thì có thể thấy đó là một mỹ nhân không thanh cũng tú nhưng son phấn thì hơi quá nước hoa hơi nồng làm mất vẻ tự nhiên, làm cảm súc nàng dân trào rất rất muốn*ói~~~*

Kiểm chế cảm xúc đang cuộn trào nàng nở một nụ cười thật tươi, bộ dạng không biết gì ngời đó chờ người đến gần.

«Tham kiến hoàng hậu»

Cô gái quỳ xuống, nàng vội vàng đỡ cô gái lên giọng điệu thân thiết nói «Kìa muội muội không cần đa lễ điều là người một nhà mà» nói thật nàng cũng buồn nôn với giọng điệu này lắm rồi nhưng phải chịu đựng vì tương lai sau này.

Lam Tú đứng lên ngồi trên ghế dành cho khác thì lệ nhi đã bưng trà ra mời khách, kèm theo một nụ cười cung kính nháy mắt với nàng vài cái khi dâng trà cho nàng.

Lệ nhi lui xuống, Lam Tú mới mở miệng «Tỷ tỷ sống ở đây có tốt không», nàng vẽ mặt cười hạnh phúc «rất tốt rất tốt». Nụ cười Lam Tú thoáng cứng ngắt nghiêng răng trèo trẹo lắm bầm” xem người còn cười được bao lâu” nhưng câu nói đó nàng nghe thấy hết cười tươi hơn” Ta cho người tức chết làm gì được ta” 2 người đấu tranh trong im lặng.

1lúc sau

Lấy lại vẻ ban đầu nàng hỏi«muội đến đây có việc gì»Lan Tú bỗng thay đổi một cách chóng mặt nước mắt rơi xướt lướt«hức hức từ ngày tử vào cung phụ thân nhớ tử vô cùng ăn ngủ không yên lâm trọng bệnh,hức hức muội phạm con không biết làm gì chỉ có thể đến đây mời tử về thăm cha một chuyến hức hức»

Nàng làm dạng sục sùi đồng ý,thấy nàng đã mắc câu nên Lam Tú nói tiếp«Tử tử chi bằng chúng ta chuẩn bị một chút muội biết được trên núi Đà Sư ở thành nam có một ngôi chùa rất thiêng chi bằng chúng ta đến đó cầu phúc cho phụ thân rồi cùng nhau về phủ».

Nàng cũng không do dự đồng ý,nhờ lệnh bài mà hãnh đũa lúc trước 4người bọn họ dễ dàng rời cung mà không đã động ai,thấy nàng có lệnh bài đó Lam Tú nghiêng rằng thầm nghĩ«Cứ dùng đi sau hôm nay không còn dùng được nữa nó sẽ là của ta hahaha».

~~~~~

Hiện giờ 4người bọn họ đang ở chân núi Đà Sư,nàng song nhi ba người thần sắc bình thường còn Lam Tú sắc mặt đã có dấu hiệu mệt mỏi.Nàng thấy vẻ mặt mệt mỏi đó nên tỏ ra thương cảm nên kéo song nhi đi nhang hơn”ta cho người đuổi theo muội muội thân yêu“.

Bọn họ đang định lên núi thì từ đâu xông ra một nhóm khoảng mười người,nhìn thì rất có khí thế nhưng thực lực thì chỉ cần 1cái búng tay của nàng thì có thể bay xa 3vạn 6nghìn dặm rồi nhìn đã biết lũ thấp kém này không phải người của nàng mà là sơn tặc thật sự.

Lam Tú có vẻ như tưởng đó là người mình thuê không dấu được vẻ tươi cười,nhưng ở đâu biết mình sắp cười không nổi.Từ trong đám người đó có một kẻ bước ra nói câu giới thiệu dành cho sơn tặc:

«C..câ..ây..cây.. l..à..là...d..d..o»Tên này cả lăm nói làm nàng và song nhi tức cười lộn ruột.

Thấy không ổn một tên khác bước lên đánh tên kia nhìn thì chắc là thủ lĩnh tên đó nói:

«Cây là do ta mở,đường là do ta trồng»

«Muốn qua đây để lại mãi lộ»

Hắn ta vừa nói xong nàng và song nhi lại cười dữ hơn làm tên đó tức giận bắt lấy Lam Tú đang đứng cạnh nàng chuẩn bị xem trò vui,làm ả bất ngờ không kịp trở tay.

«Bọn người cười gì chứ»

Thấy Lam Tú bị bắt kề dao vào cổ nàng càng cười tươi hơn«Người trồng đường mở cây được sao hahaha».

«Im ngay»Tên đó then quá hoá giận dùng Lam Tú uy hiếp nàng,nhưng nàng là ai chứ uy hiếp nàng bộ dễ sao.Lam Tú hoảng hồn nói nhỏ vào tai tên đó«không phải ta thuê bọn người giết nàng sao lại dùng ta uy hiếp».Tên đó cười khoái trá«Quả là tức cười sao ta phải nghe lời người chứ,tiểu cô nương chúng ta có biết nhau sao»Lam Tú nghe thế hình «bọn họ ko phải người phụng tiêu sát sao,vậy là họ là ai chẳng lẽ là sơn tặc».

Nàng nhìn Lam Tú bị uy hiếp lòng không động xem như không,làm hắn ta tức giận hắn kề dao sát hơn và một dòng máu chảy ra Lam Nhi hét toáng rồi ngất xỉu.

Nàng đứng đứng nói«người thích thì cứ giữ lấy ta đi»nàng kéo song nhi định rời đi thì bị bọn chúng chặn đường lại,nàng không hề sơ hãi lùi lại để song nhi giải quyết,những tên này không xứng nàng đụng tay vào.

Bị chúng bị đánh năm la liệt quỳ xuống trả lại lam tú xin tha mạng,«Không cần trả lại coi như ta tặng cho các người làm quà vậy,còn

nữa dẫn bọn ta đến xà nguyệt của các người ta có một trò muốn xem cho rõ».

Bọn chúng không dám cãi lời dìu Lam Tú dẫn 3 người vào sâu trong hang núi.

~~~~~

Nàng ngồi trên ghế da hổ nhìn xuống nói«Kêu tất cả mọi người tập hợp ở đây hết cho ta»bọn sơn tặc tích tặc tập hợp đầy đủ không thiếu một người.

Nàng bước xuống chỉ tay vào một tên cao to «Người qua đây»tên đó bước qua nàng bỏ vào mồm một viên thuốc bảo đó là xuân dược nhẹ và ra hiệu đám người tâng ra bỏ Lam Tú vào trung tâm vẫn còn ngất xỉu.

«Người đến đó chạm nhẹ vào mặt ả»Nàng kêu tên đó bước đến chạm nhẹ vào mặt Lam Tú ngây tức khắc Lam Tú mở mắt xé nát y phục của mình làm một thân thể trần trụi xuất hiện trước mặt bọn sơn tặc.

Nàng cười sâu hơn Xuân dược này quả không tệ pha với trà càng tuyệt hơn.Thân thể lam tú yêu kiều uốn éo ghé sát tên kia khơi dậy dục vọng nguyên thủy của hãn ta.Thế là một màng đó xảy ra mặt cho Lam Tú la hét đau đớn.

Nàng lấy một lọ thuốc để lên bàn nói«Hãn xong tới các người uống nó vào rồi tùy thích làm gì thì làm,nên nhớ thay phiên làm suốt 5 ngày rồi thả ả ra,không cho ả nghỉ ngơi».Bọn họ nhào vô lấy thuốc rồi cùng đê Lam Tú xuống nàng thì chuẩn bị về cung”món quà này muội thích chứ hahaha”

Song nhi rùng mình tý tý quả thật vô cùng biến thái nha luôn dùng cách này để trị người ko thể đắc tội.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đưa Về Sinh Cháu

Nàng và song nhi vừa về tới cung thì đã thấy có một cung nữ tuổi cũng đã cao ngời đợi trước sảnh. Nàng bước đến định hỏi người đó là ai thì người đó đã vội vàng muốn hành lễ với nàng, làm nàng luống cuống đỡ cung nữ đó dậy.

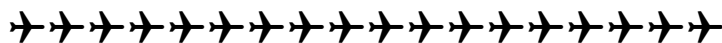
“Bà đừng làm thế tổn thọ ta mất, mà bà là ai sao ta chưa từng thấy bà trong cung“.

Nghe nàng nói thì lão cung nữ đó vội đáp”thần là cung nữ lâu năm bên cạnh hoàng thái hậu, hôm nay hoàng thái hậu có lời bảo hoàng hậu cùng đến Từ Ninh cung trò chuyện”

Nghe lão cung nữ đó nói nàng mới nhớ ra mình còn có nải nải nha không nhắc nàng cũng không nhớ đúng là quá bất cẩn rồi, rồi nàng lấy tay đánh đánh nhẹ vào đầu để thể hiện sự đấng trí của mình.

“Thôi bà về báo tin với lão nải nải ta sẽ tới ngay, ta cần chuẩn bị chút đồ”

Lão cung nữ đó tạm biệt ra về, nàng và song nhi vội vàng chuẩn bị rồi cùng đi đến Từ Ninh cung.

Từ Ninh Cung

Đây là lần thứ 2 nàng đến đây, lần một đến nhằm mục đích chữa bệnh nên không quan sát kỹ giờ mới có cơ hội đánh giá nơi này. Cung của hoàng thái hậu tương đối rộng nhưng lại rất yên tĩnh là một nơi lí tưởng để an dưỡng tuổi già, nếu sao khi nàng già đi nàng cũng muốn có một nơi tương tự nơi này. Suy nghĩ vẫn vơ mãi đến nơi lúc nào cũng chẳng hay nữa Lệ Nhi đẩy đẩy nàng làm nàng sực tỉnh, đứng trước nàng hiện giờ là hoàng thái hậu.

Bà nở một nụ cười hiền khi thấy nàng, còn nàng lúng túng vội vàng muốn quỳ xuống hành lễ, hoàng thái hậu vội vàng đỡ nàng lên nói”con cứ như Du nhi không cần hành lễ trước ta đâu điều là người một nhà cả mà“.

Nghe hoàng thái hậu nói thế nàng cũng không có ý định hành lễ nữa nàng chỉ làm cho có chứ mấy cái lễ nghi gờm rà phúc tạp đó nàng cũng không biết làm sao.

Hoàng thái hậu bảo nàng ngồi xuống ghế cùng dùng trà với mình nàng vâng lời ngồi xuống, không hề e sợ ngẩng mặt lên nhìn bà, khuôn mặt bà hiền hậu vô cùng tuy da vì tuổi đã có nhiều nét nhăn nhưng nhìn thấy rất đẹp lão.

Nàng vội hỏi thăm bệnh tình của thái hậu đã hết chưa”thái hoàng thái hậu bệnh tình người đã hết chưa ạ“. Hoàng thái hậu nở nụ cười tươi nói”tốt hơn trước rất nhiều chỉ là tuổi già chân tay đau nhức thì vô cùng khó chịu”hai người trò chuyện rất lâu, nàng thấy bà như thế thì tiến đến xoa bóp chân tay cho bà dùng một ít thuốc để trị đau nhức.

Thấy nàng như thế bà tỏ ra hài lòng”sau nàng con đừng kêu ta là hoàng thái hậu nữa hãy gọi ta là hoàng tổ mẫu như Du nhi” nàng nghe ba thấy thế thì”vâng hoàng tổ mẫu”làm bà cười rất hài lòng.

Bà và nàng tâm sự với nhau rất nhiều, bà dặn dò nàng phải là hoàng Hậu tốt trị tốt hậu cung và đặt biệt sớm sinh cho bà một đứa cháu.

Nàng nghe thế đỏ mặt thẹn thùng, bà và nàng rất nhiều điểm chung là ghét nam nhân lạnh nhạt nhưng hoàng thượng thì nữ nhân vô số ba dạn nàng phải biết giữ tim của nam nhân và nhiều thứ khác.

Nhưng bà cứ nói 2,3 câu là đề cập đến chuyện con cái làm nàng phải toát mồ hôi lạnh, cung nữ bên cạnh bà và song nhi cũng bụm miệng cười làm nàng hận không có cái lỗ để chui xuống.

Thấy vẻ thẹn thùng của nàng bà không nói nữa mà tỏ ý muốn nàng cùng ở lại với mình một đêm nàng đang không biết phải làm sao thì một âm thanh vang lên”hoàng thượng giá đáo“.

Hắn bước vào từ cửa trả lời giùm nàng luôn”hoàng tổ mẫu nếu hoàng hậu của thần nhi ở đây thì làm sao có rắc cho bà bế được“.

Nàng ở bên cạnh nghe hắn nói suýt nữa ngất, đã không giải thích mà còn bồi thêm đúng là da mặt đủ dày mà. Khổ nỗi hoàng tổ mẫu lại gật đầu cười khanh khách”đúng đúng ta sợ ý quá, Du nhi nói chí phải”

Nàng lúc này chỉ muốn xé mặt hắn ra xem dày bao nhiêu thì hắn đã tạm biệt hoàng tổ mẫu và lôi nàng đi”người giữ gìn sức khỏe khỏe thần nhi về kiểm tra cho bà bế”thấy nàng ngoam cổ hắn ẵm nàng lên ra khỏi Từ Ninh Cung quay về trường thu cung.

Hoàng thái hậu thấy đứa cháu của mình như thế thì hài lòng vô cùng sớm muộn gì bà cũng sẽ có nội tôn để vui đùa rồi, bà sẽ ráng chờ đến ngày đó.

Chương 26:đêm xuân(cảnh H của nv 9)

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mưa-Quá Khứ

“Đúng là ở hiền gặp lành mà trời cũng giúp người hiền như ta mà hai em thấy không” nàng thông thả đi vừa cười vui nói.

“Em thấy trời không có mắt thì đúng hơn, sao lúc nào cũng giúp tỷ thế”-tuyệt nhi tỏ vẻ tiết nuối nói.

“Hai em được lắm không giúp ta còn tỏ ra thái độ đó, may mắn là có thái tử của Âm Lạc quốc đến không thôi thì ta khó thoát” nàng vừa hồi tưởng vừa nói.

Quay lại 2khắc trước

Hắn bế nàng ra khỏi Từ Ninh Cung trước mắt mọi người nàng kêu mãi hắn không chịu buông, bỗng từ đâu có một tên lính đến báo có thái tử Âm Lạc Quốc đến hắn do dự bỏ nàng xuống đi theo tên lính.Hắn rõ đáng ghét khi đi còn để lại câu nói”nàng hôm nay không thoát đâu ta sẽ trở lại nhanh thôi“.

Trở về thực tại.

Nàng nghĩ tới đó vội lắc đầu câu nói đó quả thật có tâm ý sâu xa nàng thật không muốn nghĩ đến. Nàng thoát khỏi hắn rồi giờ phải tìm chỗ trốn thôi, nhớ câu nói lúc đi của hắn nàng cứ thấy mùi nguy hiểm đâu đây.

Đầu óc hoạt động hết công suất với suy luận logic và vô ích của mình nàng rút ra kết luận là phải trốn mà vấn đề là phải trốn ở đâu cái đó nàng không nghĩ ra.

Đầu óc lóe sáng quay sang song nhi ở đằng sau nói”tuyệt nhi, lệ nhi chúng ta chụp hình ngoài cảnh đi”

“Chụp hình ngoại cảnh”cụm từ này đã rất quen thuộc với hai người bạn họ rồi vị tỷ tỷ này của bọn họ vô cùng khó hiểu,mỗi lần nói họ phải suy nghĩ nhiều mới biết là gì.(các nàng mà hiểu thì con người đâu cần tiến hóa tiếp thu cái mới nữa chứ, ngôn ngữ hiện đại mà lại).

“Đào viên thẳng tiến nào”-nàng quyết định nhanh gọn không cho từ chối.

Đào viên:tên này do nàng đặt cho, vào một dịp tình cờ đi dạo trong Cung nàng phát hiện ra nơi tiên cảnh này. Mặt nước trong xanh lăn tăn rợn sóng, trên hồ phủ đầy sen ngũ sắc. Ở đó có một mái đình nhỏ hai bên là hai cây đào to mỗi khi đào rụng tỏ cảm giác đẹp mà mờ ảo nhất là lúc chiều tà. Nên đây là nơi danh dự được nàng chọn để chụp ảnh đồng thời là nơi ẩn náu an toàn nhất nàng biết.

“Vâng”song nhi đồng ý mà

trong lần thăm nói'đi trốn thì cứ bảo thế chụp với ảnh'.

ĐÀO VIÊN

Tuyệt xuân lạnh lẽo đào rụng cánh

Gió thổi hiu hiu cánh về chiều

Sen trôi vô ý đắm ngũ sắc

Tiết trời lạnh lẽo chỉ mình ta.

Đúng là cảnh thân tiên quyến lữ cảnh đẹp khiến người ta trầm trồ khen ngợi, nhưng than ôi có 2 người chỉ lo chu nỡ chu môi chụp hình thế là khung cảnh yên tĩnh trở nên hỗn loạn không ngờ.

“...” “...” “...”

“Xóa, tấm này ta xấu” Tuyết nhi

“Không ta đẹp không được xóa” lệ nhi.

“Xóa”

“Không”

..

...

....

...

Lần nào cũng vậy đến đây chỉ có song nhi chụp hình còn nàng thì chỉ đi dạo. Và lúc nào cũng vì một chuyện mà hai người họ cãi nhau nàng cũng không quan tâm lắm họ muốn làm gì thì làm.

Dùng khinh công bậy lên lương đình trên tay là một mẫu lá trúc nhỏ và tiếng nhạc bắt đầu phát lên.

Nàng tuy bình thường hay đùa nhưng khi đến đây nàng luôn yên tĩnh như thế, nghe tiếng nhạc song nhi thổi chụp ảnh và bắt đầu hòa theo tiếng nhạc.

♪♪♪♪♪♪♪♪

♪♪♪♪

♪♪♪

Lời ca của tuyết nhi bắt đầu ngân vang trong không gian đó, lệ nhi cũng phối hợp nhịp nhàng với điệu múa phong trần của mình.

Từ khúc nhạc buồn chuyển lên vui tươi làm đào viên sáng hẳn lên, nếu có người ở đây chắc là sẽ tưởng mình lạc vào một nơi thần tiên nào đó.

Quả thật cảnh từ đầu tới giờ đã bị một người thu hết vào mắt, người này rất biết ẩn náu nên 3 người họ cứ tự nhiên ca hát múa cho đến lúc chập chờn tối.

Quả thật đúng là trời có mắt thật, vừa tôi xuống là trời âm u sắp có mưa buộc bọn họ phải về cung. Thế là nàng trốn không thoát khỏi hắc rôi.

Trường Thu cung

Nàng đúng thật rõ xui xẻo nàng vừa về là hắc rôi vừa đến trở trêu thay, giờ nàng có kêu trời thì cũng chẳng thấu.

Mai thay là hắc rôi không hỏi gì bước vào ngồi xuống bàn thông thả uống trà.”Đi dạo à”

“Đúng vậy”nàng vẫn ngang ngược trả lời không khiêm dè dù rất sợ câu nói lúc trưa của hắc rôi.

“Ừ”hắc rôi chỉ ừ một tiếng rồi tự thay áo đắp chăn leo lên giường nằm xuống.

Thái độ của hắc rôi làm nàng bất ngờ vô cùng hôm nay hắc rôi rất khác không ngang ngược như mọi khi không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Nàng cũng thay y phục bước đến giường lay hắc rôi nói”sao vậy bệnh à”

Hắn kéo nàng ngã xuống giường”không có ngủ đi“.

Ngoài trời bắt đầu mưa vô cùng, vô cùng lạnh lẽo giọt mưa rơi xuống vỡ vụn rồi hòa vào đất.

Đang yên tĩnh lạ thường hắn đột ngột hỏi”nàng có biết tại sao mưa lại rơi phát ra tiếng tí tách không“.

Nàng thoáng ngây người rồi trả lời không biết, hắn cười buồn nói”vì mưa phải xa lá xa cành thắm vào đất tiếng tí tách là mưa đang khóc vì phải xa cành“.

Nàng im lặng nghe hắn nói”lúc ta 6tuổi mẫu thân ta đã hạ sinh một đệ đệ của ta sinh đệ đệ mẫu thân ta kiệt sức mà qua đời, bỏ lại phụ vương một mình, lúc đó ta và tam đệ tứ đệ đã khóc rất nhiều nhưng phụ thân ta lại nói 'con có biết tại sao mưa rơi tí tách không'và ông ấy nói sau này lớn lên con sẽ hiểu “

“Ngũ đệ tư chất yếu ớt hay sinh bệnh, nên ta đặt biệt xếp cho ngũ đệ một nơi yên tĩnh, kiếm người tài chữa bệnh, có lúc ta thấy ghét đệ ấy vì không có đệ ấy mẫu thân ta sẽ không mất ta không phải sống thiếu tình thương của mẹ.....”

Hắn nói rồi ôm nàng thiếp đi ngoài trời mưa trong phòng vô cùng ấm áp vì giờ ta đã có nàng.

Nàng không biết tại sao hắn lại như vậy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nàng biết”mưa không khóc vì xa cành lá vì sau này mưa sẽ lại được gặp lá cành mà mưa khóc vì mình đã chia tay quá sớm, cũng như mẫu thân hắn vậy”

“Yên tâm từ nay ta sẽ bên người”

(Cảnh H cho mình thiếu đi, tạo kịch tính trước sẽ hay hơn vài chương nữa sẽ có cảnh đó)

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khắc Xuân Tiêu

((Chương mới ra lò))

“Từ nay người đã có ta”n tưởng hẳn đã ngủ say nên thoát ra một lời đồng cảm, nào ngờ lời vừa nói ra mắt hẳn vừa mở to nhìn nàng làm nàng lúng túng.

“Sao người còn chưa ngủ”nàng vờ không nói gì trước đó hỏi.

Hắn không nói cũng chẳng gặng gì bước xuống giường đến ngồi cạnh bàn nói”nàng đến đây ngồi xuống hai chúng ta uống rượu“.

Nàng bước đến bên bàn ngồi xuống thì hẳn la to”người đâu dâng rượu ta muốn cùng hoàng hậu say một hôm”, quay sang nhìn nàng “nàng có ý kiến gì không“. Nàng thấy hẳn đang buồn nên cũng đồng ý hai người ngồi thưởng rượu.

“Nào uống cùng ta một chun đi”hắn đưa tới nàng cũng chẳng nói gì uống sạch trong chóc lát.

“Hảo, ái phi nàng có khí chất ta thích”hắn uống cạn chun rượu cười nói.

“Hôm nay người sao thế rất khác với mọi khi”nàng tiếp tục uống chun thứ 2 rồi hạ giọng hỏi.

“Hahahaha nàng tò mò như thế làm gì muốn biết ta sẽ kể cho nàng nghe, hôm nay có thái tử Lưu Kiên của Âm Lạc Quốc đến hỏi thăm tình

hình của muội muội thất lạc ở nước ta”hắn dừng nói rồi uống tiếp.

“Nàng không biết đâu muội muội của hắn cũng mắc bệnh như ngu đệ của t, không ai có thể chữa trị được.....”

Hắn cứ nói mãi nói mãi đến cuối nàng đã hiểu tại sao hôm nay hắn kì lạ như thế hóa ra là thấy mình quá bất lực rồi.

“Uống đi uống với ta đi hôm nay hai chúng ta say một bữa”thấy nàng còn chìm trong suy nghĩ hắn đưa nàng về thực tại tiếp tục uống cùng hắn.

“Được, chúng ta uống”

1bình, 2bình, 3bình rượu chỉ còn trống rỗng nàng và hắn tựa lưng không kén nhưng rượu mạnh như thế thì trâu cũng phải rụt ngả nói chi nàng và hắn chỉ là người.

“Nàng say rồi t dìu nàng đi nghỉ”giọng say mềm hắn nói”người cũng đâu có tỉnh hơn ta”nàng nói lại.

“Haha hai ta say rồi đi ngủ thôi”hắn dìu nàng đi tới giường, bất ngờ mất cân bằng bằng cả 2cùng ngã xuống giường tư thế là hắn đè lên người nàng.

Vốn là khi đi ngủ nàng luôn mặc quần áo mỏng thoải mái nên khi ngã hắn và nàng khó tránh va chạm. Rượu mạnh đến nỗi làm lý trí của cả hai điều không còn hiện diện nữa.

Hít mùi hương của nàng hắn nói”Nàng thơm thật, làm ta không muốn rời xa“.

Nàng cũng cười ha ha”vậy ở đây hầu hạ ta ta sẽ không bạt đái người”

“Nàng nói đó đừng có hối hận”lí trí đã mất từ lâu còn lại chỉ là dục vọng dâng trào hắn cuối xuống hôm sâu vào cổ nàng giọng khàn khàn

nói”ta muốn nàng“.

Nàng đang trong nem say cũng chẳng biết gì chỉ cười, cho là nàng ngẫm đồng ý hẳn bắt đầu hành động 'một lớp áo, hai lớp áo được thoát ra lộ ra làn da trắng ngần nổi bật trước là cái yếm ngăn màu đỏ' dục vọng trào dâng mãnh liệt chẳng mấy chốc thân hình nàng đã trở trụi phô bày trước hẳn.

Hắn cúi xuống hôn vào môi nàng luồng lách cái lưỡi nóng ấm của mình vào, xa đó dời xuống cổ, xương quai xanh liếm láp. Kế tiếp hẳn cứ thế đi xuống khám phá tất cả những gì của nàng từng chút từng chút để lại những vết xanh tím trên làn da trắng ngọc.

“Ừ nhột quá tránh ra”nàng quát. Hẳn xem như không nghe thấy cứ tiếp tục”ta muốn nàng“. Nàng bị hẳn giày vò cả đêm ban đầu nàng kêu khóc vì đau nhưng dần phối hợp với hẳn tạo ra một tràng âm thanh ám muội trong phòng.

Ngoài trời mưa cứ lạnh lẽo rơi trong phòng một mảnh tình xuân đang rục rịch cháy.

Sáng hôm sau

Tia nắng xuyên qua tán lá rọi vào căn phòng bừa bộn sau sự việc hôm qua mà hai nhân vật chính đang ôm nhau ngủ say nồng.

“À đau đầu quá”hẳn là người tỉnh đầu tiên, hẳn lấy tay xoa xoa đầu mà thấy rất nặng nên nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh hẳn là nàng thân hình trần trụi đang nằm say giất trên tay hẳn, nhìn thân hình nàng đầy vết hôn hẳn chờ người nhìn lại mình cũng tình trạng tương tự trần trụi.

Mãi suy nghĩ không để ý nàng cũng đã tỉnh giấc từ khi nào đang nhìn hăn, khi phát hiện ra nàng tỉnh hăn đang đợi xem phản ứng của nàng thế nào thì nàng rất bình tĩnh đứng dậy phơi bày trước hăn nhật quần áo rơi vãi quanh phòng mặc vào.

“Ta....”

“Là ta tự nguyện, ta là vợ của người chuyện này không thể tránh khỏi chỉ mong người đừng phụ ta”

“Nàng đã là của ta ta nhất định sẽ không phụ nàng nàng yên tâm ta đây chỉ có mình nàng”

“Nói được thì phải làm được mai sau có phản bội ta thì người phải chết”

“Được ái phi”

Hăn thay y phục lên triều trước khi đi còn dặn dò người chăm sóc nàng tử tế.

Nói về việc vừa rồi nàng rất bất ngờ nhưng cũng rất nhanh chẵn tỉnh, trước sau gì cũng là người của hăn điều đó không thể tránh khỏi quan trọng là nếu hăn phụ nàng thì nàng sẽ giết hăn vì nàng rất ghét kẻ bội bạc.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Thật Sự Yêu Ta

Lúc tỉnh dậy đã là lúc trời lên cao tít ngọn cây, sáng chiếu vào khoảng không gian đang ngưng tụ trong phòng. Nàng và hắn nhìn nhau trong trầm mặc, cuối cùng hắn quyết định mở lời”ta..... xin lỗi“. Nàng thì đã định hình được tình trạng của mình lúc bấy giờ đã bình rất nhiều “người không cần nói gì hết, đó chỉ là sự cố là do men rượu thôi xem như nó chưa từng xảy ra đi”nghỉ một lúc nàng nói tiếp”ta dù gì đi nữa cũng là hoàng hậu là vợ của người người có quyền được làm như thế“.

Nàng nói rất đúng nàng là vợ của hắn, hắn có quyền làm như thế từ lâu nhưng hắn chẳng bao giờ bắt ép nàng thân mật lắm thì 2người cũng chỉ là chạm môi sự việc xảy ra hôm qua chỉ là do ngoài ý muốn.

“Ta từng nghĩ sẽ trao thân mình cho một người yêu ta thật sự, nhưng chắc có lẽ là ta đã hy vọng quá nhiều rồi, sự việc hôm nay xem như chưa từng xảy ra ta và người xem như không có gì đi”nàng chồm dậy lấy chăn phủ người định bước ra thì bị hắn kéo lại đè xuống.

“Nàng nói những lời đó là có ý gì, bao lâu nay tình cảm của ta dành cho nàng chưa đủ sao, chuyện hôm qua đúng là do ngoài ý muốn nhưng có một điều nàng cần phải biết là ta rất yêu nàng, và sẽ chịu trách nhiệm với nàng dù nàng không đồng ý thì nàng cũng là của ta”hắn đã phẫn nộ trước những lời của nàng khi này.

Nàng nghe thế sững người hắn nói là yêu nàng ư nàng như không tin vào tai mình nữa”người yêu ta thật ư“.

Hắn lúc này đã định thần ngồi dậy, ôm nàng vào lòng thủ thi”ta đã yêu nàng từ lâu, nhưng con người khô khan như ta không biết cách biểu đạt hôm nay sự việc ra như vậy nên ta mới nói”

Nàng dựa vào lòng hắn”người là hoàng thượng phi tần vô số, nhưng ta chỉ mong ước như cô gái bình thường ta không muốn chung chồng với bất cứ ai, người làm được sao“.

Hắn cười vỗ đầu nàng”nàng đúng là ngọc thật, không phải vị vua nào cũng tam cung lục viện đâu, nữ nhân ta không cần ai khác ngoài nàng”, lời như mật rót vào tay”ta có thể tin người không”

“Có thể”

“Ta tin chàng chỉ mong chàng đừng phụ ta”

“Ta hứa sẽ là nơi vững trãi cho nàng nương tựa “.nàng sẽ không chọn sai nơi trao gửi thân mình.

Hắn hôn nhẹ vào trán nàng, nàng dần cảm nhận được sức sống mới nàng sẽ bước theo cuộc yêu mới quá khứ bị phủ sạch từ đây.

“Đến giờ lâm triều để ta chuẩn bị cho người”hắn cười nàng bắt đầu có dáng vẻ của người vợ rồi đó 2người thay đồ bước ra khỏi phòng. Cuộc đời mới của 2người họ lại bắt đầu.

Hôm nay tâm trạng hoàng thượng tốt không khí không âm lãnh như mọi khi làm bá quan thấy kì quặc.

Người xì xào to nhỏ, làm vẻ tò mò tâm trạng tốt của hoàng thượng bắt nguồn từ đâu.

Hôm nay tan triều rất lớn, trước khi bãi triều hoàng thượng còn nói” chiều nay ta sẽ bày yến tiệc tầy trần cho hoàng tử Âm lạc quốc bá quan nhớ đến đủ còn nữa mỗi người phải góp một tiết mục biểu diễn”

Rồi thái giám la to”bãi triều”

Bá quan đi ra khỏi điện bắt đầu xúm lại bàn tán”ngươi có thấy gì lạ không”

“Hoàng thượng hôm nay nói đặt biệt nhiều mặt cũng bớt vài phần nghiêm nghị”

“Đúng tôi cũng thấy vậy, hay chúng ta hãy nhân lúc tâm trạng người đang vui tiến cử con cháu chúng ta biết đâu được lên phi tử”

“Đúng đó ta phải về chuẩn bị cho khuê nữ”

.....

....

Bàn tán xong họ kéo nhau về.

Hắn bây giờ giờ đang ngồi phê duyệt tấu chương chuyên tâm, còn nàng sẽ chuẩn bị món quà cho vị thái tử âm lạc quốc thay hắn, món quà của nàng là vô giá.

****phụng tiêu sát****

Nàng bước vào cùng song nhi “tham kiểm các chủ nhị, cát chủ, tam cát chủ”thấy nàng mọi người vội vã quỳ xuống.

“Đứng lên hắn hết đi”

Nàng ngồi xuống”các người gọi chu tước và mị ảnh đến đây ta có chuyện cần hỏi”

“Vâng các chủ”

Từ xa hai bóng người bước đến quỳ xuống”cát chủ”

Nàng bảo họ ngồi dậy đợi họ ngồi xuống ghế nàng nói”cô nương Bích Xuyên đó sao rồi”

“Thưa các chủ bọn thuộc hạ đã chữa xong bệnh và dạy cô ấy một ít võ công bây giờ nàng rất tốt”

“Hảo chuẩn bị cho nàng đi, 2 canh giờ nữa sẽ có người đến đón nàng”

“Vâng thuộc hạ sinh lui”

Lo liệu xong nàng và song nhi lên đường về cung sẵn tiện thay lại y phục nữ nhi ở một tiệm y phục, nàng nghe có tiếng nói”y phục phải đẹp một chút là để cho hoàng thượng xem ta mà được làm phi sẽ thưởng cho người”

“Vâng bộ này rất đẹp”chủ tiệm rồi rít giới thiệu.

Nàng đứng một bên thầm nghĩ”yến tiệc chiều nay sẽ rất vui nàng cũng có cơ hội quyết định có nên chấp nhận hẳn không.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ta Là Sát Thủ Mà Lại Thích Cứu Người A

Nàng nói rồi rời khỏi phụng tiêu sát trở về cung trên đường về nàng lại gặp một người con trai thân mang trọng thương ngất xỉu bên đường, nàng là một sát thủ nàng toàn đi cứu người đúng là lạ đời thật nhưng bản tính nàng như thế thích giúp người gặp nạn mà.

“Ê người bị sao đây, có gì toàn thân trọng thương mà nằm ở đây”lệ nhi lay lay người đó nói.

Người đó thều thào yếu ớt”c.. cứ.. u.. t... a”rồi ngất đi, tuyệt nhiên lay mãi mà không tỉnh lại nhìn sang nàng muốn hỏi ý kiến. Nàng im lặng đứng một bên gật nhẹ đầu, tuyệt nhiên không hiểu ý kêu lên”xuất hiện“. Từ đâu xuất hiện lên 5hắc y nhân tay cầm kiếm bao vây bốn người, con đường này khá vắng vẻ nên không ai chú ý tình cảnh hiện giờ ở đây.

Tại đây hiện giờ chỉ có 3cô gái và một người bị thương nên bọn hắc y nhân tỏ vẻ rất coi thường. Theo phản ứng của nữ nhi bình thường thì chắc chắn sẽ hoảng loạn, khóc nháo có thể ngất xỉu còn đối với 3người bọn họ thì đây là truyện tốt a~

Nàng bình thần lấy trong tay áo ra một viên thuốc nhỏ màu trắng đưa vào miệng người đang ngất xỉu, lập tức người đó ho liên tục nôn ra một vũng máu mắt dần mở ý thức dần phục hồi.

“Ta không đánh phụ nữ, nên đừng xen vào nếu không đừng trách ta độc ác”tên hắc y nhân nói.

“Không được à trời sinh chúng ta ra thích ngược à, người muốn tha ta lại muốn thử nha~ ân” nàng bộ dạng ta chống người người làm gì ta nào.

“Nếu các người không nghe đừng trách bọn ta rượu mời không uống muốn uống rượu phạt~a” bọn chúng cần đao xong lên, đột nhiên nàng hô to “dùng”, bọn chúng tưởng nàng sợ” biết sợ thì mau tránh ra“.

“À đúng là có chút sợ a sợ không biết các người chết thế nào” nàng lời lẽ ngông cuồng nói.

Người bất tỉnh đã phục hồi được ý thức, nghe nàng nói mà khiếp sợ “các cô mau chạy đi không đánh lại chúng đâu“. 3 người họ xem lời nói như gió thổi đứng yên tại chỗ, bỗng nàng đi nhẹ nhàng đến bên song nhi” búa kéo bao” nhất 3 nhì 2.

“Đồng ý” song nhi

“Bọn người làm gì thế mau tránh ra “

“Ta đang làm việc trọng đại im lặng” giọng nàng lạnh đi không khí bắt đầu ngưng tụ chỉ có tiếng gió thổi.

“1, 2, 3 búa kéo bao” *té xiù tập đoàn đây là chuyện hệ trọng sao**

“Thắng rồi, ta 3, 2 em 1” nàng phân phó rồi dựa vào một góc cây ngồi nghỉ.

Bọn sát thủ nóng ruột xong lên 2 đánh một, bọn chúng dùng kiếm 3 người họ nữ nhi yếu đuối lại tay không làm người bị thương kia lo lắng la lên” các cô đi đi mặc ta“.

Lời nói lại bị xem như không khí, cuộc chiến bắt đầu chưa đầy 3s song nhi xử xong 2 tên làm người kia trở mắt, hai tên đã xong bọn họ quay đi bỏ 3 tên kia đang chia mũi kìm về phía mình.

“Cần thận”

Lúc này 3 người vẫn bình thản, 3 tên sát thủ thì có vấn đề “a a a..” cả 3 ngã xuống đúng là một màn kinh điển, người kia cũng giật mình giết người vô thanh vô thức.

Xử lí xong nàng bảo lệ nhi đưa hân đến nơi đó mình thì cùng tuyết nhi về cung bước qua bọn chúng và nói các người xui xẻo mới gặp ta, bốn người 2 đường mà đi.

Người rời đi trên đất còn 3 mẫu lá còn dính máu tươi.

~~~~~ ~~~~~~ ~~~~~~

Trong đại điện không khí yến tiệc bao trùm mọi người có mặt đông đủ trừ hoàng hậu chưa đến.

Một vài nhân vật lớn: thái hoàng thái hậu, Hạ Tiêu phi, tam hoàng tử, tam vương phi, Lam tú, thừa tướng, thanh lam.....

Đại thần bắt đầu bàn tán về vị hoàng hậu này, Lam tú và Thanh lam đợi xem kịch vui, hoàng thượng rất ghét phải chờ đợi họ đang đợi hoàng thượng tức giận đây.

Cuối cùng thì hoàng hậu cũng đến”hoàng hậu giá đáo”giọng thái giám la lên.

Từ xa một thân ảnh kiêu sa bước vào,

toàn thân vàng nhạt ánh kim,

đầu cài trâm phượng, dáng đi nhẹ nhàng

Không son không phấn vòng vàng

Mà hào quang sáng chiếu gấp ngàn người kia.

Nàng bước vào hành lễ với lão thái thái, gật nhẹ đầu chào hẳn rồi bước đến chỗ ngồi.

Hai ả kia đang đợi hoàng thượng tức giận mãi không thấy phản ứng nên khởi màu”a~hoàng hậu nương nương người sao giờ mới đến làm hoàng thượng phải chờ đợi, người còn không hành đại lễ là có ý gì chẳng lễ người xem thường hoàng thượng a”

Bá quan im thin thích chờ biểu hiện của hoàng thượng, nàng trong lòng cười lạnh”kế ly gián sao“.

Thấy nàng im lặng, bọn họ làm tới “a~~phải chẳng hoàng hậu có ý bất kính”nàng định nói gì đó nhưng chưa thoát xong câu của mình thì âm thanh lãnh vực từ đâu đó vang lên”im miệng cho ta“.

“Người thấy chưa hoàng thượng đã tức giận rồi a”bọnàng họ cười vui khi thấy người gặp họa nàng thì dừng dừng.

Hắn phát ra 4chữ”ta nói 2người đó”âm thanh không độ ẩm.

“Từ nay ta cũng tuyên bố hoàng hậu có quyền không hành lễ trước ta, thấy hoàng hậu như thấy ta rõ chưa”

Đại thần bất ngờ nhưng lệnh vua khó cãi xem ra địa vị hoàng hậu rất vững, hai ả kia nghe thế tức điên thầm nghĩ rằng”con tiện nhân chờ đó”

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chuyên Biến

Ai lại có thể ngờ hoàng thượng lại thốt ra lời này”từ nay thấy hoàng hậu như thấy ta..”lời lẽ cứ bay qua bay lại lờn vờn trong đầu những người có mặt ở buổi tiệc chiêu đãi.

Kể cả lão thái thái cũng bất ngờ khởi động kém”ai lại ngờ cháu của bà sẽ có ngày nói ra những lời này chứ, bà rất vui có chết cũng mãn nguyện rồi“.

Số người còn giữ được phong thái bình thường chỉ đếm trên đầu ngón tay, một là vì họ quá mức chừng chạc trầm tĩnh, hai là họ không quan tâm đến cái lời nói đó cho lắm vì chả liên quan đến họ. Ví dụ như vị khách hôm nay Hạ Tiêu phi, hănta khi nghe xong những lời của hănta nói thì chỉ có một biểu cảm”chuyện nhà của các người ta không quan tâm“.

Chẳng hạn như người chủ chốt của sự im lặng này hoàng hậu của chúng ta hiện giờ, đang ngồi uống trà một cách chậm rãi rồi ngược mặt lên với vẻ như không biết gì nói”Du bày tiệc cho các người đến nhìn nhau no say rồi về à, vậy cũng được cứ nhìn đi để ta ăn uống cho”

Hănta khoe môi giật giật”có nhằm không thế, hoàng hậu của hănta đó sao hănta vừa tuyên bố như vậy mà nàng xem như chẳng hề nghe gì, bộ dạng thoải mái ăn uống nữa còn đâu hình dáng của bậc mẫu nghi thiên hạ đây”

Các đại thần lại có một phen đóng băng đại não”gọi chính tên hoàng thượng như thế chứng tỏ hoàng hậu bây giờ địa vị rất cao trong lòng hoàng thượng rồi“.

Thấy hình tượng lạnh lùng của mình gần bị sụp đổ bởi quá đổi tự nhiên khi này nàng bỗng chốc thay đổi, dáng vẻ tùy tiện đó đâu con thay vào là bộ mặt lạnh lùng như khi bước vào ngòi nghiêm chỉnh cạnh hần.

Bỗng chốc hoàng hậu thay đổi làm ai nấy điêu rùng mình áp lực tăng, nhìn bộ dạng của họ nàng chỉ muốn cười to”ta chỉ thay đổi hình tượng tí thôi nhìn mặt các người sắp chết không bằng“.

Vị khách mời hoàn toàn bị xem nhẹ như không tồn tại lúc này mới lên tiếng”hình thức thức tiếp đoán của Du Huynh khá đặt biệt ta có chút không quen nha, hoàng hậu của huynh ai mà dám làm gì chứ quan trọng là tiệc khi nào mới bắt đầu vậy”giọng điệu thoải mái tự nhiên pha đùa cợt, vị hoàng tử này nói cốt cách có cốt cách nói anh tuấn có anh tuấn, nói hiểu biết có hiểu biết nàng thấy tăng phần hảo cảm.Bích Xuyên có người huynh không tồi.

Đúng lão thái thái cũng gật đầu phụ họa” hoàng thượng cho mọi người nhập tiệc đi”

Hần không muốn tăng áp lực nữa nên tuyên bố”yến tiệc bắt đầu”

Cung nữ bắt đầu đi qua lại rót rượu, ca múa hát xướng cũng được diễn ra không khí chẳng mấy chốc được cải thiện nhưng ai cũng có cảm giác nuốt không trôi trừ nàng ra.

Tam hoàng tử vẫn giữ vẻ im lặng đó nhìn nàng dò la, nàng biết chứ nhưng hần nhìn cứ nhìn nàng không quan tâm, mà tam vương phi hình như cũng giống Lam Tú và Thanh lam thì phải mắt không rời khỏi hần.

Nàng thu hết vào mắt, mà vẫn làm dáng vui vẻ nhìn sang hần vẫn vẻ mặt lạnh lùng uống rượu, thỉnh thoảng cạ chun với Hạ Tiêu Phi ngoài ra chi nhìn nàng mà trong lòng thấy có niềm vui lem lỏi.

Nàng là một con người tinh ý nhìn người là có thể nhận ra họ muốn gì, nghĩ gì chẳng hạn như Hạ Hoàng tử nàng thấy thấp thoáng trong nụ cười là

một nỗi buồn. Chẳng hạn như Lam Tú và ả công chúa kia nhìn là nàng biết họ sắp giở trò rồi.

Đúng như dự đoán cả hai đứng lên, hành lễ trước hãn rồi nói”hoàng thượng chúng thần có một yêu cầu”

Hãn không cảm xúc nói”các người định bày trò gì nữa đây”

“Tâu hoàng thượng lần trước ta với hoàng hậu muốn tổ chức tranh tài mà gặp chuyện bất trắc, giờ ta muốn tiếp tục”

Hãn đã tức giận đập bàn”to gan người đừng nghĩ mình là công chúa thì có thể tùy tiện ra điều kiện Trẫm...”

“Được ta đồng ý ngày mai ta sẽ định đoạt”nàng không độ ẩm cất lên trong lòng thầm tính”ra cho các người thua tâm phục khẩu phục, ả công chúa kia đừng có đeo bám lại nữa thật là bẩn mắt“.

Nàng đồng ý hãn không từ chối, và Hạ tiêu phi vinh dự được mời làm khách đặt biệt. Ngày mai nàng sẽ thay mặt Thiên phong quốc tặng hãn món quà vô giá.

((Xl mọi người mình đăng truyện chậm nha,mình phải viết 3truyện xuyên không lại còn viết ngôn tình với nhỏ bạn nên chất xám tạm thời bị hao hụt. Mọi người đọc không hay đừng nén đá mình tội nghiệp nha^_^||))

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đúng Ta Sợ Các Người Mất Mặt

Chương này bị lỗi nên mình tóm tắt sơ thôi nhé:

Sau khi mọi chuyện xảy ra không ai có tâm trạng dự tiệc nữa ai cũng thấy tâm tình nặng nề muốn được về nhà ngay lập tức, nàng vì buồn chán nên rời đi rất sớm rồi dần dần những người khác cũng rời đi. Buổi tiệc kết thúc làm người người nhẹ nhõm.

Trên đường về cung nàng lại gặp hai con người đáng ghét kia, nàng làm bọn họ tức chết bởi lời lẽ sắc bén của mình rồi mang tâm trạng hả hê đi ra về.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tài Năng BộC Lộ Người Người Điên Đảo(1)

Tóm tắt chương 31 cho những bạn không đọc được:

Sau khi mọi chuyện xảy ra không ai có tâm trạng dự tiệc nữa ai cũng thấy tâm tình nặng nề muốn được về nhà ngay lập tức,nàng vì buồn chán nên rời đi rất sớm rồi dần dần những người khác cũng rời đi.Buổi tiệc kết thúc làm người người nhẹ nhõm.

Trên đường về cung nàng lại gặp hai con người đáng ghét kia,nàng làm bọn họ tức chết bởi lời lẽ sắt bén của mình rồi mang tâm trạng há hê đi ra về.

~~chương 32~~

Sau khi đã lấy xong đồ của mình hẳn và nàng cùng nhau đi về Trường Thu cung tâm cung của nàng.Nàng và hẳn nói như kiểu hiện đại thì vừa mới xác lập mối quan hệ vợ chồng nên cả hai cũng chưa mđược tự nhiên lắm.

Trên đường đi hai người cũng không nói chuyện gì nhiều chỉ im lặng bước đi,thình thoảng có vài cung nữ đi ngang qua hạnh lễ với họ hẳn cũng chỉ ậm ừ giữ nguyên cái vẻ mặt lạnh lẽo ngàn năm đó.Nàng nhìn hẳn như thể chỉ biết lắc đầu trước đây nàng là một sát thủ nhưng nàng đâu có lạnh như hẳn chứ.

Hai người về đến Trường Thu cung thì sắc trời đã tối vài ngôi sao đã hiện lên trên khung đêm.Đêm nay trời khá đẹp những vì sao chiếu sáng,gió mát rượi thổi qua làm tâm tình thư thái,nhưng hình như dư âm của bữa tiệc

vẫn còn nên có tí nặng nề trong không khí, nhưng không những vì thế trong cung của nàng mất đi niềm vui, hiện giờ tiếng cười đùa không ngớt.

Giờ đây hần và nàng đang ngồi trên một cái bàn lớn dưới gốc cây xoan đào thưởng trà ngắm trăng xem bọn Lệ nhi chơi đùa.

Người trong cung của nàng rất hòa đồng với nhau mọi người bình đẳng ở đây có 4tì nữ 2thái giám nàng và bọn song nhi, bình thường nàng rất dễ tính nên khi hành lễ bọn họ chỉ cúi đầu một tí, nhưng có hoàng thượng thì khác ai cũng giữ đúng lễ qùy thỉnh an.

Hần chỉ khẽ cau mày rồi ngồi xuống uống trà cùng nàng, bọn nô tì lại vui vẻ chơi đùa không vì có hần mà e dè hần thường xuyên đến nên bọn họ căn bản cũng thấy bình thường.

Hần luôn luôn thích nơi này vì ở đây luôn vui vẻ và vô cùng thoải mái nó cho hần cảm giác thư giãn thả lỏng tâm tình.

Nhấp một ngụm trà hần nói”nàng có cần ta giúp gì không “

“giúp cái gì nha, cuộc thi ngày mai sao”

“nàng có vẻ vô cùng tự tin không sợ nhất vạn à”hần nhìn vẻ không lo lắng của nàng thì có tí bất an sợ nàng thua, nhưng hần vẫn hứa với lòng dù nàng thua thì vị trí đó vẫn của nàng.

Tâm tình của hần sao nàng không hiểu chứ, tâm nàng vô cùng ngọt ngào.

“yên tâm ta sẽ thắng mà, chỉ sợ lúc nào đó người không cần ta nữa thôi”nàng nhìn hần nói cặp mắt thoáng ý cười vì nàng biết hần không như thế”

“sẽ không” đúng vậy hần cần nàng cả đời chỉ có nàng trong tâm hần.

“thôi ta buồn ngủ rồi,ta về phòng đây”nàng nói xong đứng lên vương vai hấn cũng vậy toan đứng lên cùng đi với nàng.

Nàng thay y phục nằm xuống hấn cũng vậy nằm cạnh nàng rồi khẽ nhắc tay ôm nàng vào lòng,mùi hương cơ thể hấn phả vào chóp mũi nàng,nàng nằm trong khuôn ngực hấn chìm vào giấc ngủ,hấn thấy nàng đã ngủ nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán nàng rồi cũng ngủ.Hấn luôn ngủ rất ngon khi có nàng bên cạnh còn cuộc thi gì đó quăng qua một bên xem như nó không tồn tại hấn chỉ biết lúc này thôi.

Sáng hôm sai nàng thức dậy khẽ nhích người nhưng thấy có vật gì cứng rắn để trên eo nàng nhìn xuống thấy cánh tay vạm vỡ của đàn ông,nhìn lên thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt đang ngủ say của hấn.

Nàng nhìn mà ngây người thầm ghen tị sao lại cho người đàn ông này đẹp đến thế ngắm hồi lâu trên đỉnh đầu có âm thanh trầm thấp phát ra:

“ngắm đủ chưa”

Nàng đang ngẩn người theo quán tính trả lời”chưa”nhưng sau đó thấy có gì đó không đúng nhìn lại thấy mình bị bắt gặp trên mặt thoáng thẹn thùng.

“ngắm lâu thế nàng phải trả công cho ta đó”

Nàng ngẩn ra hỏi”trả cái gì chứ”

“thì trả cái này”nói xong một nụ hôn rơi xuống môi nàng làm nàng thẹn hơn đánh nhẹ ngực hấn”cái tên xấu xa này,đánh chết người“.

Hấn cười xấu xa nhìn nàng”ta chỉ như thề với nàng,còn nữa ta là tướng công của nàng mà nàng cứ ta ta người người thế,sau này gọi ta là Du đi vậy mới thân thiết không ta hôn phạt nàng”

“nhưng người...um...” chưa nói xong môi đã bị chiếm lấy, sau đó buông nàng ra hỏi lại” gọi ta là gì”

“Du” nàng đáp nhẹ giọng, trên môi hân thoáng ý cười lại cúi xuống hôn nàng” thương cho nàng”(hình như cái nào tỷ cũng thiệt hết hihi)

“Tên xấu xa này”

Đùa giỡn một hơi hai người cũng xuống giường chuẩn bị đi đến nơi định sẵn cho cuộc thi.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tài Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo(2)

Hội trường diễn ra cuộc thi đấu bây giờ đã đông nghịt người, người dân tò mò điều kéo nhau ra xem trò vui. Hôm nay là dịp hiếm thấy để chiêm ngưỡng dung nhan của vị hoàng hậu trong truyền thuyết, còn có hôm nay đích thân hoàng thượng chủ trì người dân cũng có được cơ hội hiếm có chiêm ngưỡng long nhan cũng vị hoàng đế cơ hội hiếm có đâu ai muốn bỏ lỡ chớ.

Trên vị trí cao nhất bây giờ vẫn còn thừa hai chiếc ghế dành cho hai nhân vật quan trọng mọi người đã đến đầy đủ chỉ còn chờ có hai người. Mà có một sự thật là hai người đó hiện giờ chưa bước ra khỏi cung nữa là nói chi là đến đây chớ.

Lúc này người dân bắt đầu xì xào bát quái khi thấy hoàng hậu và hoàng thượng chưa tới:

“Sao con chưa thấy hoàng hậu cùng hoàng thượng xuất hiện nhỉ” Dân ất nói

“Đúng vậy, sao còn chưa thấy” dân giáp nói

“Ta nghe được tin này từ một người bà con xa không biết có thật không xem tình hình chắc là thật rồi” dân ất nói

“Tin gì” dân giáp nói

“Bà con xa của ta là nô tì trong phủ thừa tướng nói cho ta biết là hoàng hậu vốn là con gái của thừa tướng nhưng không được yêu thương

cầm kì thi họa cái gì cũng không biết, còn nói là bị ép gã nữa đó....” dân ất

“Đúng đúng ta cũng nghe loáng thoáng như vậy hoàng hậu bị ép gã đi thay cho muội muội vì tể tướng sợ con gái của mình bị hoàng thượng đối xử, ai cũng biết hoàng thượng ghét đụng chạm nữ nhân. nhưng nghe đâu sau này vị tiểu thư đó lại phải lòng hoàng thượng nên bây giờ muốn đòi lại ngôi vị ấy mà” người dân khác chen vào.

.....

.....

Rất nhanh câu chuyện đó được người dân bàn tán vô cùng sôi nổi.

Trên đài cao Thanh Lam và ả Lam tú chờ đợi nhưng trong lòng đặc ý nghĩ là do nàng sợ, nàng mà bỏ cuộc thì hai người họ sẽ lên làm hậu làm phi tần hai người đã bàn bạc hợp tác rồi khi thắng Lam Tú sẽ làm phi, Thanh Lam là công chúa sẽ làm hậu.

Cũng không phải Lam Tú tốt đẹp nhường nhịn mà là vì đầu không lại cô công chúa này thôi kệ làm phi tử cũng tạm chấp nhận được. Nhưng bọn họ còn quên mất một điều có nàng cho dù bọn họ muốn làm nha hoàng thông phòng cũng chẳng được nói chi là với cao.

15 phút trước khi diễn ra cuộc thi hai người họ vẫn chưa tới

10 phút trước cuộc thi vẫn chưa thấy bóng dáng hai người

5 phút trước khi diễn ra hai người trong cuộc thi hai người vẫn chưa xuất hiện hiện.

Trong khi Lam Tú Và Thanh lam nghĩ là nàng bỏ cuộc thì cuối cùng nàng đã xuất hiện cùng hấn, thời gian còn lại chưa tới một phút vô cùng chuẩn xác hai người đến nơi.

Hai thân ảnh bắt đầu xuất hiện trước tầm mắt mọi người:

Hắn long bào thêu rồng lượn tà áo dài tóc cột búi cao tạo vẻ phi phàm thoát tục, khuôn mặt lãnh băng vàng trán cứng nghị, cặp mắt sắt bén nhìn người nào thì người đó tự nhiên không lạnh mà run.

Nàng một thân hồng y thanh thoát nhẹ nhàng tóc được biến tấu thắt lên giống một phần nhỏ của búi tóc thời hiện đại vô cùng lạ mắt nhưng rất đẹp. Đầu không phụ kiên gồm cả chỉ có một cây trâm phượng tất nhiên là giá cả rất đắt rồi, trên người không đeo trang sức tao nhã bước đi song song với hoàng thượng hai người cạnh nhau như là băng và lửa kết hợp hoà hòa.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”

Mọi người đồng loạt quỳ gập xuống

“Bình thân”hắn khẽ đảo mắt rồi nói

“Tạ hoàng thượng, hoàng hậu” mọi người cung kính đứng lên.

Hắn bước lên vị trí cao nhất ngời xuống rồi nói”bắt đầu đi”rồi khẽ đưa mắt qua nàng trong mắt có một mãnh nhu tình và tin tưởng.Nàng cũng đưa ánh mắt về phía hắn nhàn nhạt mang ý cười và tự tin.

Thấy hai người đến thì hai người kia có chút ngoài ý muốn nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại,họ có thập phần tự tin mình chiến thắng.

Trong tài cuối cùng cũng lên võ đài tuyên bố thể lệ cuộc thi:bọn họ thi bốn vòng,vòng một sẽ là vẽ tranh,vòng hai thi tuyển pháp, vòng ba thi tài năng tùy chọn,vòng cuối cùng sẽ do hắn ra đề thi đó vẫn là một bí mật.

Cuộc thi thách đấu theo phương thức hai đấu một nhìn có chút bất công cho nàng nhưng nàng không quan tâm,nàng không nó gì thì cũng

không ai cho ý kiến đương sự không để ý thì bọn họ để ý làm gì.

Trọng tài võ chiêm tuyên bố cuộc thi bắt đầu, và vòng một là thi hội họa Lam Tú sẽ thi với nàng.

Trên sàn đấu hiện giờ là nàng và Lam Tú đang đứng trước mặt họ là hai cái giá tranh, thời gian thi đấu là 1 khắc (15').

Mới bắt đầu Lam Tú đã cắm đầu vào vẽ còn nàng vẫn ung dung mài mực xem như chẳng phải đang thi mà là đang thư giãn. Thời gian tích tắc trôi qua đã hơn nửa quãng đường Lam Tú cũng đã sắp hoàn thành bức tranh còn nàng mới bắt đầu đung bút.

Người bên dưới thấy nàng đung bút thì cố chờ xem nàng sẽ vẽ gì, nhưng hành động của nàng làm bọn họ trợ mắt há mồm. Nàng dùng bút lông thấm vào nghiên mực rồi quệt đại sáu nét hỗn loạn lên tờ giấy trắng.

Mọi người kinh ngạc thầm nghĩ đây là làm liều trong truyền thuyết sao, hẳn cũng khê câu mà không biết nàng đang làm gì.

Không để ý đến ánh mắt tò mò đó nàng bắt đầu vẽ, động tác nhanh thuần thục khiến người nhà thừa tướng bất ngờ vì căn bản cầm kì thi họa cái gì nàng cũng không biết.

Cuối cùng 1 khắc cũng trôi qua tranh hai người cũng đã hoàn thành, cuộc thi có mời một người họa sư nổi tiếng kinh thành thẩm định, cùng Tiêu Phi và hẳn làm giám khảo. Ông bước đến bức tranh của Lam Tú nhìn rồi tấm tắc khen ngợi nói nàng ta vẽ rất đẹp. Lam Tú đơn giản chỉ vẽ một cảnh núi sông hùng vĩ mà được ông khen như thế thì quả thật không tầm thường.

Hẳn và Tiêu Phi bước tới đánh giá, hẳn chỉ liếc sơ qua bộ dạng không quan tâm, Tiêu Phi thì một miệng trê bai nói là tranh vẽ vô cùng không đẹp

không chân thực.....Tiêu Phi về tranh thì vô cùng am hiểu bức tranh không lọt vào mắt hần ta.

Đi đến bức tranh của nàng thì họa sư trợ mắt há hốc mồm nói”tốt tốt tốt quá xuất sắc“.Tiêu Phi và Hần bước qua hần ta khen không dứt lời, còn hần tập chung nhìn rồi đưa mắt về phía nàng thoáng ý cười.

Kết quả tuyên bố quá dự liệu của mọi người chính là nàng chiến thắng làm ai cũng bất ngờ.Lam Tú không phục kêu lên

“Sao ta lại thua được không công bằng nàng vẽ cái gì chứ”

Người dân cũng thắc mắc không biết nàng vẽ gì,những người ngồi ở chỗ cao kia cũng rất tò mò.

Hần sai người đưa bức tranh nàng lên rồi so sánh với tranh Lam Tú.Nàng cũng vẽ cảnh núi sông hùng vĩ nhưng rất sinh động tạo hình núi từ những nét nghệch ngoặc,vẽ theo lối có chút sử dụng kỹ thuật 3D của hiện đại nên trong rất thực đem so sánh nàng có hơn chứ không hề thua kém.Nàng thắng là một chuyện đương nhiên.

Người dân có một trận trố mắt,xem ra lời đồn đó không phải là sự thật,thừa tướng cũng bất ngờ vì không biết từ khi nào nàng lại có được tài năng như thế.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo(3)

Vòng thứ nhất nàng thắng hoàn toàn thiết phục hai người kia dù rất tức tối cũng chẳng làm được gì,nhưng vòng hai họ nắm chắc phần thắng trong tay vì tiền pháp của Thanh Lam vô cùng xuất sắc còn nàng thì không biết những thứ này.

Nếu mà nàng biết được suy nghĩ lúc này của bọn họ thì chắc chắn nàng sẽ cười đau bụng mất,nàng được huấn luyện năm 8tuổi,10tuổi kĩ thuật tiền pháp của nàng đã xuất sắc, 15tuổi nàng đã không còn đối thủ rồi.

Mọi người giải lao khoảng 10phút rồi bắt đầu vòng đấu thứ hai,lần này đã có người mở sạp đặt cược xem ai thắng vòng này rồi.Và người mở cái sạp đó không ai khác chính là tuyết nhi,tuyết nhi rất hăng hái vì sạp có bạc vào túi.

Trong 10phút đó dân chúng ồ ạt cá cược là vòng hai này Thanh Lam sẽ thắng,còn đặt nàng thắng thì chỉ có vài người số tiền cũng rất ít nhìn mà thảm thương. Điều này làm ai đó một phen vui vẻ.

Lưu Thanh Quốc là một đất nước kiện võ,ai cũng là kì tài võ công Thanh Lam cũng vậy võ công nàng cũng rất tốt,đặt biệt là tiền pháp nàng xưng nhì thì không ai dám nói nhất cả.

Còn về Phong Thiên Quốc thì nữ nhân chỉ chủ yếu cầm kì thổi,nữ nhân biết võ rất ít,muốn tìm một người giỏi tiền pháp rất khó nên bọn họ tưởng nàng cũng như vậy.Và đó là một sai lầm lớn nhất cho những ai lầm tưởng như thế.

Sau 10 phút giải lao vòng đấu thứ hai bắt đầu. Mục tiêu vô cùng đơn giản, một người đứng xa tầm bia 10 mét rồi phóng phi tiêu vào hồng tâm ai phóng đúng thì thắng, nhưng xác suất trúng đích thì vô cùng nhỏ.

Lần này Thanh Lam tham dự cùng nàng, ả rất tự nhiên đứng trên vạch quy định phóng ra phi tiêu và trúng ngay hồng tâm. Mọi người ò lên thán phục “quá xuất sắc” rồi nhìn sang nàng với ánh mắt chắc chắn nàng sẽ thua.

Nàng căn bản lười để ý cũng cầm phi tiêu lên, không đứng trước vạch quy đi mà cách xa khoảng 3 mét tùy tiện phóng ra một cây phi tiêu rồi thông thả đứng đợi người đi kiểm tra.

Mọi người sửng sờ tại chỗ, lần này có may mắn như lần trước không đứng xa như vậy xác suất trúng tâm là không thể nào.

Trận thứ hai nàng thắng áp đảo, làm mọi người ngỡ người lần nữa đúng là không tầm thường.

Hai trận nàng điều thắng rồi nếu nàng thuận lợi thắng nữa thì trận thứ tư xem như không thi cũng biết kết quả rồi.

Trận thứ ba là vòng thi tự chọn, hai người kia lại bước lên thi trước đi theo sau là một cầm sư nổi tiếng kinh thành. Trận đấu này họ sẽ múa hát và đánh đàn, thí sinh được phép mời người trợ giúp để thắng cuộc.

Tiếng đàn cất lên nghe vô cùng êm tai làm người ta lạc vào thế giới thần tiên, rồi Lam Tú cũng cất lên câu hát ngọt ngào, Thanh Lam với điệu múa gợi cảm mê người làm người ta say đắm.

Vì muốn quyến rũ hẳn Thanh Lam ăn mặt hôm nay phải nói là gợi cảm kiêu xa vô cùng, nhưng ả làm cớ nào hẳn cũng chẳng quan tâm hết làm ả tức điên lên được. Cuối cùng tiết mục cũng kết thúc những tràng pháo tay vang lên không ngớt bọn họ vênh mặt lên cao nhìn nàng đầy thách thức, bọn họ không tin nàng sẽ may mắn như hai lần trước nữa.

Tới phiên nàng thi đấu vong này nàng được lên 4 người, nhưng cũng chẳng ai lấy làm lạ đây chỉ là sự công bằng từ mấy vòng trước thôi. Người của nàng cũng chẳng phải nhân tài gì, cách chọn người của nàng làm người ta không ngờ tới. Nàng không chọn người có danh tiếng mà là chọn 2 nha hoàn tùy thân và một người nữa đeo mặt nạ không nhìn ra mặt.

Bọn người ở dưới xì xào:

“Sao hoàng hậu lại chọn nô-ti đi tham gia chứ chẳng lẽ ki có người”

“Người bí ẩn đó là ai”

“Có thể thắng ko”

’.....”

Chẳng để tâm đến lời bàn tán đó bốn người bước lên đài, trước khi lên nàng còn hái một lá trúc cầm lên theo làm gì thì người ta không rõ. Người che mặt đó vừa xuất hiện thì Hạ Tiêu Phi đã đứng lên, bóng dáng đó hẳn là rất quen thuộc với hẳn đó chính là muội muội mà hẳn đang tìm kiếm Hạ Bích Xuyên.

Nhưng sao muội ấy lại ở đây còn giúp hoàng hậu quý quốc hẳn cũng không rõ hẳn chỉ muốn chạy lên ôm muội muội lập tức nhưng đã bắt đầu biểu diễn hẳn đành ngồi chờ vậy.

Bốn người chậm rãi đưa người nghe đi và một cảm giác u buồn, họ nhớ lại nhưng nỗi buồn thăm kính mà rơi lệ. Nàng vừa hát khúc Tương Tư Dẫn lại thảnh thảng đệm vào tiếng thổi trúc xanh mang nỗi buồn sâu bi khó tả. Song nhi cũng không chịu tầm thường, lệ nhi hòa âm cùng sáo, tuyết nhi chậm rãi rẩy đang nghe có chút thê lương. Còn người bí ẩn kia thì điệu múa làm người ta chìm đắm.

Nhạc không thổi theo quy luật mà có lúc bổng lúc trầm lúc vui lúc buồn làm tâm trạng người thay đổi. Múa lúc như bão táp lúc như sóng biển lăn tăn làm cho ta cảm thấy bản thân liên tục lạc vào những thế giới khác nhau. Chúng kết hợp với nhau vô cùng hoà hòa và dễ chịu.

Cuối cùng tiết mục kết thúc chỉ để lại một khoảng trầm lắng im lặng, sau đó một tràng pháo tay vang dội vang lên mọi người bây giờ đã có suy nghĩ khác về hoàng hậu tài năng hơn người, nô tì còn giỏi như vậy làm người ta bái phục.

Mà kết quả không còn gì bàn cãi nữa nàng đã chiến thắng, chẳng cần thi trận 4 kết quả đã vô cùng rõ ràng rồi. Người nhà Thừa tướng ngay người họ chắc chắn không nhìn lầm rồi. Vì sao lại thay đổi như thế.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trả Giá(1)

Sau khi trình bày xong phần của mình bọn họ lần lượt bước xuống. Nàng gieo bước thông thả bước đến vị trí cai nhất ngồi xuống kế bên hắn, hắn nhìn sang nàng rồi đưa cho nàng một tách trà nàng cười rồi uống cạn.

Thấy nàng đã uống xong hắn mới nói:

“ Hôm nay nàng quả thật làm ta bất ngờ vô cùng”

Nàng nhìn hắn vẻ mặt hơi đặc ý nói:

“ Ta đã ra tay thì sau không tạo bất ngờ chứ; hơn nữa bất ngờ sẽ chưa chấm dứt đâu. Du nhìn đi sắp có bất ngờ nữa kia”.

Theo ánh mắt của nàng hắn nhìn qua phía bên kia chính là vị trí của Hạ Tiêu Phi, hắn thấy người bí ẩn khi nãy giúp nàng đang dần đi lên tới nơi của hắn(HTP). Hắn(LBD) thấy hắn(HTP) đã không còn ngồi yên trên ghế mà đã đứng lên trong đợi cái gì đó:

“ Lại có bất ngờ gì nữa đây”

Thấy hắn nghi hoặc nhìn nàng kể nói:

“ sắp bắt đầu rồi”.

Thời gian nghỉ ngơi sau trận này rất dài khoảng hai canh giờ nên mọi người đều đã tản ra làm việc, dù sao thời gian còn khá dài họ tranh thủ một

chút lát nữa lại đến. Vì đám đông đã tản ra nên không ai thấy được cảnh cảm động tiếp theo.

Người bí ẩn đó tháo khăn cho mặt xuống hiên ra dung nhan chân thật. Mà y liễu, mắt bồ câu, khuôn mặt xinh đẹp có năm phần giống Tiêu Phi. Đó chính là Hạ Bích Xuyên bí mật món quà tặng hẳn của nàng.

Bích Xuyên nhào vào lòng Tiêu Phi nước nở:

“ Hu hu muội nhớ huynh lắm, muội rất muốn gặp huynh nhưng không dám về”

Thấy Bích Xuyên khóc nước nở như thế Tiêu Phi đau lòng vô cùng vỗ về an ủi:

“ Muội muội ngoan của ta đừng khóc ảnh hưởng sức khỏe đó” hẳn vừa nói vừa dùng tay áo lau nước mắt.

Nhưng lau thế nào nước mắt cũng không hết đua nhau rơi ra từ hóc mắt xinh đẹp kia, khóc đã rồi thì cuối cùng Bích Xuyên cũng chịu nín:

“ hức hức...huynh yên tâm đi bệnh của muội đã được trị khỏi rồi, giờ muội khỏe lắm hức hức...”

Tiêu Phi ngạc nhiên hỏi lại giọng điệu vui mừng:

“Muội nói thật chứ”

Bích Xuyên gật đầu, kể lại câu chuyện nhưng không có nói đến cát chủ Phụng Tiêu sát là nàng cái này là nang nhờ Bích Xuyên dấu không được nói.

Tiêu Phi nhìn nàng cảm kích nói:

“ Cảm ơn hoàng hậu giúp đỡ muội muội của ta”

Nàng cười nhẹ nhìn Bích Xuyên:

“ Không có gì ta chỉ tiện tay, với lại có một chút giao tình với người của Phụng Tiêu sát nên mới đưa Bích Xuyên về được”

Tiêu Phi tin thật rồi rích cảm ơn, song nhi đứng bên này nhìn mà thám phục:

“ Tỷ nói dối cứ như thật, một chút giao tình sao nếu tỷ muốn thả hết người còn được nữa là nói vậy mà không biểu cảm bái phục bái phục”

Màn nhận người thân đã xong mọi người vui vẻ ngồi trò chuyện thì phía bên kia đang như lúc ngồi trên chảo dầu.

Bên kia Thanh Lam và Lam Tú vẻ mặt xấu vô cùng, bọn họ tức giận khi đã thua nàng liên tiếp 3 trận. Thanh Lam đập bàn thật mạnh' rắc 'bàn rảy làm hai tay ả cũng rướn máu:

“ Sao ta lại thua được chứ ta là người tài giỏi nhất Lưu Thanh Quốc mà sao không thắng được nàng”

Lam Tú cũng chẳng khá hơn:

“ Ta không phục rõ ràng lúc trước trong phủ ai không biết đến này ta cầm kì thi họa gì cũng không biết, rõ ràng là phế vật giờ sao lại thay đổi như thế”

Thanh Lam ngạc nhiên:

“ Thật”

Lam Tú gật đầu chắc nịch

Thanh Lam tỏ ra hồ nghi vô cùng, dù sao cũng chỉ còn vòng cuối cùng thắng thua gì họ cũng không được gì cả chỉ bằng....mắt lóe lên tia thâm độc.

Nàng rời khỏi một chút chuẩn bị cho trận đấu cuối cùng, đang đi bỗng đầu xuất hiện mười tên bạch mặt. Nàng nhìn là biết đây chính là sát thủ cấp cao ai lại đối xử tốt đặt biệt với nàng như thế.

Nàng cũng muốn thư giãn một chút sẵn tiện có cái để luyện tập nên nàng ra vẻ sợ sệt:

“ Các người là ai tại sao lại chặn đường ta chứ”

“ Giết người”

“ a cứu mạng cứu mạng”

Nàng la vừa phải, để không bị người khác nghe được với lại giờ này người đi lại ít nên không ai để ý:

“Giết”

Bọn chúng xông lên về phía nàng, từ lâu vẻ mặt đã thay đổi sát khí bùng lên:

“ Đúng là tốt thật ta đang chán đây xông lên nhanh đi”

Bọn chúng bất ngờ nhưng vẫn xông lên kết quả là chẳng mấy chốc người sống đã thành cái xác không hồn chết không nhắm mắt. Nàng lấy trong người lọ dung dịch cho một giọt vào những cái xác, khói trắng bốc lên mười cái xác biến mất. Nàng làm như không có chuyện gì cất cái lọ tay áo thông thả bước đi.

Quay lại trường thi đấu mọi người đã tập hợp đầy đủ Thanh Lam về mặt đất ý vô cùng, lần này nàng ta không tin nàng không bị gì.

Và ả ta đã vô cùng bất ngờ khi nàng xuất hiện không thương tích không biến sắc, bọn họ làm việc sau thế vô dụng.

Nàng bước đến giả vờ đi qua Thanh Lam nói vào tai ả đủ để hai người nghe:

“ Chuẩn bị trả giá đi”

Thanh Lam lạnh người:

“ Lẽ nào.....”

Như quy định trận đấu cuối cùng do hãn ra đề, mọi người suy đoán không biết hãn sẽ ra đề gì đây:

“ ta nghĩ là đối thơ”

“ ta nghĩ luận võ”

“ ta nghĩ.....”

“ ...”

Hãn bước lên mọi người tưởng hãn sẽ tuyên bố trận cuối nào ngờ:

“ Trận cuối cùng không cần thi”

Mọi người xì xào:

“ Là sao”

“ Chuyện gì”

“ ....”

Trận cuối ta ra đề và đề của ta là,mọi người nín thở nghe hãn nói:

“ Hiên giờ ai là hoàng hậu của ta là người thắng”

Xiu tập đoàn

Khéo môi nàng “giật giật” đề gì đây chứ chả phải lạm dụng quyền hành à.

Kết quả chung cuộc nàng chiến thắng với cái vòng bốn kia làm nàng toàn thắng, bây giờ cảm xúc hai người kia.... sẽ ra sao.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trả Giá(2)

Chủ khảo lên tuyên bố kết quả cuộc so tài, giọng nói đồng đạc vang lên:“ Sau bốn trận đấu hoàng hậu quý quốc toàn thắng“.

Thanh Lam không cam lòng ả nghiêng rãng nghiêng lợi không phục vô cùng:“ khoan đã,ta không phục“.

Thấy Thanh Lam không biết giữ lời mọi người một trận khinh bỉ bàn tán:“ lí gì đây đã thua còn không phục,kết quả rành rành không lẽ công chúa muốn chối bỏ“.

Thái độ của Thanh Lam có chút bất mãn ả lời lẽ cay độc,thốt ra lời nói bán đứng đồng đội của mình:“ Đương nhiên là ta không phục, ta thua là do Lam Tú yếu kém không giúp gì được. Với lại là tỷ muội ta làm sao biết bọn họ không thông đồng“.

Lam Tú sắc mặt khó coi vặ vặ, nàng ta đã biết đường lui không lên tiếng cứ sao lại bị kéo vào:“ Hừ ngươi được lắm dám nói ra lời lẽ đó, quá thật không có mắt mới hợp tác với ngươi“.

Không biết bộ dạng công chúa thanh cao của ả giờ đã biến đi đâu, ả bộ dạng chanh chua nữ tử cùng Lam Tú một trận lời lẽ.

Thế là sau khi trận đấu kết thúc lại có trận đấu mồm giữa hai nữ tử lôi đài, người dân trong thanh một thoáng mở rộng tầm mắt, coi các nữ nhân cao quý mắng chửi nhau.

Lời đồn đúng là thất thiệt, nghe danh công chúa Lưu Thanh Quốc xinh đẹp, dịu dàng lời lẽ như gió xuân dạt dào ong bay bướm lượn. Nay diện kiến tất cả đúng là ong bay bướm lượn, nhưng là ông bay mười trượng chưa thấy bướm lượn ở đâu.

Về phần Lam Tú cũng vậy, nghe tin nữ nhi thừa tướng ai cũng dịu dàng lễ độ, không ngờ quả thật dịu dàng ngoài sức tưởng tượng. Các vương tôn công tử lúc trước muốn hỏi cưới, giờ đây thì phải nó xách dép chạy xa, loại đàn bà này đúng là quá chanh chua.

Người ta thường nói nữ nhân mà có cãi nhau thì 3 ngày 3 đêm vẫn còn chuyện cãi. Khi đã say máu thì bất chấp hoàn cảnh nào cũng không dừng lại.

Cãi nhau thế này làm nàng đột nhiên nổi sinh chút hứng thú, muốn thêm một ít dầu hỏa vào cho ngọn lửa bùng trào. Người xưa có câu qua “ quân tử động khẩu không động thủ”, nếu bọn họ đã động thủ với nàng thì nàng cũng có hứng thú một phen.

Nghĩ là làm nàng rời khỏi ghế bước đến chỗ bọn họ, hẩn nhìn theo bóng lưng nàng mắt ý cười nồng đậm chờ xem trò vui. Nàng cuối cùng đã động khẩu: “ Công chúa à dù sao Lam Tú cũng là muội muội ta, tình cảm chúng ta tuy không tốt nhưng người cũng không nên nói muội ta như thế”.

Dáng điệu nàng chân thật y như muốn che chở muội muội, làm người người kính phục khen ngợi nàng có muội muội đối như thế với mình mà vẫn bảo vệ.

Song trong đầu nàng nghĩ gì bọn họ không hiểu, còn Song nhi thì quá rõ tỷ tỷ của mình, hẩn thì sao lại không hiểu cái tâm ý đó của nương tử nhà mình chứ. Hẩn không nói muốn xem nàng muốn làm gì.

Quay lại chuyện giữa ba nữ tử, nghe nàng nói thế Thanh Lam cười to: “ quả thật người có muội muội rất tốt với người đó, ta nói cho người biết

nha muội muội của người rất vất vả sắp xếp các sơn tặc trên núi hại người đó”

Nàng làm bộ dạng bất ngờ như không biết hỏi dồn:“ sao sao có thể chứ “, quay sang Lam Tú vẻ mặt lúng túng lần đó người thiệt là nàng, trình tiết cũng bị mất nghĩ đến nàng ta nghiêng răng ken két. Nhưng chung quy sao ả ta biết.

Đã bị lật tẩy thì nàng ta cũng không ngại nói lại:“ người có thua gì ta âm mưu ám sát hoàng hậu diệt trừ tai hoạ“.

Họ cứ cãi nhau,thế là các mưu kế đó giờ điều bị bọn họ nói ra, đúng là đồ rắn độc mà. Nàng đã chăm lửa thành công nên rút lui êm đẹp ngồi xem diễn trò ' haha hôm nay đúng thật sành khoái".

Cãi nhau một lúc hai bọn họ cũng nhận ra mình sau lằm to rồi, đúng là giận quá mất khôn rồi giờ làm sao đây. Đưa ánh mắt nhìn quanh vô số con mắt khinh bỉ vọt về phía bọn họ.

Nàng xem trò vui đã đủ rồi nên quyết định lên tiếng:“ ta mệt muốn nghỉ ngơi rồi vô thanh vô thức rời đi“. Hẳn nghe tất cả câu chuyện lửa giận bùng cháy, dám hãm hại nương tử hẳn sao:“ người đâu áp giải hai ả ta về cung trị tội“.

Lam Nhu một bên cảm thấy may mắn vì mình không tham gia, còn thừa tướng nghe xong ngắt xiu tại chỗ, người dân lũ lượt ra về.

Vỡ kịch hạ màn hai tình địch được nàng trừ khử, và kết quả của hai người kia thì vô cùng bi thảm.

□□□□□□□□□□□□□□□□

Tự nhiên tối nổi hứng thú viết truyện đăng lâu như vậy xl mí nàng nhù

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ta Cảm Thấy Không Vui

Toàn bộ sự việc đã được giải quyết êm đẹp ổn thỏa, nàng lại quay về chuổi ngày như xưa. Sau khi biết muội của mình gây họa lớn, Lưu Kiên vội vàng khởi hành đến Phong Thiên Quốc thay muội muội tỏ lời xin lỗi và đưa muội muội về.

Lam Tú cũng được Phụ thân đưa về đóng cửa hối lỗi, nghe nói nàng ta cũng phải chịu gia pháp rất nặng.

Bọn họ đáng lẽ không được yêu ổn như thế, nhưng nhờ nàng cầu tình mới vượt qua kiếp nạn này.

Nàng không dám nhận mình lương thiện có lòng tốt giúp họ, chỉ vì nàng đến đây cũng bởi vì sai lầm mà ra, nàng muốn cho họ cơ hội cũng như cơ hội ông trời đã cho nàng.

~~~~~

Sự việc đã trôi qua một ngày

Tiết trời se lạnh, nàng và hấn ngồi trong phòng tâm sự hàn huyên. Nàng dựa vào lòng hấn tận hưởng cái ôn ấm áp, hấn choàng tay ôm chặt eo nàng, hai người không khoảng cách.

Nàng trong vòng tay hấn thì thầm: “chàng đúng thật là yêu nghiệt có nhiều nữ nhân như vậy, làm ta phải tốn công sức đuổi bọn họ”.

Nam nhân ôn nàng chắc hơn:“ Ta chỉ yêu nghiệt khi bên nàng thôi, còn bọn họ cứ quần lấy ta không có cách khác nha, ai bảo phu quân nàng anh tuấn như thế ai nhìn chẳng thích“.

Nghe hẳn nói mà nàng rất muốn đấm nát bộ mặt yêu nghiệt đó, rõ ràng là trêu hoa gạ bướm mà còn nói thế:“ Chàng.... chàng đúng là vô sĩ“.

Nghe thế hẳn chẳng tức giận mà còn cười thật tươi, nàng thấy nguy hiểm cận kề:“ có gì đáng để chàng cười chứ“.

Hẳn ý cười sâu sắc hơn:“ Nàng nói ta vô sĩ, nhưng ta cảm thấy mình chưa đủ vô sĩ, nhưng không phải nàng thích ta vô sĩ như thế sao. A...nếu nàng nói thế thì ta không ngại thể hiện độ vô sĩ của mình“.

Dây thần kinh nàng phát ra tính hiệu nguy hiểm, nàng vội vàng đẩy hẳn ra muốn thoát thân. Hẳn làm sao không hiểu ý đồ của nàng, nhưng nàng làm gì có cơ hội thoát chứ, nàng bị hẳn níu lại rơi vào lòng hẳn.

Nàng hoảng sợ hô:“ chúng ta đang nói chuyện đàng hoàng mà“.

Hẳn cũng thản nhiên nói lại:“ Ta cũng đang làm chuyện đàng hoàng nha“.

Hẳn nói xong không cho nàng cơ hội phản kháng bạt môi hạ xuống môi nàng, hẳn cùng nhiệt hôn xuống.

Nàng muốn kháng cự đẩy hẳn ra nhưng vô ý, định mở miệng chửi hẳn một tiếng nào ngờ tạo càng tạo thêm điều kiện thuận lợi cho hẳn xâm nhập.

Chiếc lưỡi nóng ấm của hẳn thừa thời cơ đi sâu vào khoan miệng nàng, hẳn hút hết mật ngọt môi lưỡi quần quýt nhau, hẳn càng ngày càng tham lam tận hưởng hương vị đã rất lâu không đụng tới.

Sau lần đầu tiên đó thì bọn họ không có cơ hội thân mật nữa, bây giờ hẳn muốn tận hưởng. Nàng khi nụ hôn bắt đầu thì ý thức đã bay xa tám tầng mây, phản kháng cũng không còn sức chỉ thuận theo choàng tay tiếp nhận hẳn.

Biết nàng không phản kháng nữa hẳn càng cuồng già hơn, hôn sâu hơn nữa. Nhưng làm sao như thế đủ với hẳn, hẳn muốn nhiều hơn nữa.

Môi hẳn nhẹ nhàng dịch chuyển xuống cổ nàng cắn nút, tay không rãnh rồi định thoát y phục cho nàng.

Ý thức nàng đột nhiên quay về muốn trốn chạy:“ ĐỪNG.. đừng như vậy“.Hẳn không cho nàng phản kháng, nhẹ nhàng chuyển động xuống xuống xương quai xanh của nàng cắn một ngậm, miệng buông lời dụ dỗ:“ Ngoan nghe lời nào“.

Hẳn lại cuồng dã hôn xuống sâu hơn nữa, nàng trên người chỉ một bộ quần áo lụa mỏng, hẳn thuần thực cởi xuống quăng ra xa.

Ý thức lúc này của nàng thật sự đã một đi không trở lại rồi, cứ thế hẳn giờ trò với thân thể của nàng. Lúc này che trở thân thể nàng chỉ còn một cái yếm nhỏ.

Hẳn hôn sâu giọng điệu mê hoặc nói:“ Nào cởi y phục cho ta đi”

Nàng thận tay cởi y phục hẳn quăng đến chỗ y phục của nàng, rồi cuối cùng cái yếm cũng bị hẳn cởi bỏ hai thân thể trần như nhộng dây dưa.

Hẳn nhẹ nhàng cuối xuống hôn xuống từng tất da tất thịt của nàng, ngậm nút nụ hoa e then di chuyển xuống dưới. Nàng cũng vô cùng phối hợp ôm cổ hẳn mặt hẳn hình sự.

Khuôn mặt của nàng đã đỏ gầy ham muốn, hẳn ngược mặt lên, cắn nhẹ nụ hoa của nàng cười dụ dỗ:“ nàng có muốn không“.

“ Ừm... ta muốn”

“ Nào nói nàng muốn ta”

“ ta muốn chàng”

“ Được cho nàng”

Khuôn mặt nàng bây giờ đã chìm trong khác vọng, hấn cũng đã không chịu được nữa nó cứng cứng rất đau, nhẹ nàng thâm dò xuống dưới thấy dịch tràng ẩm ướt rồi.

Hấn cuối cùng cũng xâm nhập vào bên trong thân thể nàng, cả hai lại hòa quyện vào nhau hấn chôn sâu vào cơ thể nàng.

Nàng vô cùng phối hợp gia thân thể cho hấn, để hấn tiến vào nơi sâu nhất của cơ thể, cùng hấn tận hưởng cảm xúc thăng hoa.

Tròn phòng một mảnh tình xuân dào dạt, tiếng trầm đục không ngừng vang ra làm người ta đỏ mặt tía tai.

Nàng bị hấn hành hạ không cho đường thoát, day dưa đòi hỏi làm nàng dường như bị rút cạn sức lực. Hấn đến hừng sáng mới buông tha nàng, thỏa mãn ôm nàng đang say ngủ vào lòng, nhẹ nhàng hôn trán nàng rồi nhắm mắt.

Sáng hôm sau

Trên giường hai thân thân ảnh còn ôm nhau ngủ say không có dấu hiệu tỉnh lại, bỗng nhiên nam nhân lại tỉnh dậy xoay người đè lên người nữ nhân.

Nàng rất mệt mỏi mắt không muốn mở ra, nhưng cảm nhận thứ gì đang đè mình nên lờ mờ mở mắt. Đập vào mặt nàng là khuôn mặt yêu nghiệt gần trong gan tấc của hấn.

Hắn thấy nàng tỉnh thì cười nói:“Tỉnh”

rồi nhẹ nhàng hạ xuống cánh môi.

Nàng đẩy hắn ra trở mình ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhứt lại ngã vào lòng hắn. Nàng tức giận mắng hắn:“ người tên xấu xa này làm ta ra cái dạng này”.

Hắn bị chửi nhưng vẫn tươi cười:“ Không phải nàng rất phối hợp sao“. Nhớ lại lúc hôm qua hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nàng nghe hắn nói mặt lại phẫn hồng, nhớ lại hôm qua mình phối hợp với hắn như vậy vô cùng ngượng ngùng.

Hắn tâm trạng tốt vô cùng hôn nàng một cái rồi đứng lên lấy y phục, thân thể của hắn hiện rõ trước mặt nàng làm mặt nàng đỏ rây ngượng ngùng quay đi.” ha ha không phải nàng chưa từng nhìn qua”

Nghe hắn nói nàng ngượng hơn nữa, nhanh chóng hắn đã thay xong y phục anh tuấn tiêu soái, mặt mày cũng rất tốt. Hắn xoay người ôm nàng một cái rồi lên triều, tâm trạng hắn tốt vô cùng.

Nàng nhìn bóng lưng hắn tức giận không thôi, tại sao hắn có vẻ khỏe đến thế còn nàng thân thể muốn rũ rời rồi đau nhứt muốn chết, đúng là bất công.

Song nhi như thường lệ đến rửa mặt thay y phục cho nàng, thấy nàng như thế thì cười voi cùng nham hiểm:“ Ha ha tử tử chắc hôm qua cuồng nhiệt lắm”.

Thấy bọn họ buông lời trêu chọc nàng tức giận quăng rối vào hai người họ:“ các muội được lắm để ta đi tìm vài người đàn ông, kén chồng cho hai muội thì bọn muội sẽ biết”.

Lệ nhi vội xua tay:“ A....không cần bọn muội không muốn lấy chồng đâu”

Tuyết nhi cũng nói:“ bọn muội muốn theo tử thi”

Nàng cười cười nói:“ các muội lấy chồng rồi đưa chồng về đây ở rě”

“ bọn muội mới không cần” cả hai đồng thanh.

Không trêu họ nữa nàng nhanh chóng thay y phục, chải một kiểu tóc đơn giản đi tới ngự hoa viện dạo.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, Tuyết nhi mãi lo vui chơi nên sơ ý đụng phải người khác.

Trước mặt nàng hiện nay là hai nữ tử ăn mặc xinh đẹp yêu kiều, một người dáng vẻ hiền lành còn người kia nhìn Tuyết nhi tóe lửa.

Tuyết nhi vội vàng xin lỗi, nhưng nữ tử kia ngang ngược không nghe Tuyết nhi xin lỗi còn đưa tay muốn đánh. Cô gái bên cạnh vẻ như muốn ngăn cản, nữ tử kia nhanh nhưng nàng nhanh hơn chụp được cánh tay của nàng ta.

“ A người buông tay ra”

Nàng hất tay nàng ta ra, nàng ta lại muốn đánh tiếp nhưng lần này nàng đã tức giận:“ bóp” bàn tay in vào mặt ả ta“.

Ả ta tức giận vô cùng:“ người người đánh ta người không biết ta là ai sao”

Nàng hừ lạnh;” hừ... ta không cần biết người là ai đụng tới người của ta thì coi chừng“.

“ được lắm ngon thì đợi ta ở đây”

“ Hảo muốn tìm ta thì tới Trường Thu Cung ta phụng bồi”

Nữ nhân kia để lại một câu rồi chạy đi:“ người chuẩn bị chết đi”

Còn coi gái bên cạnh này giờ vẫn còn đứng im đó, thấy nữ tử kia đã chạy đi nên cất bước đi theo, trước khi đi còn nói lời xin lỗi thay cho nữ tử kia.

Đánh người xong nàng lại tiếp tục đi dạo,đến giờ dùng thiện mới thông thả đi về.

Nữ tử kia chạy đi trên đường gặp phải hãn, vội vàng chạy vào lòng hãn giả bộ ý khuất.

“ hu hu biểu ca có người ăn hiếp muội”

Hóa ra hai người là biểu muội của hãn tên Trịnh Tiểu Điệp và Trịnh Tiểu Xuân. Cô gái đả tội với nàng là Tiểu Điệp.

Hãn bất ngờ vô cùng khi thấy hai người:“ sau bọn muội lại tới đây”

Tiểu Điệp nũng nịu:“ người ta nhớ huynh mới từ xa đến thăm huynh đây“.

Đây Tiểu Điệp ra hãn nói:“ Có chuyện gì mà lại khóc“.

“ có người ăn hiếp muội”

“ Ai to gan như thế chứ”

“ là người Trường Thu cung, huynh phải lấy lại công bằng cho muội”

Hãn dù gì cũng muốn đến chỗ nàng nên đi theo hai người, Tiểu Điệp lại muốn quần lấy hãn nhưng hãn đã tránh ra đi trước, gì chứ hãn không muốn nàng hiểu lầm đâu.

Trường Thu Cung

Nàng đang ngồi thưởng trà với Song nhi thì chợt cảm nhận có người đến; xoay người lại thì thấy hấn cùng hai nữ tử kia.

Người đó khuôn mặt phách lối hắc lên với nàng đầy khiêu khích:“Huynh là nàng ta đánh muội” chỉ vào nàng.

Nàng bình chân như không có gì, vẫn ngồi đó uống trà. Nàng ta tức giận hô:“ khi quân thấy hoàng thượng không hành lễ sao“.

Nàng không để ý tới ả ta thốt ra một câu không lên quan:“ ta cảm thấy không vui rồi đó“.

Câu này hấn hiểu rõ là nàng đang tức giận hấn rồi, xem ra hấn phải năn nỉ một phen, mặt dù hấn vô tội có biết gì đâu.

~~~~~

Hihi nói viết sớm mà mình lười quá nên giờ mới đăng xl nha. Chương này dài hơn mấy chương trước rồi đó tận 2000 chữ chứ ít gì muốn rã cái tay rồi. Mn đọc truyện zui ze nhe ☺

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mị Hồ

Thấy hẳn đến song nhi vội vàng rời đi, để lại nàng cùng ba người bọn họ nói chuyện. Bọn họ thà đi luyện tập chứ không muốn ở lại đây nghe câu chuyện nhàm chán này.

Thấy Tuyết Nhi và Lệ Nhi rời đi Tiểu Điệp vội cản lại:“ Bọn người muốn đi đâu”rồi sau đó chỉ tay vào Tuyết Nhi:“ Người đừng phải ta muốn trốn à”.

Tuyết nhi cũng chẳng vừa đáp lại:“ Ta đã xin lỗi người rồi, là người cố tình gây khó dễ ta thì có”.

Tiểu Điệp quyết không thua:“ Ta không nghe thấy người xin lỗi, chỉ bằng hiện tại quỳ xuống xin lỗi ta, ta miễn cưỡng tha cho người”.

Tuyết nhi không tức giận quay sang Lệ Nhi:“ Người nói xem khi này ta xin lỗi một người điếc nha, còn không biết tiếng của người nữa chứ thật là sai lầm”.

Tiểu Điệp tức giận chỉ tay vào Tuyết nhi:“ Người..... người....”

“ à người muốn chỉ tóc của ta à, ta mới chải đó ta cảm thấy đẹp lắm, người cũng thấy vậy à”Tuyết nhi bộ dạng không chọc tức người ta không vừa lòng.

“ Người.... người....”

“ À ở đây nhiều ruồi lắm mở miệng to thế coi chừng nó bay vào thì khổ, đau bụng thì khó coi lắm đó”.

Song Nhi nói xong rồi đi bỏ lại cho nàng ta một cục tức to đùng, hăn cũng nhếch mép cười, Tiểu Xuân bộ dạng kiềm nén, còn nàng rất không khách khí cười to” ha...ha....ha....ha“.

Vừa bị cho ăn cục tức, thêm bị cười nhạo nàng ta tức giận mặt đỏ bừng chạy đến bên hăn:“ Biểu Ca bọn họ khi dễ muội “

Tiểu Điệp vừa kéo tay hăn vừa làm nũng, hành động này trước mắt nàng vô cùng chướng mắt, nàng khẽ ho:“ nên xem đây là chỗ của ai, các người như thế ra thể thống gì“.

Giờ hăn mới chợt tỉnh lúc này lo cười không để ý, giờ nhìn lại tình hình rất không ổn hăn làm không khéo thì nguy cơ không được vào phòng rất cao. Hăn đã có kinh nghiệm khi nàng tức giận, hình phạt đó khủng khiếp với hăn.

Hăn tránh xa cánh tay của Tiểu Điệp:“ Muội đừng có nháo nữa”

Rồi nhìn qua nàng khẽ nói:“ Nàng đừng hiểu lầm hai nàng là biểu muội của ta thôi, phụ thân họ muốn gởi họ đến đây nhờ vả vài tháng rồi sao đó sẽ đón họ về”

Nàng dụ xuống:“ À thì ra là vậy”

Một bên thấy hai người trò chuyện Tiểu Điệp ghen tức, nàng là ai sao biểu ca lại nhân nhượng, cư xử dụ dàng như thế chứ, đoán chừng đây chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ, sao huynh ấy lại quan tâm như thế.

Tiểu Điệp biết được tính cách hoàng hậu không tốt, cực ghét nữ nhân nào bên cạnh Biểu ca, nay thấy nữ nhân này bên cạnh biểu ca chẳng lẽ

hoàng hậu không xử trí chứ, hay là hoàng hậu không biết sự hiện diện của người này, xem ra nên đến Điệp Trung Cung một chuyến.

Nhưng có một điều Tiểu Điệp không biết, người nàng vừa nhắc đến đang sờ sờ ngồi trước nàng ta.

“ Biểu ca nhất định phải lấy lại công bằng cho muội” Dẹp suy nghĩ đó đi Tiểu Điệp tiếp tục làn nũng, đoán tròng hôm nay không xử trí thì không cam lòng.

Nhưng phải làm nàng ta thất vọng rồi, không biết nàng nói gì vào tai hăn mà sắc mặt hăn biến đổi vội rời đi.

Hiện giờ chỉ còn lại ba nữ nhân đối diện nhau, thấy biểu ca rời đi Tiêu Điệp ngỡ ngàng đây là chuyện gì chứ.

Nàng cũng không biểu hiện gì khác chỉ gọi người đến:“ Người đâu“.

“ Có thần ạ” một Tiểu thái giám đang cung kính đứng một bên, chứ không quỳ (nàng nói họ không cần quỳ trước nàng).

“ Người sắp xếp chỗ ở cho hai người bọn họ, rồi đưa họ đi nghỉ đi”

“ Vâng ạ,mời”thái giám lui xuống.

Sau khi nghe hăn giải thích thì nàng đã hiểu tất cả, nên không muốn chấp nhất nữa,còn Tiểu Điệp cái gì cũng không hiểu. Nàng vốn muốn đến đòi lại công bằng, chớ không phải đến đây nhận chỗ ở mà.

Tiểu Thái giám dẫn hai người họ đi, nàng vội lên tiếng:“ Tiểu Xuân cô nương có thể ngồi đây trò chuyện một lúc không“.

Nghe nàng gọi Tiểu Xuân bình tĩnh đứng lại, đợi hai người kia đi xa nàng mới chỉ tay xuống ghế:“ ngồi đi“.

Tiểu Xuân bình tĩnh ngồi xuống:“ Chẳng hay hoàng hậu nương nương gọi ta lại có việc gì“.

Nghe Tiểu Xuân nói thế nàng không hề bất ngờ, ý cười trong mắt tỏ ra:“ Người biết“. Tiểu Xuân gật đầu.

Nàng cũng không vòng vo hỏi:“ Người là ai“.

Tiểu Xuân giật mình cũng nhanh chân tỉnh đáp:“ không biết người có ý gì, ta là Tiểu Xuân biểu muội của hoàng thượng“.

“ Phải không, người che dấu khí rất tốt nhưng không qua được mắt ta đâu”

Tiểu xuân kinh ngạc đoán vị hoàng hậu này không phải là người bình thường:“ Người nhận ra“. Nàng không né tránh trả lời;” Đúng“. “ Tại sao“. Ý cười nàng càng sâu:“ ta cũng có“.

Khí chất đến từ một sát thủ được giải phóng mạnh mẽ, cường hăng phá ra từ cơ thể nàng, làm Tiểu Xuân kinh ngạc.

Nàng đã dự đoán trước được phản ứng của Tiểu Xuân nên hỏi tiếp:“ Người không phải người thế giới này” rồi lấy chiếc điện thoại ra” Người biết cái này là gì chứ, ta nghĩ người cũng có một cái“.

Tiểu Xuân đã thay vẻ ngạc nhiên bằng kinh hãi:“ người giống ta”

Nàng hỏi lại:“ người nói xem” câu hỏi thay cho lời thừa nhận.

Nàng đưa ra một yêu cầu:“ trao đổi thân phận “

“ Được”

Nàng nói trước:“ hiện đại 2016, New York,số 1, Ảnh Hồ”

Tiểu Xuân nói sau” Hiện đại 2016, Paris số 2, Mị hồ“.

Thân phận họ đặt thù ý nghĩ của những con chữ đó là gì chương tiếp
sẽ biết

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đồng Hương Tâm Sự

Phải chăng là vậy làm sao lại có sự trùng hợp đến thế, không ngờ tại thế giới xa lạ này lại gặp được người đồng cảnh ngộ, ông trời cũng không quá bạc đãi bọn họ.

Bất ngờ đi qua nàng nhẹ nhàng cảm kháng một trận:“ Trên thế gian này còn có việc trùng hợp đến ngẫu nhiên thế sao“.

Tiểu Xuân cũng ngạc nhiên không kém nói:“ chúng ta quả thật có duyên, có thể gặp nhau quả là cái phúc“.

Nàng tán thưởng:“ Đúng.....Đúng vậy, chi bằng giờ hai chúng ta giới thiệu rõ chút đi, coi như màng ra mắt“.

Tiểu Xuân:“ Được,ta rất sẵn khoái“.

Nàng nói:“ vậy người nói trước đi”

Tiểu Xuân:“ hảo..... chẳng hay người đã từng nghe qua cái tên Mi Hồ chưa“.

Nàng:“ Từng nghe qua nghe nói hành tung kì bí, thân thủ nhanh nhẹn, vũ khí cũng lợi hại vô cùng, nếu nhớ không lầm thì vũ khí là một con dao nhỏ thì phải“(vũ khí lợi hại của người ta mà chế xem là con dao nhỏ).

Tiểu Xuân:“ Đúng thật không ngờ danh tiếng của ta cũng rất nổi nha, với lại con dao nhỏ mà người nói đến cứ như nó là vật bình thường ấy, nó lợi hại hơn người nghĩ đó“.

Nàng:“ haha.....con dao nhỏ của người làm sao lợi hại bằng của ta”
nàng nói vậy không phải tự kêu mà vũ khí của nàng vô cùng lợi hại.

Tiểu Xuân:“ Nghĩ lại ta thấy người nói cũng có lí a ~ vũ khí số 2 so với số 1 thì chẳng qua chỉ là vật thừa, haha ta quên mất người cũng đâu có tầm thường“.

Nàng:“ haha quá khen quá khen, xem ra người cũng biết ta à“.

Tiểu Xuân:“ Ta biết là chuyện bình thường dan tiếng của người như vậy, từ lâu ta đã muốn gặp mặt, không ngờ một ngày lại gặp trong hoàn cảnh này“.

Nàng:“ Vậy tại sao người lại xuyên đến nơi này“.

Ánh mắt mang ý cười của tiểu xuân thoáng tia âm đạm cười lạnh:“
Chẳng qua là bị hai con chó cắn thôi, cũng thật là đau“.

Nàng:“ người đừng nói hai con chó đó chính là bạn trai với bạn thân người nha” nàng chẳng qua chỉ đánh bừa một câu, ngờ đâu kết quả lại....

Nghe nàng nói Tiểu Xuân ngạc nhiên vô cùng:“ sao người biết”

Thấy mình đón mò hoá ra đúng thật nàng cười to:“
hahaha.....hahaha”

Tiểu Xuân nhìn nàng có phần khinh bỉ:“ có gì đáng cười sao“.

Nàng nén cười hồi lỗi:“ xin lỗi ta cảm thấy người rất giống một người hàn cảnh“.

Tiểu Xuân ngờ vực hỏi:“ người đó không phải là người đi“.

Nàng vui vẻ thừa nhận:“ exactly “

Tiểu Xuân thất mắc:“ người không hận bọn họ à”.

Nàng:“ haha ta sao phải hận chứ, ta còn phải nói cảm ơn bọn họ nữa kìa, không nhờ họ thì sao ta xuyên được tới đây.Ta không ngờ họ thì sao lại có thể kiếm được một trượng phu tốt như thế, nói thật lúc này ta rất cảm ơn họ vì đã lừa dối ta”.

Tiểu Xuân:“ xem ra người không tính là xui xẻo nhỉ, còn ta mới thật là thảm. Ta vốn dĩ không huynh muội gì từ đâu lòi ra một muội muội, tính tình ngang bướng lại vô pháp vô thiên nữa”.

Nàng:“ Đó là người chưa thấy gia đình của cái cơ thể này đi, cha mất mẹ bỏ rơi, tỷ muội ức hiếp; lại còn là phế vật nữa chứ”.

Tiểu Xuân:“ Tệ vậy sao còn hiện giờ”.

Nàng:“ Nếu cho ta nhập vào thì sẽ khác rồi, phụ thân ta không cần, tỷ muội ta xử sạch sẽ, phế vật đó không dùng để chỉ ta”.

Tiểu Xuân:“ Bái phục bái phục nha”

Nàng:“ Nếu người không chê ta có một tổ chức nhỏ người có hứng thú gia nhập không”.

Tiểu Xuân hồ nghi:“ Ta không biết cái tổ chức nhỏ của người số mấy nha”

Nàng:“ 2 à”.

Tiểu Xuân há hóc:“ nhỏ nhỉ, ta xem ở đây thế lực người không tệ,vừa được làm hoàng hậu vừa được làm cát chủ nha”.

Nàng:“ người ghen tỵ à, kiếm cho mình một nam nhân đi “.

Tiểu Xuân lắc đầu:“ không cần, ta vừa gặp một tên đàn ông thôi tha vài bữa nhớ lại muốn một dao giết hẳn“.

Nàng” Ai”

Tiểu xuân không rõ, vì nàng chỉ lo đấu khẩu không có hỏi tên, chẳng lẽ đang đấu võ mồm rồi hỏi” người tên gì sao“.

“.....”

“....”

Hai người đồng hương này không biết chuyện gì trên trời dưới đất điều lôi ra nói, đến buổi xế chiều Tiểu Xuân mới ra về, làm hẳn phê nhanh tấu chương muốn về bên nàng lại bị nàng quăng đi một góc không để ý.

Hẳn thật là vô cùng thương tâm nha, nhưng tâm trạng hẳn dần tốt lên khi nhận thấy tối nàng không đuổi hẳn đi về chuyện lúc sáng, mà còn rất thuận theo để mặc hẳn giờ trò phá rối nữa. Hẳn vô cùng thỏa mãn cảm giác chiến hữu nàng, rồi ngủ một giấc ngon lành cho tới sáng nàng nằm cạnh hẳn vậy hạnh phúc biết bao.

~~~~~

Chương ngắn thôi nhe mn.

Ai đoán được nam nhân Tiểu Xuân nhắc tới là ai không nè, ai đoán được tên mình sẽ tag truyện cho người đó và sẽ có chương mới ngay sau khi đoán đúng tên.

Nhân vật đã xuất hiện rồi nha.

《☆☆》

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vô Tình Nghe Được*1)

À trước khi vào truyện ta xin đính chính một điều nha,là” vô tình nghe được”, không phải là” cố ý nghe lém nha“. Các nàng đừng có hiểu lầm●●●.

Sáng hôm sau như thường lệ là một buổi sáng tốt lành, trời không mây, cây không lá, và Trường Thu cung không một bóng người.

Hắn sau khi chuẩn bị lên triều thì nàng cũng đang nhâm nhi một ly trà hoa cúc, hắn đi chưa được bao lâu thì có một đám người hùng hổ khéo đến, ùn ùn bước vào cửa cung của nàng.

Nàng vẫn bình thản uống trà, sau đó bỏ chiếc cốc xuống không mặn không nhạt hỏi:“ Các người muốn làm gì đây“.

Và cũng thật đúng lúc Tiểu Điệp và Tiểu Xuân đến thấy vậy ngay người, nhìn cứ tưởng bọn họ mưu phản. Vốn tiểu Điệp không muốn đến đây mà là bị Tiểu Xuân lôi đến nơi này, trùng hợp bắt gặp cảnh này.

Thấy bọn họ nàng khẽ gập đầu nói:“ Ngồi đi ta xử lí chuyện nội bộ tí“.

Hai người bọn họ ngồi xuống quan sát tí, đại khái ở đây có mười mấy người cung nữ và thái giám, xong vô cũng chẳng thềm hành lễ mà trong đám người đó thấy Tuyết Nhi và Lệ Nhi đứng đầu.

Tiểu Xuân và Tiểu Điệp theo đuổi hai ý nghĩ khác nhau:

Tiểu Điệp:“ Xem ra địa vị nàng không lớn, đến hạ nhân cũng chẳng thềm hành lễ”(lớn hay không gần biết rồi).

Tiểu Xuân:“ Cung nhân ở đây thật thú vị, so với ta tưởng tượng còn thú vị hơn“.

Nàng không mấy chú ý tới hai vị khách kia tiếp tục hỏi:“ Ai là người đại diện đây”

Lệ Nhi bước lên:“ Là muội“.

Nàng:“ Thành thật khai báo đi, các người muốn gì nữa nào“.

Lệ nhi:“ Kính thành tổ chức lễ hội vui lắm, người đi rất đông nha“.

Nàng:“ có liên quan gì nào”, nói đến đây nàng đã hiểu rồi lại là cái bọn ham chơi.

Nàng giả vờ hỏi rồi quay đầu lướt qua mười mấy cặp mắt cún con đắm nước, hùng hồn nói:“ không.....”

Thế là cả đám cung nữ thái giám súm lại mè nheo với nàng, Tiểu Điệp trở mắt cái tình cảnh gì đây trời chủ tứ có thể thân thiết thế sao.

Nàng cũng không còn gì để nói, chiêu này bọn họ xài không chán, vốn dĩ đây chỉ là những con người nhút nhát khi được tuyển vào cung. Nhưng nhờ sự huấn luyện của nàng ai cũng mạnh bạo hơn, họ chung sống ở đây vô cùng thoải mái cùng nhau chia sẻ công việc không có sự ganh đua ở đây.

Bọn họ điều có hoàn cảnh đặt biệt, nhà nghèo phải bán thân vào cung, cha mẹ lại mất bệnh nặng nữa. Nàng thương cảm hoàn cảnh bọn họ nên mua một mảnh đất ở thành đông xây dựng lại đem người nhà bọn họ cư trú, cử người đến trị bệnh cho cha mẹ bọn họ nữa. Nên giờ bọn họ đối với nàng là kính trọng thân thiết, và vô cùng nghe lời, nhưng cũng hay mè nheo muốn đi chơi nàng luôn đồng ý.

Nàng như không chịu được nữa:“ Được trước hết tránh ra cha ta hưởng tí không khí đi“.

Bọn họ tránh ra nàng đưa mắt sang tuyết nhi:“ Tuyết nhi lấy ra đi“.Nghe nàng sai bảo tuyết nhi vui mừng chạy vào trong lấy gì đó, Tiểu Xuân thất mắt:“ lấy cái gì thế“.

Nàng:“ một ít tiền thôi”

Tuyết nhi chạy ra đem đến một túi to nàng mở ra trong đó toàn là bạc trắng,lúc này Tiểu Điệp càng tò mò không biết nàng muốn làm gì.

Nàng:“ các người thật là ta chưa nói hết câu đã mè nheo rồi, ý của ta là không thể không đi“.

Cả đám vui mừng ra mặt, nàng lại nói tiếp:“ ta cho các người nữa khắc chuẩn bị“.

Một giây sau phòng của nàng không còn bóng dáng của bọn họ nữa, bọn họ đi Tiểu Điệp thất mắt:“ ui ui bọn họ đi đâu thế“.

Nàng cười không đáp.

Tiểu Xuân thì cảm thấy người ở đây thú vị vô cùng.

Nửa khắc sau tất cả tập hợp đông đủ ai cũng một thân nam trang, làm Tiểu Điệp dật mình, tiểu Xuân cũng không biểu hiện.

Lần này thì họ xếp làm hai hàng, lệ nhi tuyết nhi lấy bạc ra chia đều cho bọn họ, đại khái một người 20 lượng bạc.

Tiểu Điệp”?????”

Tiểu Xuân”?????”

Nàng cũng biến mất trong lúc chia bạc, sau khi xuất hiện cũng là một thân bạch y nam tử.

Nàng quay sang hỏi hai vị khách:“ Có muốn đi không“.

Tiểu Điệp:“ Đi đâu chứ”

Tiểu Xuân:“ không phải xuất cung đi“.

Nàng gật đầu, xem như chuyện đem cả đống người xuất cung là chuyện bình thường

Tiểu Điệp:“ Người nói đùa à hoàng cung là nơi muốn đi là đu sao, chẳng qua chỉ là một phi tử nho nhỏ thôi người tưởng mình là ai chứ“.

Bọn họ khinh bỉ Tiểu Điệp, cái gì là phi tử nho nhỏ chứ.

Nàng cũng không tỏ thái độ gì kêu tiểu tinh tử đi nói với hẳn một tiếng nàng muốn xuất cung rồi ngồi đợi, nàng lại nhàn nhã uống trà chờ đợi.

Nàng:“có muốn đi không đây“.

Tiểu Điệp hất mặt:“ nàng ta không tin có thể xuất cung”

Tiểu Xuân:“ cho ta mượn một bộ y phục“.

Nàng:“ hảo” cho Tiểu Xuân mượn y phục nam nhi thay vào.

Tiểu Tinh Tử trở về vẻ mặt lo lắng, Tiểu Điệp đoán chắc là bọn họ thất bại.

Tiểu Tinh tử:“ hoàng thượng không nói, bảo nô tài giao cái này cho người”

Nàng nhận lấy mở ra trong đó là một túi vàng, và một mảnh giấy:“ Xài hết cho ta, khi về mà còn dư là không xong đâu, còn nữa đi sớm về

sớm tối về bồi thường cho ta“.

Đọc xong nàng giở khóc dỡ cười, thật bá đạo, cắt mảnh giấy vào nàng nhìn thấy ngoài cửa bước vào hai người đàn ông, họ quỳ trước nàng hành lễ.

“ Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng sai chúng ta đến bảo vệ người”

Tiểu Điệp sét đánh ngang tai:“ hoàng hậu... sao... sao có thể“.

Nàng như không để ý biểu hiện Tiểu Điệp ngay thẳng nói:“ là đến bảo vệ ta à, thật không”

“ thật sự”

Nàng:“ thôi được rồi đứng lên chúng ta đi”

“ Vâng”

Nàng vỗ vai hai người bọn họ:“ sau này muốn nói dối thì cũng phải thành thật một chút nha, ta ghét nói dối không thành thật lắm”(ta thấy có sự mâu thuẫn trong câu nói đó).

“ Vâng, lần sau chúng tôi sẽ cố gắng nói dối thành thật một chút trước hoàng hậu“.* ta rút mồ hôi***

Bọn họ rời đi trước khi đi còn vẫy tay tạm biệt tiểu Điệp, tiểu Điệp hồi hận muốn chết rồi, nàng cũng muốn đi nên chạy theo đoàn người rời cung.

~~~~~

Nhiu thôi nha có câu hỏi nè” chương sau nàng sẽ vô ý nghe được âm mưu muốn tạo phản của hai con người, họ là ai nào“.

Luật cũ khi nào có câu tl là có chương mới tag cho pạn tl đúng nha

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vô Tình Nghe Được*2)

Lúc này đám người các nàng đang đứng trước cổng thành sừng sững, thị vệ có nề nếp gác hai bên tránh sự đột nhập của kẻ gian.

Thấy các nàng bước tới thị vệ liền mở cổng cho ra ngoài, đây cũng không phải lần đầu bọn họ kéo bè kéo phái ra ngoài, nên thị vệ cũng chả có hứng ngăn cản, với lại có lệnh bài đó thì biết là thân tính của hoàng thượng rồi.

Bọn người các nàng sau khi ra thành thì chia nhóm tách đi riêng tìm chỗ vui chơi, chỉ có khi về là tập trung lại cùng vào thôi.

Hiện giờ nàng, tiểu Diệp, Tiểu xuân và song nhi là người cùng một nhóm. Tiểu Diệp khi biết thân phận của nàng thì thoạt đầu bàng hoàng không tin, nhưng giờ thì đã hoàn toàn tin tưởng rồi.

Bây giờ Tiểu Diệp giấu vẻ ngạo mạn thay bằng đáng vẻ hiền lành, làm nàng thấy có chút không thực tế.

Bọn họ bước vào Vạn Tiêu Lâu một tửu lầu lớn và nguy nga nhất kinh thành để nghỉ ngơi, tiểu nhị ở đây vô cùng ân cần đưa họ đến một giang phòng cách biệt tránh bị gây phiền nhiễu.

Trên đường bọn họ đến giang phòng đó nàng vô tình nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đi hướng ngược lại, không ai khác chính là phụ thân và Đệ Đệ của hãn tam hoàng tử Lăng Bắc Thương.

Nàng nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp thôi, nào ngờ lát sau nàng phát hiện ra một sự trùng hợp nữa là nàng ngồi ở phòng cạnh bọn họ.

Tạm thời không có gì nói đến. Bọn họ ngồi vào bàn gọi món Tiểu Điệp mới chút dè dặt hỏi:“ Tỷ là hoàng hậu thật sao“.

Nàng:“ Có thể coi vậy đi“.

Tiểu Điệp:“ Nhưng ta nhớ là.....”

Nàng:“ ý người là không giống sao“.

Tiểu Điệp gật đầu.

Nàng cười ha hả nói:“ con người ai chẳng thay đổi“.

Tiểu Điệp:“ Lúc trước đăt tội với tỷ là ta sai cho ta xin lỗi”

Nàng:“ không sao ta không để bụng đâu”

Tiểu Điệp nhẹ nhõm hăng, quay sang Tiểu Xuân ngờ vực:“ Thái độ này chẳng lẽ tỷ đã biết trước sao“.

Tiểu Xuân không có ý nói không chỉ bình thản gật đầu.

Khúc mắt cười bỏ Tiểu Điệp lại vui vẻ như bình thường đánh chén thức ăn, nàng chỉ uống một chun trà thì bỗng nghe bên phòng kế có tiếng nói còn cười nữa nàng nổi hứng tò mò.

Để Tiểu Điệp lại cho Song nhi lo, nàng kéo Tiểu Xuân qua bên mình nói nhỏ.

Nàng:“ Ta vừa gặp người quen “

T. Xuân:“ Hai người lúc này”

Nàng:“ sao người biết”

T. Xuân:“ suy đoán, mà chỉ là gặp người quen có chuyện gì quan trọng đâu”

Nàng:“ Ta không biết nhưng cứ cảm thấy gặp họ nơi này không bình thường chút nào“.

T. Xuân:“ Đi...”

Nàng:“ Đi đâu”

T. Xuân:“ trèo nóc nhà nghe lém là biết chứ gì”

Nàng:“ .....????? “

~~~~~

Giang phòng bên cạnh.

Hai người nam nhân ngồi đối diện với nhau, ngoài ra trong đó còn có một vài người ăn mặt hơi kì lạ. Nàng trên nóc nhà nhìn xuống thấy không có gì bất thường cho lắm.

Bông Lăng Bắc Thương cất tiếng nói:“ kế hoạch của chúng ta thế nào rồi“.

Người lạ mặt:“ Ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, khi nào Tam hoàng tử lên ngôi vua đừng bỏ bọn ta là được rồi“.

Lăng bắc Thương:“ Haha ta giày công sắp xếp hạ đọa ngũ đế mỗi đe dọa chỉ còn hoàng huynh thôi, cũng mai tứ đế biết điều không thì đó cũng là một cái gai trong mắt“.

Thừa tướng:“ Tuy mọi chuyện đã ổn thỏa nhưng hẳn mưu lược vô cùng ta sợ....”

Lăng Bắc Thương:“ Thừa tướng xin yên tâm đi, ta biết được người mà huynh thương yêu nhất là hoàng tổ mẫu cùng hoàng hậu, lợi dụng hai người này chắc chắn sẽ không lo ngại“.

Người lạ mặt:“ Nghe nói hoàng hậu là nữ nhi thừa tướng mà sao lại....”

Thừa tướng:“ Đúng là nữ nhi của ta nhưng người yên tâm sau khi thân tóm được hoàng thượng, nàng ta sẽ được Tam hoàng tử thu nhận làm phi, lúc đó hai đứa con của ta điều là phi tử hoàng thượng“.

Tam hoàng tử:“ Nàng xinh đẹp thế ta có thể cho nàng làm hậu cũng được nói chi phi tử“.

Thừa tướng:“ Nàng ta chẳng qua là đứa con vô dụng, ngôi hoàng hậu đó phải của Tiểu Nhu chứ“.

Người lạ mặt:“ Đúng, hành sát nàng làm nàng đau khổ trước mặt hẳn, làm nhục nàng trước mặt hẳn hahaha”

Nói rồi cả đám người cười rộ lên, thừa tướng cười với vẻ thích chí ông xem đứa con này là công cụ.

Nàng ở trên đó nghe hết vẻ mặt lạnh dần, cảm giác nàng quả thật không sai đúng là có âm mưu, nhưng không may để nàng nghe hết rồi để xem nàng làm sao trị bọn họ, lấy nàng cột nhĩ ư nàng làm bọn họ sống không yên.

Tiểu Xuân vẽ mặt cũng chẳng vui vẽ gì cả, âm trầm thấu xương.

Tiểu Xuân:“ Người nghĩ sao”

Nàng trào phúng:“ họ đã bày ra như vậy e rằng ta phải phối hợp một chút”

Tiểu Xuân:“ ý người là....”

Nàng:“ tương kế tựu kế nhưng ta cần người giúp ta một việc”

Tiểu Xuân:“ Được ta giúp người”

Nghe xong đoạn hội thoại đó tâm trạng nàng không biến hoá vui vẻ dạo chơi rồi tập hợp về cung, Tiểu Xuân khâm phục trước nàng đúng là số một không thể xem nhẹ.

Thật ra nàng đang suy nghĩ trong đầu về vị hoàng tử bị hạ độc với người hẳn nói đến hôm đó phải chăng là một người, nàng cần về sớm để điều tra rõ ràng.

~~~~~

Mai mjk viết tiếp đọc đỡ nha.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ta Dẫn Các Người Đi

Sau khi về tới hoàng cung nàng phân phó cho mọi người trở về ai cần làm gì thì làm, giờ chỉ còn lại nàng, song nhi và Mị Hồ.(kêu Mị Hồ mình thấy hay hơn Tiểu Xuân).

Khi mọi người đã lần lượt rời đi và khuất khỏi tầm mắt nàng mới quay lại bảo với ba người bọn họ, nàng liếc mắt qua Mị Hồ giới thiệu Song nhi với Mị Hồ

Nàng:“ Đây là nha hoàn tùy thân của ta tên là Tuyết Nhi và Lệ Nhi bọn họ cũng là phó cát chủ của Phụng Tiêu Sát“.

Mị Hồ nghe nàng giới thiệu ngỡ ngàng hai nha hoàn của Số 1 đúng là không tầm thường, chợt đầu óc thông hiểu đưa ra một câu khẳng định:“ Họ được người huấn luyện qua“.

Nàng gật đầu.

Mị Hồ quay sang Song Nhi chìa tay ra tự giới thiệu mình:“ À Ta giới thiệu luôn ta tên Mị Hồ, bình thường cứ gọi ta là Tiểu Xuân đi”

Hai người song nhi ngờ nghệch nhìn nhau có vẻ không hiểu cho lắm với hành động của Mị Hồ, nàng tốt bụng giải thích:“ Ý nàng muốn bắt tat với hai người“.

Song Nhi hiểu rõ cả hai lần lượt bắt tay với Mị Hồ, Tuyết Nhi hơi tò mò về thân phận của Mị Hồ. Mị Hồ vô cùng tin mắt nhận ra sự tò mò đó nên tốt bụng giải thích:“ Thân thế của ta và chủ nhân người giống nhau,

phức tạp nó ra có chút hoang tưởng nói các người cũng không hiểu. Ta và Chủ Nhân của người cùng một loại người, về sau các người sẽ hiểu“.

Nghe thế Tuyết Nhi có chút không biết nói gì, rắc rối như thế nàng không cần biết đâu đau cả đầu.

Khi kết thúc màn giới thiệu nàng mới phân phó cho bọn họ:“ Mị Hồ người giúp ta đến Từ Ninh Cung đi”

Mị Hồ:“ Sau đó”

Nàng hạ giọng xuống:“ Dịch dung cho hoàng tử mẫu rồi đưa đến chỗ của Ngũ hoàng tử, sau đó người dịch dung trở thành hoàng tử mẫu ở lại Trường Thu cung“.

Mị Hồ:“ Ta không biết chỗ đó”

Nàng:“ Ta cũng đâu có biết”

Mị Hồ:“?????”

Nàng:“ Haha ta sẽ bảo song nhi đi thăm dò, họ sẽ đến từ Ninh Cung báo với người”

Mị Hồ:“ Được ta đi trước“.

Mị Hồ đi xa tới lượt Lệ Nhi hỏi:“ Còn bọn muội”

Nàng:“ muội đi thăm dò chỗ ở của Ngũ hoàng tử đi, sau đó đến Từ Ninh Cung phối hợp với Mị Hồ, nàng nói gì thì muội phải phối hợp coi như đó là lời của ta“.

Lệ Nhi gật đầu rời đi. Nàng thấy họ đã đi làm việc của mình, nên nàng cũng quay sang Tuyết Nhi:“ Muội đi với ta” hai người họ hướng ngự thư phòng đi tới.

Trong lúc nữ chính di chuyển ta hãy đến Ngự Thư phòng với nam9 trước.

~~~~~ Ngự Thư phòng ~~~~~

Ngự Thư phòng không khí lúc này vô cùng ngọt ngào, im ắng có vẻ như chỉ một cây kim nhỏ rơi xuống cũng có thể nghe được.

Bên trong có hai nam nhân tuấn tú đang ngồi đối mặt trầm tư, họ có vẻ đang suy nghĩ gì đó. Hai người này khí chất vô cùng tương phản nhau, một người lạnh lùng đăm đăm, một người hòa nhã ấm áp. Hai người đó đều có thân phận không hề nhỏ, người lạnh lùng đó là hãn hoàng thượng Phong Thiên quốc, người ấm áp kia là Tể tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử kiêm luôn bằng hữu tốt của hãn Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu sau một hồi trầm tư mới cất giọng hỏi: “Tình hình ở ở phía bắc vô cùng không ổn, tình trạng hạn hán kéo dài như thế thì cuộc sống người dân sẽ vô cùng cực nhọc, ta nên tìm biện pháp giải quyết”.

Hãn: “Đúng vậy, năm nào ta cũng lấy ngân sách ra trợ giúp, nhưng đây chỉ là biện pháp nhất thời, muốn về lâu dài ta e không ổn”

Hàn Tiêu: “Ta có một biện pháp, nhưng....”

Hãn: “nói thử đi có gì mà ấp úng”

Hàn Tiêu: “ở thành Đông có một cái thôn tên là thôn Vĩ Dạ, trước đây cũng xảy ra tình trạng hạn hán tương tự nhưng bây giờ nghe nói đất đai ở đó rất tốt, nếu chúng ta biết biện pháp của họ thì có thể....” (Cái tên thôn do nàng đặt, chắc các nàng chẳng xa lạ đâu nhỉ).

Hãn: “Vậy tại sao không sai người đi tìm hiểu biện pháp”.

Hàn Tiêu:“ Ta đã thử nhưng không có biện pháp, thôn đó không cho ngoại nhân vào, còn được những cao thủ bảo vệ muốn vào là rất khó”

Hắn trầm tư, cái thôn này đúng thật bí ẩn:“ không có biện pháp sao“.

Hàn Tiêu lắc đầu.

Bỗng từ ngoài cửa phát ra giọng nói của một nữ nhân:“ Sao không có cách chứ“.

Hắn và Hàn Tiêu nhìn ra hướng ngoài cửa, xem ai to gan dám cắt ngang cuộc trò chuyện của họ mà đi vào đây.

Trước tầm mắt họ bây giờ là thân ảnh mềm mại của hai nữ tử bước vào, một nữ tử bạch y một nữ tử hồng y. Nữ tử bạch y tà mị câu hồn đoạt phách, nữ tử hồng y trong sáng pha xinh đẹp, Hàn Tiêu tự hỏi họ là ai có thể tùy tiện vào đây, trong cung khi nào có nữ nhân đẹp như vậy”

Hàn Tiêu mới từ Phía Bắc về nên căn bản không biết chuyện xảy ra ở đâu, chợt hắn thấy hành động bất ngờ của hoàng thượng kiêm luôn bằng hữu của hắn(HT)

Hắn(LBD) sau khi nhìn rõ người đến là ai, thì lập tức kéo tay tay người đó, nàng không phòng bị nên bị hắn kéo ngã vào lòng ôm lấy.

Hàn Tiêu không hiểu tình hình gì, chỉ thấy vẻ mặt của người bằng hữu không còn phiến muộn mà toàn sùng nịnh.

Hàn Tiêu khẽ ho, lúc này nàng để ý có người muốn đứng lên nhưng hắn nào cho nàng vừa ý, hết cách nàng ngồi trong lòng hắn luôn.

Hàn Tiêu:“ Vị này là.....”

Không để nàng mở miệng hắn thay nàng trả lời:“ Nữ nhân của ta”, nàng á khẩu.

Hàn Tiêu hứng chí nói:“ Từ khi nào người có nữ nhân đẹp như thế bên cạnh vậy, còn cái mụ hoàng hậu chanh chua của người đâu ời, bị tống vào lãnh cung chưa thể” (1 phút mật niệm cho Tiêu Ca chút Ca toàn thai“.

Nàng nghe hẳn nói cũng không tức giận hứng chí hỏi thêm:“ Chẳng qua vị hoàng hậu đó ra sao”

Hàn Tiêu không nhận ra nguy hiểm cận kề nói:“ ta nghe đồn ả ta vô cùng xấu xí, ham hư vinh danh lợi, tính tình chanh chua, tài năng không có là một người vô dụng“.

Nàng nghe hẳn nói cười càng hoa lệ rực rỡ, tuyết Nhi dồn nén cười đến khuôn mặt đỏ bừng, nàng tốt bụng khuyên:“ cười đi dồn nén không tốt đâu“.

Được nàng khích lệ Tuyết nhi không khách khí cười to:“ Haha...haha....haha..mm.hhhhaaaaa”

Hàn Tiêu nhìn sang mà không hiểu gì, hẳn đảo mắt về phía Hàn Tiêu ý nói:“ Chút người toàn thân“.

Nàng nụ cười vẫn không tắt nhẹ nhàng hỏi:“ Thế người có muốn biết người đó hiện giờ ở đâu không”

Hàn Tiêu:“ ta cũng rất tò mò người có thể chỉ ta không”

Nàng:“ Người đó đang ngồi trước mặt người nè”

Hàn Tiêu á khẩu, sai lầm lớn rồi.

Nàng không nói đến chuyện đó nữa đổi chủ đề, Du chàng muốn đi tới đó.

Hắn gật đầu.

Nàng:“được ta dẫn chàng đi, nhưng khi về chàng cho ta mượn người này tí nha“.

Hàn Tiêu dùng ánh mắt cầu khẩn hãn đừng chấp nhận, nhưng rất nhanh tinh thần hãn(HT) suy sụp khi hãn(LBD)nói:“ ta giao hãn toàn quyền cho nàng đó“.

Nàng cười như hoa, quý dị nhìn Hàn Tiêu làm hãn nổi lên rùng mình, bây giờ hãn cảm nhận sâu sắc được câu nói:“ Cái miệng làm hại cái thân“.

~~~~~

Đọc nx để cho mình có hứng thú viết truyện nha, mình định viết một truyện xuyên không nữa ở một nick khác ai ủng hộ hk nè.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thôn Vĩ(1)

Hàn Tiêu bây giờ thấy hối hận muốn chết rồi, hẳn đâu ngờ mình ngu ngốc đến nỗi nỗi xấu người ta ngậy trước mặt vậy chứ, những lời nàng nói làm hẳn cũng nửa tin nửa ngờ nên quyết định hỏi cho rõ, trước cũng chết sau cũng chết hỏi cho rõ rồi chết.

Hàn Tiêu quay sang hẳn:“ Bằng hữu tốt à nàng thực chính là hoàng hậu của người sao, người nữ lòng để mặt ta cho nàng xử trí à”

Hắn không khách khí đáp ngay:“ Ta không có các khác nha, nàng đúng là hoàng hậu của, ta ai bảo người nói bừa ta mà giúp người e là ta cũng không xong đâu“.

Hàn Tiêu ngửa mặt lên trời kêu ca:“ Sau có thể như thế chứ, trước mặt ta không phải là bậc đế vương lạnh lùng cao ngạo sao, sao ta bây giờ chỉ thấy một nam nhân sợ vợ thế“.

Hắn nghe vậy cũng không tức giận, trào ra một câu làm ai đó tức xì máu:“ Ta ít ra còn có người để sợ, nhìn lại người đi muốn mà không có nữa kia“.

Nghe hẳn nói Hàn Tiêu Suýt hộc máu tới nơi, còn nàng và tuyết nhi cười đến sắp nội thương rồi. Hàn Tiêu thấy càng nói mình càng ngày càng bị hạ thấp phẩm vị nên chuyển chủ đề qua Tuyết Nhi bên cạnh:

Hàn Tiêu:“ Không biết nữ nhân xinh đẹp này là ai đây”

Nàng giới thiệu Tuyết Nhi, sẵn tiện trêu ghẹo hẳn:“ Đó là muội muội của ta tên Tuyết Nhi, thích không ta làm mai cho“.

Tuyết Nhi ngượng ngùng:“ tở đừng có đùa nữa vào chuyện chính đi kìa”, không viết về mặt đỏ của Tuyết Nhi đã cướp tâm của ai đó rồi.

Không muốn chọc họ nữa nàng nói:“ À được rồi ta chuẩn bị lên đường đi, Tuyết Nhi lấy dụng cụ đi“.

Tuyết Nhi hiểu ý rời đi, lúc này Hàn Tiêu mới hỏi:“ Hoàng Hậu à chuyện lúc nãy không biết người nói có thật không“.

Nàng cười:“ sao bị cướp tâm rồi à”

Hàn Tiêu:“????”.

Nàng:“ Ta nói thật đó, khi về ta sẽ giao cho Tuyết Nhi tùy nàng xử trí“.

Hàn Tiêu cảm nghĩ vui sướng, dù gì đó cũng chỉ là một tiểu cô nương làm không lại hẳn, vừa có thể tiếp cận nàng nữa, hẳn thà để Tuyết Nhi xử trí còn hơn để hoàng hậu ra tay.(Cái này là lầm to ời).

Tuyết nhi nhanh chóng quay lại và còn mang theo một cái hộp nhỏ trên tay, nàng lập tức phân phó:“ em giúp hẳn dịch dung đi, nhớ làm thật đặt biệt đó“.

Tuyết Nhi:“ Vâng” rồi đi đến chỗ Hàn Tiêu.

Hẳn cảm thấy bất ngờ vô cùng, không ngờ là nàng cũng biết cả dịch dung, chung quy nàng có nhiều bí mật hơn hẳn nghĩ.

Nàng sao không hiểu tâm tình của hẳn, nàng cười xoa mặt hẳn:“ Một ngày chàng sẽ biết tất cả“.

Còn bên Hàn Tiêu khi nghe nàng nói thế lòng như mở cờ, hưng phấn nhìn Tuyết nhi đi tới, tuy hấn không biết dịch dung để làm gì nhưng giờ dù có làm gì hấn cũng chịu hết.

Tuyết Nhi bước đến bên Hàn Tiêu ngồi xuống cạnh hấn nghiêm túc thao tác, kĩ thật dịch dung nàng học chưa lâu không biết thành phẩm sẽ là dạng gì nữa.

Sau một khắc trôi qua nàng và Tuyết Nhi đã dịch dung xong cho bọn họ, nhìn lại thành phẩm của cả hai đúng là kẻ trên trời người dưới vực.

Hấn khuôn mặt đổi khác, bớt kiêu ngạo lạnh lùng, thay vào đó là vẻ đẹp có chút đào hoa nhưng đôi mắt vô cùng trầm tĩnh, dung mạo này tốt vô cùng làm hấn câu hồn đoạt phách hơn.

Nàng và hấn nhìn về phía tuyết nhi, chợt nàng phì cười, hấn cũng cất tiếng ha hả. Hàn Tiêu nghe thế vô cùng thất mắt về dung mạo bây giờ của mình nên hỏi:“ sau nhìn có đẹp không“.

Nàng nén cười trả lời:“ À rất đẹp ta không ngờ Tuyết Nhi có tài như thế nha”

Hàn Tiêu hưng phấn cầm gương lên coi trong gương xuất hiện một con người làm hấn giật mình thán thốt, đại khái là như thế này:“ Khuôn mặt đẹp đẽ của Hàn Tiêu vì Tuyết Nhi sử dụng mặt nạ mà không căng lên nên tạo vô số nét nhăn, Tuyết Nhi còn tô tô vẽ vẽ lên nữa nên hiện ra bây giờ là khuôn mặt cụ ông 80 tuổi“.

Hàn Tiêu cười như mếu hai người cùng dịch dung mà dung mạo hấn như thế, còn dung mạo mình như thế là sao đây.

Sau một hồi vui vẻ cười cợt cuối cùng bọn hấn cũng thay xong y phong lên đường, bây giờ trước cổng thành đông xuất hiện 4 con người 3 già một trẻ, mà cái người già dường như sắp khóc rồi kia kìa.

Hàn Tiêu:“ Sao lại phải dịch dung chứ, mà nếu có dịch dung thì cũng phải đẹp chút chứ hình dáng này có người biết ta có nước tìm lỗ mà chui”

Tuyết nhi vô cùng hối lỗi ỏ rử:“ ta xin lỗi ta mới học nên....”

Thấy tuyết nhi như thế Hàn Tiêu vội vàng:“ À ta nhìn lại thấy dịch dung cũng tốt lắm mà“.

Nàng và hắn nhìn nhau cười, Tuyết Nhi cũng vui vẻ lên. Hàn Tiêu thấy Tuyết nhi vui vẻ nên cũng vui theo, thầm nghĩ nàng đúng là cô nương thánh thiện. Nhưng có một điều hắn không biết là Tuyết Nhi là cố ý làm như thế để xứng với hai chữ đặt biệt của nàng, thực ra kĩ thuật của nàng không tệ như vậy đâu.

Đi một đoạn xa bọn họ đã đến nơi, đây chính là thôn Vĩ. Trước cổng thôn có hai người canh gác, Hàn Tiêu vội nói:“ Hai người này lúc trước đã ngăn không cho ta vào đó xử trí sao đây“.

Nàng không nói ung dung đi tới bước vào, hai người đó cũng không ngăn cản Hàn Tiêu thắc mắc hỏi một người trong số hai người:“ Sao các người không ngăn cản ma cho chúng ta vào thế”

Người bên trái nói:“ không thích cản thì cho vào thôi” rồi tiếp tục đứng đó như tượng.

Vào bên trong thôn đúng không khác lời đồn đây là một nơi vô cùng tốt, bây giờ thì bọn họ chính xác đã đặt chân vào thôn một cách dễ dàng.

~~~~~

Thông báo ngắn

Để các nàng không hóng hay lớt dếp ngồi chờ nữa ta sẽ ra lịch post truyện luôn, truyện sẽ được post vào thứ 2,4,6,Cn hàng tuần thời gian lúc

tối.(chỉ có tối ta mới có cảm hứng)

Thứ 2,4,6 mỗi chương sẽ trên 2000 kí tự.

Chủ nhật thì trên 1000 kí tự.

Có nhận xét gì thì các nàng cứ mạnh dạn nói, muốn nện đá thì báo ta trước để ta nhật xây nhà

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thôn Vĩ(2)

Trong lúc nhóm của nàng di chuyển chúng ta trở về hoàng cung đến Từ Ninh Cung.

Từ Ninh Cung

Bây giờ Mị Hồ đang ở bên cạnh hoàng tổ mẫu cùng người trò truyện, Mị Hồ miệng nói nhưng mắt không ngừng quan sát những người ở đây, muốn gây hại đến hoàng tổ mẫu chỉ có thể là người ở trong cung thôi.

Hoàng tổ mẫu rất vui vì nàng đến nên vui vẻ trò truyện, hỏi đó hỏi đây:“ Sao rồi xuân nhi khi nào mới cho người bà này uống rượu mừng đây“.

Mị Hồ vừa cầm chun trà chưa kịp uống nghe câu đó sắc nước ho sặc sụa:“ khụ... khụ... hoàng tổ mẫu người nói gì thế ta...ta... làm sao mà cho người uống rượu mừng được khi có ai thêm để ý đến ta đâu“.

Bà cười hiền nói:“ Ta cũng nghe qua người được nhiều người ngõ lời lắm vì người quá kén chọn thôi“.

Mị Hồ cười khố:“ Nhiều người hỏi cưới gì chứ, toàn là những người có tam thê tứ thiếp, còn không thì ăn chơi trác tán, lấy họ con thà làm góa phụ“.

Hoàng Tổ mẫu cười xoa đầu Mị Hồ:“ Đứa trẻ này ăn nói luôn thẳng thừng như thế, cháu gái của ta sao có thể là góa phụ chứ“.

Mị Hồ cười không nói gì ai biết được là lúc này tâm nàng đang cầu xin Lệ Nhi nhanh chóng đến đây, chuyện chồng con thời này làm nàng chán chường, gì mà một người lấy một đống vợ rồi tranh giành đấu đá nghĩ đến là nàng đã chán chường.

Nhưng nếu tìm được nam nhân nào tốt như phu quân Ảnh Hồ thì còn được, ít nhất là cũng phải giữ thân như ngọc chờ nàng lấy đi lần đầu chứ, có điều đàn ông như thế thì hiếm thấy vô cùng. (** cười gian**) Anh Tiêu Phi đủ tiêu chuẩn đó).

Mị Hồ trong đầu chỉ toàn là một câu thần chú: “Lệ Nhi mau đến, mau xuất hiện đi.....” nhưng thương thay Lệ Nhi lúc này chưa xuất hiện.

Bên phía Lệ Nhi sau khi dò hỏi cung nhân, ngũ hoàng tử nơi ở thì rốt cuộc cũng đã tìm đến nơi” Trúc Ký Cung“.

Lệ Nhi phi thẳng vào bên trong phát hiện nơi đây không một bóng người, nàng thầm nhủ không biết đây là cái nơi quý quái gì đây.

Lệ Nhi đi quanh sân, qua sảnh lớn, đi sâu vào trong nhưng hoàn toàn không phát hiện có bóng dáng của một người nào, nàng đi mãi đi mãi cuối cùng đã lạc đến một nơi thần bí nơi này là tiên cảnh nhân gian.

Hồ nước xanh biết những đóa sen ngũ sắc phiêu tán trên mặt hồ gợn sóng, hoàng trúc xanh rì lao xao rụng lá rớt xuống mặt hồ, một ngọn núi đã có nước lững lờ chảy xuống từ bên trên, không những thế còn có tiếng đàn phát theo âm lực trầm bổng ngân vang.

Lệ Nhi đi theo phía phát ra tiếng đàn thấy trên một ngọn núi đã xuất hiện một thân ảnh, bạch y phát phối tóc dài tựa lưng, nhưng bóng lưng thập phần cô độc. Người này đàn nghe tiếng có chút u sầu não ruột, có chút buồn cảm xót thương, có chút mèn mại nhিপ nhàng.

Lệ Nhi thả hồn theo tiếng đàn mà cũng đã quên mình tới đây để làm gì cho đến khi một giọng nói trầm ấm cất lên:“ Người là ai tain sao lại đến nơi này“.

Lệ Nhi bị tiếng nói trầm ấm đó thất tỉnh vội nói:“ Xin lỗi đã làm phiền người đánh đàn, ta đến đây muốn tìm ngũ hoàng tử nhưng khi nghe tiếng đàn của người nó làm ta cuốn hút“.Nam tử đó không quay mặt lại chỉ nhàng nhạt hỏi:“ nói vậy người biết đánh đàn à“.

Lệ Nhi:“ Đúng thế”

Bạch y nam tử:“ đàn cho ta nghe một khúc “ sau đó quăng cái đàn đến chỗ nàng, Lệ Nhi chụp lấy ưỡn ờ:“ Nhưng ta đến đây tìm người”,nam tử chỉ nhẹ thốt lên một câu:“ Đàn ta nghe một khúc ta chỉ người chỗ hần“.

Nghe thế Lệ Nhi liền đáp ứng xoay người ngồi xuống rảy khúc”họa tình”, Lệ Nhi có năng khiếu đàn ca nên nàng đàn khúc nào thì làm người nghe cảm nhận được đến đó.

Ngay lúc tiếng đàn cất lên thì nam tử đã thay đổi vẻ mặt, kinh hỷ, ngạc nhiên, không thể tin và có chút vui mừng. Nàng chính là nàng không ngờ hần lại có một ngày được nhìn rõ nàng, được nhìn thấy nàng.

Bạch y nam tử vội vàng xoay người ngăm nhìn nữ tử gãi đàn, tóc rũ như thác khuôn mặt non nớt pha chút chững chạc,môi tựa bồ đào, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn lạ kì; nàng!đúng đúng là nàng! Chính là nàng.

Kể từ hôm đó hần không một ngày nào quên được cái thân ảnh nhỏ nhắn này, dòng suy nghĩ kết thúc khi tiếng đàn vừa dứt Lệ Nhi ngẩn đầu lên đã thấy nam tử chằm chú nhìn mình.

Cả hai đối mắt nhìn nhau lúc lau lệ nhi mới đưa tay lên mặt hỏi:“ sao vậy bộ mặt ta có dính gì sao“.

Lúc này nam tử đó mới giật mình:“ À không chỉ là cảm thấy bất ngờ thôi”, dáng vẻ của nàng không biết có bao nhiêu để thương nữa làm hấn lại thất thần một phen.

Lệ Nhi bỏ tay xuống:“ à thì ra là vậy, nè ta đàn rồi chỉ cho ta chỗ Ngũ hoàng tử đi“.

Nam tử bước đến gần lệ nhi hỏi:“ Chính là ta đây, không biết nàng đến đây là có chuyện gì“.

Lệ Nhi kinh hỷ đi như vậy giờ đã tìm thấy thật vô cùng vui mừng:“ A đúng là người à, ta là Lệ Nhi theo lời tử tử đến tìm ngũ hoàng tử“.

Bạch y nam tử nói:“ Ta tên Lăng Tử Bạch nàng có thể gọi ta là Tử Bạch, tử của nàng là ai đến tìm ta là vì cái gì?”

Lệ Nhi:“ Ta không biết chỉ biết tử bảo điều tra chỗ ở của người, rồi dẫn hoàng tử mẫu tới mà thôi“.

Tử Bạch bất ngờ:“ Điều tra hấn làm gì, có liên quan gì tới hoàng tử mẫu chứ, chung quy nàng là ai“.

Lệ Nhi:“ Ta thực không biết mà, với lại biết chỗ của người rồi ta đi trước nha”

Tử Bạch thấy nàng muốn rời đi nhưng không có tư cách giữ nàng lại trong mắt một tia nuối tiếc, nhưng một câu bỏ lại trước khi rời đi của Lệ Nhi làm Tử Bạch thất thần:“ Ta sẽ quay lại sớm, còn nữa đàn khúc nào vui vẻ chút đi khúc đó sâu bi quá“.

Tử Bạch cười đau đớn:“ không sâu bị sao được chứ, một người ngày nào cũng đối mặt với tử thần như hấn, dùng thuốc để giữ mạng có thể vui vẻ được sao“. Bóng lưng đơn bạc lại bước đi lặng lẽ.

Quay đến Thôn Vĩ chỗ của nàng và bọn họ vừa đến.

Vừa bước vào cổng thôn thì từ xa đã có một cặp song sinh chạy đến, hai đứa trẻ vừa chạy đến đã ôm lấy chân nàng miệng bi bô:“ Tỷ..... tỷ.... có mua gì cho bọn đệ hông vậy”Nàng xoa đầu hai nhóc:“ Tiểu Trạch, Tiểu Mao tỷ tỷ đi gấp nên quên rồi“.

Hai nhóc trở mặt:“ Hứ.... Tiểu trạch không thèm chơi với tỷ nữa” nói xong chạy qua Tuyết nhi giọng nói non nớt nịnh bợ:“ Còn tỷ có mua gì cho tiểu trạch hông vậy“.

Tuyết nhi rõ đầu nhóc nói:“ đệ đó rớt cuộc cũng nhớ đến tỷ tỷ này à, đệ đó.....”

Tiểu trạch ôm đầu la to:“ Tỷ xấu, tỷ xấu tiểu trạch giận tỷ luôn ô ô..... tỷ ăn hiệp đệ đề về mách mẫu thân”

Tuyết nhi phùng mang trợn má, Tiểu trạch vội vàng chạy đến núp sau lưng nàng còn làm mặt quỷ với Tuyết Nhi nữa chứ.

Nàng ôm hai nhóc vào lòng cười hì hì:“ hai đệ đó cứ thích chọc giận tỷ của hai đệ“.

Thật ra hai nhóc này là đệ đệ của Tuyết Nhi nhưng nàng thường xuyên đến đây cho bọn nhóc kẹo nên rất quý nàng kêu nàng là tỷ tỷ, khi nàng đến lúc nào hai nhóc cũng chạy ra đầu tiên đòi quà.

Hắn thì ở bên cạnh cau có:“ đó là nương tử hắn mà, đâu ra hai nhóc này thế lại còn là giống đực nữa”(anh ghen với con nít“.

Còn về Hàn Tiêu sau khi biết đó là đệ đệ của Tuyết Nhi không biết lấy đâu ra hai viên kẹo dụ dỗ:“ Ta chỗ này có kẹo nè có ai muốn lấy hông“.

Tiểu trạch và Tiểu Mao vội vàng chạy đến lấy kẹo, rồi quấn lấy Hàn Tiêu nịnh nọt. Nàng không biết dùng từ ngữ gì để nói hai nhóc tham ăn này, nhưng nàng rất tán thưởng Hàn Tiêu mua chuộc đệ đệ lấy lòng tỷ tỷ quả không tồi.

Lác sau từ trong thôn bước ra vài vị trưởng lão, thấy nàng điều cung kính cuối đầu:“ Không bước người đến đây có việc gì không ạ“.

Nàng mỉm cười:“ Các vị làm vậy làm con tổn thọ mất, con đến đây có vệ cần nhờ mọi người thôi“.

Vị trưởng lão mỉm cười mời các nàng vào nhà, có người bảo nàng lên cái ghế cao kia mà ngồi nhưng nàng không đồng ý vẫn ngồi dưới.

Trưởng lão:“ người có việc gì cần chúng ta giúp, ta sẽ hết mình”

Sau đó nàng nói ra mục đích đến đây nói xong các vị trưởng lão vui vẻ nhận lời có người đại diện nói:“ Đây chính là bốn phận của chúng tôi mà, nếu không có người chúng ta cũng khôn được như vậy, chẳng qua góp chút sức lực thôi”

Nàng:“ ông cứ quá lời rồi”

Nàng được mời ở lại chiêu đãi nhưng nàng từ chối vì còn có việc làm, nàng dẫn bọn họ đi tham quan nơi đây rồi về cung luôn, nàng nói thế bọn họ cũng không giữ lại.

Khi bước khỏi căn nhà hẳn mới hỏi:“ nơi này do nàng tạo ra à”

Nàng:“ Có thể coi như vậy, đi ta dẫn các người đi một vòng“.

Nơi đây có kết cấu rất khác những cái thôn bình thường, được xây dựng theo mô hình cụm sinh hoạt. Phía đông là khu nhà ở với các ngôi nhà

san sát kết cấu giống nhau được xây dựng tập thể, mọi người sẽ có cách trang trí riêng để nhận ra ngôi nhà của mình.

Còn phía tây của thôn chính là nơi để giành cho trẻ vui chơi, khi cha mẹ lo việc đồng án thì con em sẽ được đưa đến đó, trong đó sẽ có người trong trẻ dạy chữ, và nhiều mô hình trò chơi theo lối hiện đại, các bậc cha mẹ sẽ rất yên tâm khi con cái ở đây.

Phía nam là nơi dành để canh tác, trồng hoa màu lúa nước nói chung có thể nói là khu canh tác tập thể.

Còn phía bắc là nơi ở của thủ hạ nàng, cũng có thể coi là căn cứ thứ hai của Phụng Tiêu sát.(cái này nàng không giới thiệu cho bọn họ)

Người dân chung sống ở đây chủ yếu là những người vô gia cư, trẻ em bị bỏ rơi và thân nhân của những nô tì trong cung nàng. Ở đây số lượng trẻ con rất nhiều nên ở đây một quy định là có thể nhận nuôi để cho đứa nhỏ nào cũng cảm nhận được tình cảm từ cha mẹ và không giới hạn nhận nuôi. Vì ở đây kinh tế thoải mái không lo ăn mặc nên giai đình nào cũng nhận nuôi từ 5 tới mười đứa, cụ thể như nhà Tuyết Nhi nhận nuôi 8 đứa trẻ, có thể nói trẻ con ở đây điều có phụ mẫu.

Mô hình thôn này được xem lag một mô hình hiện đại nhất lúc bấy giờ, đi một vòng bọn họ ghé qua nhà của Tuyết nhi chào hỏi rồi rời đi, trước lúc về hai nhóc còn nhắc nàng lần sao nhớ mua quà cho mình nữa.

~~~~~

Mấy nàng vô hoạt động của ta tìm giúp ta truyện Định mệnh? Nàng chính là định mệnh của ta đọc rồi nhận xét giùm nha. Truyện được một bạn vừa tập tành viết nhưng cũng hay lắm mn ủng hộ giùm.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tâm Sự Của Tử Bạch

Khi Lệ Nhi rời đi, nhìn theo bóng dáng đó Tử Bạch nhất thời chìm đắm, cảm giác của hắn bây giờ vô cùng hỗn loạn chẳng thể miêu tả thành lời, cảm giác này là gì sao hắn cảm thấy đau không thở nổi.

Tử Bạch ngồi trên phiến đá ngón tay theo nhịp điệu dây đàn âm khác buồn bã vang lên, nghe thê lương u oán, nghe tiếng đàn ai cũng cảm nhận được tâm trạng của người đánh đàn mà buồn bã theo.

Lệ Nhi rời đi chưa xa nghe tiếng đàn buồn bã thì lập tức dừng lại, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót bui ngùi, tim như rất đau rất đau, tại sao tại sao nàng lại cảm thấy đau. Chẳng qua là chỉ nghe tiếng đàn của người mới gặp gỡ lần đầu, nhưng sao cảm xúc vô vàn khó tả.

Lệ Nhi quyết định dừng lại quay lại Trúc Ký Cung, nàng cảm giác mình phải đi lại đó một chút, trước khi đi quay lại nàng đã truyền âm tới tai Mị Hồ nơi cần đến.

Trong lúc Mị Hồ đang trò chuyện cùng hoàng tổ mẫu thì trong tai vang lên âm thanh của Lệ Nhi:“ Mị Hồ tỷ đưa hoàng tổ mẫu đến Trúc Ký Cung đi, hướng bắc đi tới sẽ gặp, mọii cần xử lí một vài việc“.

Mị Hồ lập tức truyền âm đáp trả:“ Được, ta sẽ đến đó“.

Lệ Nhi im lặng không đáp trả nữa, sau khi chấm dứt cuộc đối thoại Mị Hồ quay sang báo với hoàng tổ mẫu:“ Bà hay là chúng ta đi dạo một chút đi, không khí ở ngoài rất tốt đó“.

Hoàng tổ mẫu gật đầu, một lão ma ma bên cạnh định đến đỡ bà cùng đi nhưng Mị Hồ ngăn cản:“ Trần ma ma hai bà cháu ta lâu ngày gặp nhau còn nhiều chuyện để nói, ta sẽ tự đưa bà đi rồi cùng trò chuyện không làm phiền người, trước hoàng hôn ta sẽ đưa người về“.

Trần ma ma thấy khó xử vội nói:“ Nhưng.....”

Câu chưa nói ra thì hoàng tổ mẫu đã nói:“ Xuân Nhi nói đúng bà cháu ta cần tâm sự một vài điều, người không cần đi theo đâu“.

Trần ma ma cặp mắt khê đảo rồi gật đầu lui xuống, Mị Hồ tỏ vẻ thông hiểu khê nhìn sang Trần ma ma cười lạnh.

Mị Hồ đưa Hoàng tổ mẫu theo hướng bắc, đi thẳng vừa đi hai người cùng đàm đạo, Mị Hồ chắc chắn không ai theo dõi thì mới đi tiếp. Nhưng thật ra chính là có người theo dõi họ nhưng Mị Hồ không lo sợ vì sẽ có sát thủ cao cấp của Phụng Tiêu Sát theo sau giải quyết đám ruồi nhặng đó.

Trong một hóc cây có một người bạch mặt đang theo dõi bọn họ, bỗng một luồng sáng nhỏ chớp lên rồi vụt tắt chứng tỏ ruồi đã bị diệt, Mị Hồ tiếp tục đi.

Quay lại Trúc Ký Cung chỗ của Tử Bạch.

Lệ Nhi sau khi truyền âm cho Mị Hồ xong thì lại quay người trở vào, lại đứng sau lưng nhìn thân ảnh cô đơn ngồi rải đàn trên phiến đá. Lệ Nhi đứng sau lưng người đó nhắm mắt nghe đàn cả hai điều đang chìm đắm trong nỗi buồn, Tử Bạch đang chìm đắm trong đau thương nên cũng không hay Lệ Nhi quay trở lại.

Lệ Nhi dường như không chịu nổi khúc nhạc oai oán này nữa nên ngắt một chiếc lá thổi lên một điệu trái lập tiếng đàn, vui vẻ và tràn đầy sức sống, Tử Bạch bất ngờ nghe thấy giạt mình tưởng ảo giác của bản thân lại

ngừng đàn gục đầu xuống buồn bã.” hấn làm sao thế lại bị ảo giác à, cuộc đời hấn đâu bao giờ nghe được một khúc nhạc vui như thế chứ”

Hấn cố gắng bình tĩnh nhưng tiếng nhạc vui tươi đó vẫn vang lên” không đó không là ảo tưởng, đúng nó chính là sự thật không ngờ có một ngày hấn lại được thưởng thức khúc nhạc vui tươi này” xoay đầu ra sau nhìn thấy, tâm trạng của hấn giờ ra sao vui ư, đúng hấn vui vì nàng đã trở lại rồi.

Tử Bạch dừng khúc nhạc buồn lại, hòa theo nhịp của Lệ Nhi đàn một khúc nhạc vui, đây là lần đầu tiên hấn đàn một khúc nhạc vui nhưng hấn không biết đây có phải là lần duy nhất không nữa.

Tiếng đàn nhạc hòa vào nhau vui tươi làm người nghe vui vẻ chứ chẳng còn thê lương như lúc ban đầu, tiếng nhạc chấm dứt không gian lại chìm vào bình lặng.

Tử Bạch đứng lên bước gần Lệ Nhi hơn hỏi:“ Chẳng phải nàng đã rời đi rồi sao“.

Lệ Nhi nhìn vào con người trước mặt:“ vốn ta đã rời đi nhưng tiếng đàn đã kéo ta trở lại, vì sao khúc nhạc của người luôn buồn như thế“.

Hấn không trả lời câu hỏi của Lệ Nhi nhìn về phía khoảng trời xa xăm rộng lớn mà trầm mặt, lát sau Lệ Nhi mới nghe được tiếng đáp trả:“ Cuộc đời ta chẳng có gì vui nên khúc nhạc của ta cũng không được như nàng“.

Lệ Nhi ngồi xuống hồ sen Tử Bạch cũng ngồi bên cạnh Lệ Nhi cười bảo:“ Đời không có gì vui thì tự mình tạo niềm vui đi, cần ta giúp người không chia sẻ cho ta ít nỗi buồn ta chia lại cho người ít niềm vui“.

Tử Bạch nhìn sang Lệ Nhi trầm ngâm:“ cũng được ta sẽ kể cho nàng nghe một câu chuyện“.

Lệ Nhi:“ Được người kể đi”

Tử Bạch bắt đầu kể:“ hai mươi năm trước vào một đêm mưa lớn đã có một sinh linh chào đời, ngay lúc cậu bé cất tiếng khóc đầu tiên thì cũng là lúc mẹ cậu bé cất hơi thở sau cùng, lúc đó cậu bé đã cười ngô nghê nhìn về phía người mẹ. Cậu bé lớn lên dưới sự bảo bọc của bà và đại ca và sự căm thù của của cha và các anh em khác, cũng đúng thôi vì cậu bé đó không sinh ra thì chắc hẳn người mà họ yêu thương sẽ không chết. Nhưng ông trời đã không cho thế là đủ ông lại tiếp tục lấy đi thứ khác đó chính là sức khỏe cậu bé, từ nhỏ đã đau ốm triền miên thuốc thang chỉ dùng kéo dài sinh mệnh. Rốt cuộc cậu cũng đủ lớn để hiểu được ý nghĩ của những ánh mắt căm ghét đó, cậu thật sự đâu có muốn như vậy. Ngày lại qua ngày cậu càng ngày càng lớn và bệnh tật càng ngày càng nặng, cậu được Đại ca đưa đến một nơi cách biệt chăm sóc, sống lối sống khép kín những trò chơi trẻ nhỏ đó chính thứ gì đó xa xỉ với cậu.

Thời gian sau mọi người dường như bỏ quên sự có mặt của cậu, xem như cậu chưa tồn tại kể cả Đại ca của mình. Đến một ngày cậu nhận ra đại ca mình vẫn còn quan tâm mình trong thần lặng thì cậu cảm thấy an ủi vô cùng, nhưng cậu lại phải đối mặt với một sự thật là thời gian sống của cậu không còn nhiều nữa....”

Lệ Nhi trầm ngâm nghe câu chuyện rồi nói lên:“ cậu nhóc đó là người“.

Tử Bạch gật đầu:“ đúng đó chính là ta”

Lệ Nhi lại trầm ngâm suy nghĩ thứ gì đó rồi cầm lấy tay Tử Bạch, Tử Bạch giật mình nói Lệ Nhi cười rút tay lại:“ xin lỗi thói quen thôi, nỗi buồn của người đã chia sẻ cho ta rồi ta cho người một niềm vui nhé”

Tử Bạch thấy nụ cười trong sáng đó lòng nhẹ tênh hỏi:“ còn có niềm vui gì khi ta không sống được bao lâu“.

Lệ Nhi cười nhẹ:“ vậy ta sẽ chữa trị cho người nhé“.

Tử Bạch:“ Chữa trị sao nàng có thể”

Lệ Nhi:“có thể ta không thể nhưng sẽ có một người có thể đó”

Tử Bạch ngạc nhiên:“ Ai lại có thể chứ”

Lệ Nhi không đáp lời nữa ôn hòa nhìn hồ sen, là ai người gây lập tức sẽ biết thôi, cứ chờ đi.

~~~~~

Đáng lẽ hôm qua đăng truyện nhưng mệt wa ngủ sớm, nên bữa nay ta đăng bù đây. Mn đọc chuyện vui vẻ nn nha.

Nội gián ở Từ Ninh Cung là ai vậy mấy nàng, chắc au cũng biết rồi hem.

Ta cần thêm ý tưởng viết chương mới ai có ý zi hay góp ý cho ta nhe.
Thương mí nàng.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tình Yêu Không Phải Là Ràng Buộc

Sau khi rời thôn Vĩ về cung, trên đường về hắt ôm eo nàng mà đi, còn Tuyết Nhi và Hàn Tiêu thì đi bên cạnh. Nàng cũng mặc kệ hắt vì có một số chuyện nàng còn chưa nói rõ với hắt, hắt cảm thấy không an tâm như thế là chuyện bình thường.

Trên đường lớn nổi bật hình ảnh bốn con người, nam cương nghị hai nữ nhân xinh đẹp và một cụ già khú khẩu theo sau. Đặc biệt là một đôi nam nữ kia họ đứng cạnh nhau như một cặp thần tiên quyến lữ.

Tình cảnh tình tứ của bọn họ nhìn vào khiến người ta hâm mộ, nhưng có một người nhìn vào thoát đầu bắt ngờ sau đó cười thâm sâu, người đó chính là vương phi của tam vương gia Lam Nhu.

Hôm nay Lam Nhu trùng hợp ra ngoài đi dạo, đang ngồi trên tầng cao lầu lầu, vô ý nhìn xuống thấy một cảnh này.

Nam nhân cương nghị bá đạo ôm eo một nữ nhân, nữ nhân rụt đầu vào ngực nam nhân như chốn không người, vốn không có gì để nói nhưng hai người này có phần đặc biệt hơn.

Nữ nhân hoàng hậu đương triều Lam Anh tỷ tỷ nàng, lại cùng một nam nhân xa lạ tình tứ bước đi trên phố, như vậy không phải là hồng hạnh vượt tường sao, như thế hoàng thượng mà biết được nàng rất trong chờ điều đó.

Lam Nhu đổi mắt nhìn theo cho đến hai người khuất dạng, cười thâm sâu xem ra nàng nên chinh chu đi vào cung một lúc, nàng muốn cho hoàng

thượng biết bộ mặt thật sự của con người này.

Cuối cùng bọn họ cũng đã về đến tháo bỏ lớp dịch dung bốn người nhập cung, nàng và Tuyết Nhi tách ra khỏi hai người bọn họ đi theo một hướng ngược lại, bỏ lại hai đại nam nhân bơ vơ.

Nàng vừa đi vừa vẫy tay: “ Ta đi làm một số chuyện, sẽ quay lại sớm”

Tuyết Nhi hành lễ đơn giản với hắc rôi theo sau nàng, hai đại nam nhân lắc đầu họ cứ thế mà đi sao. Hai người họ cũng hướng Ngự Thư phòng đi tới.

Bước vào ngự thư phòng, cánh cửa lại được đóng kín, hắc ngòi trên án Hàn Tiêu thoải mái ngồi đối diện, một nô tì bước vào dâng trà rồi nhanh chóng rời đi.

Hàn Tiêu không động tĩnh mà cứ nhìn trâm trâm hắc, hắc không nói chỉ bình thản uống trà, không khí bỗng chốc vô cùng tĩnh lặng.

Nửa canh giờ trôi qua cuối cùng Hàn Tiêu cũng là người mở miệng nói: “ Sự việc hôm nay người có biết không”.

Hắc lắc đầu chứng tỏ hắc không biết gì.

Hàn Tiêu nói tiếp: “ nhưng nàng là hoàng hậu của người không phải sao, chẳng lẽ người không biết gì về nàng”

Hắc bỏ ly trà xuống điềm đạm trả lời: “ Đúng nàng là hoàng hậu của ta nhưng không nhất thiết chuyện gì của nàng ta cũng biết”

Hàn Tiêu: “ vì sao người không hỏi, người có quyền biết tất cả những điều về nàng mà, nàng có nhiệm vụ phải nói cho người biết”

Hắc lắc đầu: “ Người nghĩ thế sao, đúng ta có quyền biết nhưng là chính miệng nàng nói chứ không phải là ép buộc”

Hàn Tiêu không hiểu lắc đầu

Hắn đem ra một dẫn chứng:“ ta hỏi người nếu người có một số chuyện riêng tư không thể cho người khác biết,ta lại ép người phải nói cho ta biết người có chịu không”

Hàn Tiêu trả lời ngay:“ đương nhiên là không rồi”, hắn nói tiếp:“ Đúng vậy nàng cũng như thế đó có những chuyện không thể nói, nhưng một ngày nào đó nàng cũng sẽ nói với ta“.

Hàn Tiêu không tin hỏi:“ Người nghĩ vậy sao”, hắn gật đầu:“ Ta yêu nàng ta chấp nhận tất cả của nàng dù nàng có bí mật gì, có một điều người không hiểu yêu không phải là ích kỷ ràng buộc ngày người tìm thấy người mình yêu sẽ hiểu“.

Hàn Tiêu thông hiểu gật đầu hắn cũng đã tìm thấy, hôm nay nhờ những câu nói này hắn mới hiểu được, nhưng trong lòng hắn vô cùng thất vọng về một điều, và hắn nhanh chóng nhận ra.

Hắn nói:“ Người có điều không biết sau một vụ tai nạn nàng trở nên khác hoàn toàn, mạnh mẽ hơn thân thiện hơn và đặc biệt ta cảm thấy nàng không còn là nàng nữa“.

Hàn Tiêu im lặng chờ hắn nói tiếp:“ nàng bây giờ rất khác xưa tính cách dễ gần, đầu óc lại nhanh nhạy,nô tì trong cung nàng cũng vậy toàn bộ điều khác trước,ta nhận ra nàng biết võ công, nô tì nàng cũng vậy lại không phải tầm thường“.

Hàn Tiêu thắc mắc:“ Nô tì của nàng làm sao”

hắn hỏi:“ Người thấy Tuyết Nhi làm sao”

Hàn Tiêu:“ Tuyết nhi thì có gì liên quan, ta đang nói nô tì của nàng, chẳng lẽ....

Hãn:“ Đúng sau khi nàng trải qua căn bệnh, rất cả điều thay đổi xứng hô với nô tì cũng là tỷ muội, không chỉ có tuyết Nhi mà còn có lệ nhi và các nô tì khác nữa”

Hàn Tiêu bất ngờ:“ nhưng khí chất đó...”

Hãn chỉ lắc đầu nói:“ Nữ nhân rất thần bí, chinh phục được họ không khó nhưng chinh phục trái tim họ rất khó, người từng thấy Tuyết nhi chỉ là nô tì mà xem thường, từ khi đi theo nàng Tuyết nhi cũng là một người vô cùng thần bí”

Hàn Tiêu:“ sau lại nó những thứ này với ta”

Hãn:“ Ta và người là bằng hữu lâu năm sao ta không thể nhìn ra người thích Tuyết nhi chớ, điều này nữ nhân của ta cũng đã nhận ra rồi”

~~~~~

Mấy hôm nay ta bận quá, bài tập tùm lum với lại dạo này hay mệt lắm nên không viết được chương mới, sáng nay thức sớm nên tranh thủ viết một chương cho các nàng. Lịch tuần sau sẽ ổn định trở lại tuần này thì chắc ta chỉ đăng được 2 chương.

Buổi sáng tốt lành

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Giải Độc

Tặng @vanvu161297

Hai người bọn họ cứ trò chuyện, nói với nhau vài câu rồi trầm mặc, rồi lại nói vài câu sau đó tiếp tục trầm mặc. Không gian bình lặng yên tĩnh là thế bỗng ngoài cửa vang lên tiếng tâu của thị vệ.

Hắn không nhanh không chậm điều hòa lại giọng nói lãnh băng ngày thường mới hỏi:“ Có chuyện gì”

Thị vệ tâu:“ Bẩm hoàng thượng có Tam Vương phi xin được cầu kiến”

Trong phòng hắn nhìn Hàn Tiêu lẩm bẩm:“ Nàng ta tự nhiên đến đây là có việc gì chứ”, Hàn Tiêu lắc đầu không biết.

Hắn hiện giờ rất không muốn tiếp nhân nên bảo với thị vệ mình không muốn gặp, không ngờ nữ nhân của Tam đệ cũng rất biết cách lấy điểm yếu của hắn mà nói, chuyện liên quan tới nàng hắn không thể không nghe.

Lam Nhu ở ngoài có hơi lo lắng, dù nàng biết nói đến ả ta thì chắc chắn hắn sẽ gặp nàng, nhưng nàng sợ hắn không như vậy. Cuối cùng nàng đã đoán đúng hắn cho nàng vào trong.

Lam Nhu bước vào trong phát hiện trong đây còn có người, Lam Nhu nhìn không chớp mắt, làm Hàn Tiêu rùng mình như thấy được ánh mắt thèm thuồng của Lam Nhu. Hắn thầm than trời đất đời của hắn chỉ có tuyết nhi còn Tam Vương phi đừng hồng với tới hắn, không có cửa đâu(xin lỗi để ca tự kĩ tí đi).

Lam Nhu chốc lát lại chuyển ánh mắt sang hẳn phải nói sao nhỉ, ừm lần thì không thềm thường mà là mê li say đắm, nhìn về mặt kia hẳn còn thấy ớn lạnh hơn Hàn tiêu. Có trời mới biết giờ hẳn suy nghĩ giống Hàn Tiêu thế nào.(LN mê trai hơn ta nghĩ, LBD tự kĩ hơn ta dự tính).

Hắn khẽ hắng giọng để thức tỉnh con người kia:“ Hừ không phải chuyện liên quan đến nàng, còn lâu nàng ta mới được vào giờ nhìn hẳn như thế hẳn thật muốn đóng cửa thả chó” (cái này gọi là gần mực thì đen nè, câu này nàng rất hay nói lúc trước hẳn vô tình nghe rồi học theo).

Lam Nhu thu về mặt lúng túng khi nhận ra mình đã thất thố, hẳn ngăn gọn xúc tích chỉ tay về cái ghế phía xa ý bảo nàng ngồi.

--” không biết Tam Vương Phi đến đây có chuyện gì”

Ba chữ Tam Vương Phi được nhấn mạnh như đang nhắc nhở nàng ta thân phận của mình, ngụ ý đó Lam Nhu đủ thông minh để hiểu đi ngay vào vấn đề chính, Hàn Tiêu hứng thú ngồi nghe.

Đầu tiên Lam Nhu giả vờ ngật ngừng khó nói, sau đó dè chừng đợi tí mới đi vào vấn đề.Lam Nhu bắt đầu nói đầu tiên là dè dặt hỏi hẳn:“ Hoàng thượng nếu tử của thần làm chuyện có lỗi với người người sẽ làm gì“.

Hắn bất ngờ với câu hỏi đó không trả lời, lát sau giọng điệu hẳn thay đổi lãnh hơn hỏi với vẻ hơi bực:“ Có chuyện gì thì nói không thì đi ra ngoài ta không có kiên nhẫn để nghe câu hỏi vô bổ này“.

Thấy hẳn thực sự tức giận nên Lam Nhu không dám hỏi gì thêm, Lam Nhu bắt đầu kể chuyện lúc gặp nàng ở ngoài thành, kể về người nam nhân kia, buông ra vài câu cảm thán rồi kết thúc câu chuyện. Lam Nhu khẩn chương nhìn biểu hiện của hẳn, nhưng tức giận hẳn không có, khí lạnh không phát ra, nhìn sang bên kia Hàn Tiêu bộ dạng cố nén cười.

Lan Nhu nghi hoặc nàng dâu phải kể chuyện cười đâu chớ, biểu hiện của họ là sao đây, đó là hồng hạnh vượt tường đó. Hẳn đáng lẽ phải tức giận mới đúng, rồi để chỉ phẩy hậu tống ả ta vào lãnh cung chứ, tại sao họ lại như thế.

Hắn đã nghe xong câu chuyện,nhanh chóng hạ lệnh đuổi khách Lam Nhu không cam tâm rời đi. Hàn Tiêu không còn cách nín cười nữa rồi, không khách khí số ra một tràng:“ ha..... ha.....ha tức cười chết ta đúng là một tin động trời ha haha ha hồng hạnh vượt tường có một khái niệm mới à, vượt tường với trượng phu của mình ha haha. Hhhhhhaaaaa”

Hắn ngồi bên án cũng nhếch mép, làm hắn lo lắng hoá ra chuyện này, hẳn nghĩ dịch dung ra đường với nàng thú vị hơn hẳn nghĩ, không khí trong phòng giờ rất vui vẻ.

Còn về phía Tuyết Nhi và Nàng giờ đang đứng trước trúc ký cung, dừng hỏi sao Mị Hộ chưa đến vì Mị Hồ là đi bộ, còn bọn nàng dùng khinh công hiệu quả đương nhiên không giống.

Bước vào Trúc ký Cung cảm nhận của hai người là nơi này rất đẹp, nhưng đi đã lâu không thấy bóng người, nàng và Tuyết nhi đi vào sâu hơn thì thấy hai bóng dáng một nam một nữ.

Trên hòn giả cảnh hồ sen, hai bóng dáng ngồi tựa vai say mê trò chuyện, nàng khẽ ho hai người họ quay lại, Tử Bạch nhìn nàng không hiểu sao lại xuất hiện thêm hai cô nương nữa.

Tử Bạch nhìn hai người mà không để ý tới Lệ Nhi chạy đến cạnh hai người bọn họ,khi Lệ nhi rơi vào tầm mắt hắn mới nhận ra, chỉ thấy Lệ nhi kéo họ về phía hắn.

Nàng hăng giọng:“ xem ra muội cũng bận thật, ngồi đây tâm sự nữa”

Lệ Nhi uẩn bách vội giới thiệu cả hai với nhau rồi chuồn ra sau lưng Tuyết Nhi.

Tử Bạch nói:“ Ta là Lăng Tử Bạch không biết người là gì của Lệ Nhi”

Nàng:“ Lam Anh tử của Lệ Nhi”

Tử Bạch chợt hiểu đây là vị Tỷ tử Lệ Nhi nói sẽ trị bệnh cho mình, nhưng chung quy nàng là ai có thể đi lại trong cung.

Lúc này lệ Nhi lại nháy ra:“ Tỷ xem bệnh cho huynh ấy đi”

Tuyết Nhi trêu:“ À đâu phải người bệnh lo cái gì”

Lệ Nhi:“ Ừ thì ta chỉ.....”

Tuyết Nhi cố làm bộ dáng lắng nghe:“ Sao.....sao nào”

Lệ Nhi:“ ta..... người biết làm gì chứ”

Nàng nhìn Lệ Nhi rồi nhìn Tử Bạch ý cười càng sâu, nàng làm việc nhanh gọn nhanh chóng bắt mạch cho Tử Bạch, Lệ nhi cũng đứng bên cạnh.

Lệ Nhi nhẹ hỏi:“ Sao rồi tỷ, chữa trị được không”

Nàng nhíu mày:“ Trúng độc”

Lệ nhi sửng sờ đây là trúng độc sao, nàng giải thích:“ Trúng độc từ nhỏ, nếu không nhờ thuốc quý thì chắc nạng không thể giữ”

Lệ Nhi:“ Vậy giải được không tỷ”

Nàng gật đầu nhưng dạng e ngại:“ Cách trị độc cần một người giúp đỡ”

Tử Bạch thoáng hi vọng rồi thất vọng có ai chịu giúp đỡ hẳn chứ, không ngờ Lệ Nhi lên tiếng:“ Mọii được không“.

Nàng ý cười lan tỏa:“ được” sau đó nói nhỏ vào tai Lệ nhi rồi đưa cho lệ nhi một lọ dược và một mảnh giấy, lệ nhi không biết nghe gì mà thoáng đỏ mặt quay sang nhìn Tử Bạch.

Tử Bạch không biết nàng nghe cái gì nên rất thắc mắc, nhưng thôi kệ cứ thử đi.

~~~~~☆☆☆☆~~~~~☆☆☆☆

AI ĐOÁN ĐX NÀNG NÓI ZI VỚI LỆ NHI HEM NÈ, PHƯƠNG PHÁP CHỮA ĐỘC ĐÓ NHE BIỆN PHÁP TRONG SÁNG..... À

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tức Giận

Tử Bạch nhìn qua Lệ Nhi biểu tượng nghi hoặc không thôi, hẳn không hiểu sao Lệ Nhi đỏ mặt chẳng lẽ phương pháp chữa độc rất đặc biệt.

Nàng thấy Lệ Nhi như vậy cười thầm chuyện nàng nói cũng rất bình thường, nhưng nhìn biểu hiện của Lệ Nhi thì vô cùng khác thường làm người ta lầm tưởng.....(Lầm tưởng gì thì ta không biết).

Tuyết Nhi thì thấy tò mò vô cùng, tự nói gì với Lệ Nhi không biết mà Lệ Nhi lại đỏ mặt thế kia, bước cạnh Lệ Nhi Tuyết Nhi khều khều:“ Ê mặt người sao đỏ thế“.

Lệ Nhi nghe Tuyết Nhi nói bộ dạng ngượng ngùng trả lời:“ A trời nắng quá làm mặt ta đỏ cả lên, nhang sắc ta sắp phai tàn rồi” ngượng thế nào thì chung quy Lệ Nhi vẫn là Lệ Nhi luôn thích trêu đùa.

Tử Bạch phì cười với câu nói đó, Lệ Nhi bây giờ hận sao nơi này không có cái lỗ cho nàng chui xuống chứ, Lệ Nhi như vậy nàng cũng hiểu phần nàng quay sang Tuyết Nhi:“ Tuyết em về lấy cho ta một cái xẻng đi“.

Bạch Tuyết Lệ* nghe không hiểu biểu tình ngờ nghệch, nàng lại nói tiếp:“ Mọii không thấy Lệ đang định tìm lỗ chui xuống sao, ta đào giúp mọii ấy một cái lỗ chui xuống“.(* tên 3 người còn lại)

Tuyết Nhi nghe xong lăn lộn xuống đất cười một trận đã đời, Lệ Nhi bây giờ muốn tìm một chỗ núp chữa nhưng theo thói quen thì sẽ núp cạnh nàng, Lệ Nhi tưởng người bên cạnh là nàng vội túm lấy người đó và kết quả là.....

Lúc này qua mất mặt nên xoay lưng về bọn họ, không biết khi nào Tử Bạch đã đứng sau nàng, một cú xoay người rơi vào lòng ngực ai đó đứng hình tại chỗ.

Tử Bạch có chút bất ngờ khi Lệ Nhi đột nhiên rơi vào ngực mình, Lệ Nhi còn bất ngờ hơn khi nhận ra một mùi hương xa lạ thoang thoảng lòng ngực rắn chắc của nam nhân ngược mặt lên đứng bốn mắt nhìn nhau tê liệt.

Tử Bạch tay lúc này trên eo Lệ Nhi, Lệ Nhi nằm trong lòng Tử Bạch nàng và Tuyết Nhi quay sang nhìn nhau cười rời đi trả lại không gian cho cả hai, chợt nhớ một điều nàng hỏi Tử Bạch: “ Ở đây có gian phòng nào trống không ”

Tử Bạch vô thức trả lời: “ Phía tây đi thẳng 100 bước rẽ trái là tới ”.

Nàng cười hì cảm ơn rồi nói: “ À ta đi đây các người tiếp tục ”

Nàng kéo Tuyết Nhi nhanh chóng rời đi, lúc đó Lệ Nhi cũng vừa định hình đẩy Tử Bạch ra: “ Ta xin lỗi lúc này ta tưởng.... ”

Tử Bạch có chút mất mát nhưng vẫn tươi cười: “ Không sao cả ” lúc gặp Lệ Nhi hãnh cười nhiều hơn 23 năm cộng lại.

Thấy hãnh cũng không khác thường Lệ Nhi bèn hỏi: “ Phòng của người ở đâu thế ” Tử Bạch chỉ tay về gian phòng phía trước, Lệ Nhi kéo tay Tử Bạch đi đến trước căn phòng, Tử Bạch nhìn cánh tay rồi hỏi Lệ Nhi: “ chúng ta đi đâu ”, “ tất nhiên là giải độc ”.

Bước vào căn phòng của Tử Bạch Lệ Nhi ấn tượng đầu tiên là vô cùng sạch sẽ, ấn tượng thứ hai là căn phòng đơn giản vô cùng, Ấn tượng thứ ba là dù ít vật dụng nhưng bày trí rất cân đối.

Lệ Nhi quay sang hỏi Tử Bạch: “ Người ở đây có gia nhân không ”.

Tử Bạch nghĩ nghĩ:“ Hình như là có”

Lệ Nhi thắc mắc:“ Sau lại hình như”

Tử Bạch:“ Ta chỉ gặp được họ vài lần thôi”

Lệ Nhi hỏi tiếp:“ Vậy giờ họ đâu hết rồi”

Tử Bạch:“ Chắc đang nghĩ trưa”

Lệ Nhi:“ Giờ này họ ngủ người đã ăn uống gì chưa”

Tử Bạch trả lời:“ Ta đều tự lo bọn họ không nghe ta nói”

Lệ Nhi hiểu vấn đề cái cung lớn như thế chẳng thấy người thì ra là vậy, Lệ Nhi quay sang hỏi hăn chỗ của cung nhân rồi nói ra ngoài chuẩn bị bảo hăn ngồi đợi.

Tử Bạch gật đầu ngồi xuống uống trà, Lệ Nhi rời đi tìm bọn cung nhân lần lượt chủ nhân.

Trên đời này hiền quá thì bị coi thường, nhu nhược thì bị ức hiếp, nhường nhịn thì bị xem nhẹ quả không sai. Lệ Nhi vốn đi sai người đi chuẩn bị vật dụng nào ngờ hoàn cảnh của hăn như vậy, vốn thuận miệng hỏi nao ngờ lại thật.

Đi đến chỗ bọn cung nhân thì phát hiện một sự thật, nơi này rất lớn có thể gọi là xa hoa, lớn hơn nơi ở của hăn nữa chứ, còn có nhà bếp riêng nữa chứ. Đi vào trong phát hiện một đám nô tì oanh oanh nói chuyện:“ Ở nơi này thoải mái thật không cần làm việc mà được ăn ngon mặt đẹp mỗi tháng hoàng thượng chỉ xuống 50 lượng, chúng ta lấy 40 đem lại cho Tam hoàng tử 10 lượng mà ngài ấy không nói gì vẫn lấy”.

Nô tì khác:“ Ta cảm thấy Tam hoàng tử không những bệnh mà đầu óc cũng không bình thường”

Cả đám gật gù, Lệ Nhi đứng nghe tức giận đập phăng cánh cửa bước vào, bọn nô tì trợn mắt nhìn ra có người la:“ Người là ai đây là nơi của bọn ta mà dám tự tiện bước vào”

Lệ Nhi khinh bỉ ôm quyền:“ Phủ Tam hoàng Tử lúc nào lại là nơi của các người”.

Một nô tì bước lên:“ Xí chỗ này của bọn ta Tam Hoàng Tử còn không nói người làm được gì”

Lệ Nhi cười lạnh hơn:“ Bọn nô tì các người thật tốt, nếu hãn không làm gì bọn người thì để ta”

Một nô tì từ phía sau bước lên:“ Chuyện bọn ta không cần người quản.

Lệ Nhi lạnh lùng:“ Ta cứ thích quản đấy”

Nô tì chìa tay định đánh Lệ Nhi, nhưng Lệ Nhi nhanh tay hơn nhanh nhẹn bắt lấy cánh tay, bẽ một tiếng “ rắc “ vang lên rồi quăng nô tì đó ngã xuống.

Bọn nô tì còn lại sợ xanh mặt, vội vàng cầu xin tha, Lệ Nhi hừ lạnh chỉ tay vào đám nô tì:“ Người người người chuẩn bị cho ta thùng nước lớn, người chuẩn bị thức ăn. Người lúc này định đánh ta được đặc tội ta thì sẽ chịu hậu quả đi theo ta”.

Bọn Nô tì vội vàng đi chuẩn bị những thứ Lệ Nhi nói, họ nhìn người nằm dưới đất rất hoảng sợ không giám làm càng.

Nô tì đó kết quả vô cùng thảm, vì đã dặt tội Lệ Nhi một tay bị gãy còn bị Lệ Nhi đưa vào Trường Thu cung nô dịch nữa. Nhưng Lệ Nhi cần hỏi ý Tử Bạch người của hãn nàng cần phải hỏi hãn, Lệ Nhi xoay người đi về hướng ban đầu.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đại Nam Nhân Ngượng Ngùng

Lệ Nhi chợt nhớ mình còn một chuyện chưa làm, thôi thì đem nô tì này về cung trước nói với hã sau cũng được, Lệ Nhi không tin một nô tì nhỏ nhỏ này mà hã so đo với mình.(Hình như Tỷ cũng là nô tì thì phải 😊)

Lệ Nhi dẫn theo Tiểu Trúc* vào cung, trong lúc Lệ Nhi rời đi thì Tử Bạch ở Trúc Ký Cung rất biết nghe lời ngồi đó chờ đợi. Tử Bạch cảm thấy mình bây giờ có cảm giác rất lạ, không biết là gì nhưng từ khi gặp Lệ Nhi, những gì Lệ Nhi nói hã điều gì hã sẽ nghe theo mà không hỏi gì, Hã nghĩ mình có quá tin người không dù gì họ cũng gặp lần đầu.

Hã mãi suy nghĩ vẫn vơ suy nghĩ bay cao lên chính tầng mây thì có hai nô tì bước vào, hã biết hai người bọn họ, họ là nô tì trong cung hã nhưng sao tự nhiên hôm nay lại đến đây lạ thật.

Hai nô tì bước vào cửa cung kính quỳ trước hã một người cung kính bưng thức ăn, người kia chuẩn bị một thùng nước to trong phòng hã, đặt biệt là cặp mắt tràn đầy ủy khuất.

Hã cũng chả thèm quan tâm, hã không cần bọn họ vốn dĩ họ ở đây mà không làm gì hã cũng không chấp nhất, hã biết bọn họ giấu khoảng tiền lớn hã cũng không quan tâm, hã muốn cô lập chính mình.

Một nô tì bước lên trên khoeo mắt tràn mi quỳ sát chân hã khóc:" Ngũ hoàng Tử người phải làm chủ cho bọn nô tì".

Hắn chỉ bằng quơ hỏi cho có lệ, mà vẫn không bảo ai đứng lên:" có chuyện gì".

Nô tì đó hình như đã quên mình lúc trước đối xử với chủ nhân ra sao lê la kể tội một người:" Ngũ Hoàng Tử chúng tôi xưa nay ở đây an phận thủ thường ở đây không đặt tội ai, nhưng lúc này có người tìm đến gây sự còn đánh tiểu trúc bị thương, ả ta hống hách không xem người của Ngũ Hoàng Tử ra gì, ả ta còn đem Tiểu Trúc đi nữa".

Hắn ngồi nghe kể tội mà cười cợt trong lòng:" Lúc trước bọn họ không xem ta là gì, giờ có người đặt tội lại đến tìm ta thật nực cười, bọn họ nghĩ hắn sẽ giúp sao, tiểu Trúc gì đó hắn căn bản không biết là ai"

Nô tì đó sợ lời nói mình không thuyết phục hướng ra cửa gọi thêm năm sáu người đến làm chứng, cùng xin hắn làm chủ cho mình.

Tử Bạch từ khi gặp lệ Nhi thì tâm trạng tốt hẳn lên, sao khi nghe hắn có thể khỏi hoàn toàn thì sức sống như được trở lại, hắn giờ đây rất có tâm trạng coi bọn họ diễn kịch.

Để vừa lòng người hắn miễn cưỡng hỏi:" Là ai làm..." dù hắn biết người bọn họ nói là ai nhưng vẫn hỏi.

Hắn vừa dứt lời ngoài cửa vang lên tiếng nói, Lệ Nhi bước vào:" A nhanh vậy sao mới đây đã đến rồi à, ủy khuất lắm sao muốn tìm người trừng trị ta à".

Bọn nô tì hoảng loạn vội chỉ tay về Lệ Nhi:" Ngũ hoàng tử là nàng ta , là nàng ta".

Tử Bạch không tỏ thái độ đợi Lệ Nhi bước đến, Lệ Nhi bước đến cạnh hắn ngồi xuống cái ghế đối diện tự nhiên rót trà lên uống, Tử Bạch nhìn qua Lệ Nhi rồi cúi xuống uống trà không nói gì thêm.

Chủ nhà không ý kiến giờ tới Lệ Nhi ra tay:" Sao có chuyện gì cứ kể ra hết đi, nhớ kể tường tận đó".

Bọn nô tì im lặng không lên tiếng, Lệ Nhi tiếp tục nói:" vậy ta kể các người nghe cái này".

_ " Nói sao nhi À vốn dĩ ta đang thiếu tiền xài nha".

Tử Bạch không hiểu, bọn họ cũng không biết Lệ Nhi định nói gì. Lệ Nhi nói tiếp:

" Ta đây vốn dĩ muốn giáo huấn các người một chút thôi, các người lại kéo đến kể tội ta, ta dễ bị ức hiếp à. Ta đây hầu bao đang trống nha các người còn tiếp tục ở đây, ta sẽ không khách khí đem các người đi bán đâu. Ta nói cho các người biết ta đây hiền lành từ nhỏ không muốn hại người khác đâu, cùng lắm đăt tội với ta chỉ bại liệt cả đời thôi, có muốn thử cảm giác không".

Đám nô tì khi nghe xong những lời Lệ Nhi nói rất nhanh chạy biến đi, Tiểu Trúc là một tấm gương bọn họ không ngu dại gì dây vào nữa.

Giờ đây trong phòng của Tử Bạch chỉ còn có hai người, Lệ Nhi thành thơi uống trà còn Tử Bạch ở tình trạng ho thừa sống thiếu chết do sặc nước trà. Lệ Nhi dường như không có thái độ gì với lời nói của mình dừng dừng như không, làm Tử Bạch không biết ngồi trước mặt hẳn có phải nữ nhân không nữa.

Tử Bạch nhìn trâm trâm Lệ Nhi, Lệ Nhi trừng mắt với Tử Bạch:" Nhìn cái gì chứ chưa thấy nữ nhân xinh đẹp à, mau ăn nhanh đi để ta còn điều trị cho người nữa".

Tử Bạch hết nói với Lệ Nhi ngoan ngoãn ăn cơm, ăn xong thì có một nô tì đến mang đi căn phòng lại trôi qua trong tĩnh lặng.

Lệ Nhi đứng lên bước ra sau tâm bình phong tới thùng nước lớn, sau đó Lệ Nhi gọi Tử Bạch vào, Tử Bạch tò mò bước vào nhìn thấy lệ Nhi pha cái gì đó vào trong nước.

- " Cởi y phục ra đi"

Tử Bạch đần độn nghe không hiểu.

- " Đến cả cởi y phục cũng không biết à cần ta cởi giúp không".

Tử Bạch đã hiểu, không biết Lệ Nhi bảo mình làm thế là vì sao, không lẽ đây là phương pháp chữa trị. Hắn nhìn sang Lệ Nhi, Lệ Nhi hiểu ý đỏ mặt xoay người, lúc này mạnh miệng vậy thôi chứ kêu nàng làm thật thì nàng cũng chẳng dám đâu.

Lệ Nhi nghe tiếng y phục xột xoạt được cởi ra treo lên, Lệ Nhi nói tiếp không quay đầu:" Bước vào trong đi" Tử Bạch làm theo.

Nghe tiếng nước dao động Lệ Nhi mới xoay người lại, nhìn Tử Bạch đã yên vị trong thùng nước tóc dài xoa trên mặt nước, Tử Bạch cúi mặt xuống dưới làm Lệ Nhi không hiểu hắn bị gì.

Lệ Nhi bước đến bên thùng nước mà hắn vẫn chưa phát hiện vẫn cứ cúi đầu, Lệ Nhi dùng một cây quy gỗ cầm tóc hắn lên rồi búi lên đỉnh đầu. Tử Bạch lúc này giật mình ngẩng đầu lên, thấy Lệ Nhi búi tóc cho mình khuôn mặt hắn ba lúng túng bả phần hưởng thụ.

Lệ Nhi lúc này mới chú ý hắn như vậy lại đỏ mặt, đúng là nam nhân này rất dễ thương nha, nàng là nữ nhân ngược cũng bình thường còn hắn hahaha....

Nghe Lệ Nhi cười Tử bạch túng quần hơn, Lệ Nhi nhân tiện chọc ghẹo:" Người là nam nhân sao lại đỏ mặt như vậy, bộ dạng rất giống tiểu cô nương về nhà chồng nha".

Tử Bạch sắp phát hỏa tới nơi rồi, không chọc hấn nữa Lệ Nhi lấy trong mình ra vài lọ dược nữa bỏ vào trong nước rồi im lặng đứng nhìn.

Lát sao Lệ Nhi đứng sau hấn đặt tay lên lưng hấn, như một nguồn sức mạnh nào đó Tử Bạch giật mình không biết Lệ Nhi định làm gì.

Bàn tay Lệ Nhi di chuyển trên tấm lưng rộng của hấn xoa bóp, giúp hấn đã thông khí huyết kinh mạch mà cái miệng nhỏ thì rất không an phận:

" Dáng rất chuẩn nha"

" Da người cũng rắn chắc nhỉ"

" Ô xương cốt xem ra cũng cứng cáp"

" Nhìn người mê người quá đi"

" Ta thấy ghen tỵ rồi đó"

""

Tử Bạch ngồi trong thùng tắm thang, đây là phương pháp gì thế này, sờ mó khắp người hấn nữa chứ.... mà thực ra Lệ Nhi chỉ Mát xa thôi mà người cổ đại đúng thật là không đủ hiểu biết mà.

Nhưng giải độc như vậy đúng là rất ép người ta, thần thánh cũng phải trào thua một nam nhân không thể phản kháng để mặt một nữ nhân sờ mó(chỉ là mát xa thôi).

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Những Vị Khách Không Mời Bỗng Dưng Xuất Hiện(1)

Nàng và Tuyết Nhi phải nói là hai người rất có tâm rất biết cách dành không gian riêng cho hai người trẻ bọn họ, Tuyết Nhi mặc dù đang bước đi những cung rất tò mò sự việc diễn ra sau mình.

Còn Lệ Nhi đúng thật là khổ ải rồi, trót đại hứa rồi phải làm thôi, với lại đồng bọn tử muội có tâm như thế này thì cũng đành phải chịu biết trách ai giờ đây. Nhưng hiện giờ cần phải xem xét lại tình hình hiện tại rồi chả biết ai khổ hơn ai nha, Lệ Nhi chẳng phải hạng vừa có thiệt thòi chỉ có Tử Bạch thôi.

Lệ Nhi đang bắt đầu những bước đầu tiên để giải độc, độc này vốn không khó giải với bọn họ, nhưng độc trúng lâu năm nên họ cần có thời gian bài trừ chất độc. Bây giờ Tử Bạch ngồi trong thùng nước sắc mặt kém tự nhiên, còn Lệ Nhi thì ngồi không dán mắt vào Tử Bạch làm người nam nhân nào đó vô cùng uẩn bách.(ta nói đâu có sai)

Tử Bạch khẽ hắng giọng có chút không tự nhiên nói:“ ừm... nàng có phải là nữ nhi không thế”

Lệ Nhi chớp cặp mắt ngây thơ vô(số) tội hỏi lại:“ Vậy theo người ta có phải nữ nhi không”

Tử Bạch thẳng thừng đáp:“ Ta thấy hình như không phải, có nữ nhi nào mà lại đi nhìn nam nhân không quen biết trong tình trạng như thế này chứ”

Lệ Nhi gật đầu tán thưởng:“ Đúng ta đâu có phải nữ nhi, ta là một tiểu cô nương xinh đẹp nha, mà người xinh đẹp thì thích nhìn cái đẹp thôi”(

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Những Kẻ Không Mời Bông Dưng Xuất Hiện(2)

Trước của cung xuất hiện những người không muốn gặp mặt như thế, tâm trạng của nàng vô cùng không vui, bình thường nàng và bọn họ không có liên lạc giờ họ đến không biết có âm mưu gì nữa. Nàng thông thả bước đến nơi bọn đứng chào hỏi vài câu:

“ không biết thừa đứng ghé qua chỗ của ta có việc gì, chẳng hay ta làm gì đăt tội ông sao”

Thừa tướng nghe vậy khẻ cứng người nhưng rất nhanh khôi phục, ông cười nói:“ Ta đến đây thăm con không được sao, con nói vậy quá xa cách rồi, dù sao ta cũng là phụ thân của con“.

Nàng trong lòng khinh bỉ vô hạn nhưng miệng vẫn tươi cười:“ À vậy mời thừa tướng vào cung của ta dùng trà nói chuyện”

Ông lập tức đáp ứng cùng hai người kia đi vào, nàng và Tuyết Nhi đi ở phía sau dùng ánh mắt trò chuyện.

“ tỳ thấy sao, họ đến là vì cái gì”

nàng lắc đầu dùng ánh mắt đáp lại:“ Ta cũng không biết”

“ vậy chúng ta phải làm sao”

“ tùy cơ ứng biến thôi”

Kết thúc màn trao đổi cũng là lúc bọn họ đã yên vị trên ghế, nàng bảo Tuyết Nhi đi pha trà còn mình ở đây xem họ giở trò gì.

Ba người họ vẫn không nói gì nàng cũng không thèm bắt chuyện, nhân gian có câu ' địch bất động ta bất động, địch động thì ta động ' nàng muốn chờ xem bọn họ muốn gì.

Tuyết Nhi mang trà lên nàng giơ tay ngụ ý mời, rồi tự mình bưng chén lên uống không nói gì thêm. Họ có vẻ sắp động nên nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần đối phó.

Không ngoài dự đoán của nàng thừa tướng bắt đầu nói:“ Anh Anh ta đây đến đây là muốn nói với con một việc”

Nàng khẽ nhíu mày, kêu gì mà khó nghe thế Anh Anh nghe mà gợn tóc gáy “ À thừa tướng dù sao ta cũng là hoàng hậu của một nước người gọi như vậy quả không hay”

Không đợi thừa tướng nói gì thì Lam Nhu đã ôn nhu nói:“ Muội dù là hoàng hậu nhưng vẫn là con của phụ thân, kêu tên muội có gì không phải phép chứ”, Tuyết Nhi đứng bên cạnh tặc lưỡi” đúng là rất có tư chất giả tạo nha, mình đóng vai hiền lại để tủy của ta vào vai ác“.

Nàng nghe vậy sắc mặt vẫn không đổi đáp lại, nếu nàng không nói gì thì đâu con là nàng:“ À Tam vương phi ta đây là đang nói chuyện với thừa tướng, có phải tam vương phi xem vào là thiếu phép tắc lắm không“.

Nghĩ một hơi uống trà rồi nói tiếp:“ Ta thân là hoàng hậu đại tẩu của tam vương gia phu quân của cô, ta thấy cô có nên gọi ta một tiếng tẩu không“.

Lam Nhu biết mình đã quá lời nên không dám lên tiếng nữa, thừa tướng thấy vậy bèn nói:“ Thôi thôi là ta sai, hôm nay ta đến đây là có một chuyện nhờ hoàng hậu“.

Nàng tỏ vẻ quan tâm hỏi, trong lòng thì thầm nói rốt cuộc là cũng nói ra mục đích:“ Không biết ta có thể giúp gì“.

Thừa tướng được nàng hỏi nên nói luôn:“ Ta đây tuổi già sức yếu chỉ có 3 nữ nhi hai người đã an bề gia thất, còn Lam Tú vẫn chưa tìm được chốn nương thân. Ta hôm nay đến đây là để nói với hoàng hậu, Lam Tú cũng rất xinh đẹp người có thể an bài một chỗ trong hậu cung cho muội muội của mình được không“.

Nàng giờ đã hiểu mục đích của ông ta, thì ông ta định làm mai mối cho hần nữa vừa mới êm đềm một thời gian mà ông ấy lại rụt rịt rồi. Nhưng nàng nói đi cũng phải nói lại là ông rất xảo quyệt, không nói thẳng chỉ dùng ngụ ý.

Trước mắt là nàng nên giả ngu vậy:“ ý của thừa tướng ta đây không hiểu cho lắm“.

Thừa tướng định mở miệng nói gì đó, thì bỗng dừng ngoài cửa truyền vào tiếng nói:“ Nàng ngốc thật đấy, ngụ ý của thừa tướng mà cũng không hiểu nữa”

Ngoài cửa hần và Hàn Tiêu bước vào, hần ôn nhu trách nàng rồi bước đến ngồi ghế bên cạnh nàng. Nàng quay sang tuyết nhi ý bao đi pha trà, hần cũng nhìn sang Hàn Tiêu bảo đi giúp tuyết nhi, đương nhiên là ai đó lặt tức đi mà không từ chối rồi.

Giờ còn lại năm người, hần tiếp tục nói:“ Ý thừa tướng đây là muốn cho nữ nhi nhập cung đấy vậy mà nàng không hiểu ngốc thật”

Nàng không biết hần định giở trò gì đành phối hợp:“ Vậy sao, ta ngốc quá không hiểu vậy huynh sắp xếp đi”

Ba người kia mừng thầm vì mục đích gần thực hiện được thì lặt tức một ráo nước lạnh tạt vào, hần nhìn họ khó xử:“ Thừa tướng phải chăng là chắc chắn muốn để nữ nhi nhập cung sao”

Thừa tướng gật đầu, Lam Tú thì đang mơ tưởng về tương lai mai sau, hẳn cũng rất có tâm gật đầu đáp ứng:“ Dù sao cũng là nữ nhi của thừa tướng ta cũng không thể để nàng chịu thiệt được để xem nên sắp xếp sao đây “

Hắn là dạng trầm ngâm nói:“ Hay là để nữ nhi ông chịu thiệt vậy năm ngày nhé”

Lam Tú mừng rúm lên rồi cuộc nàng cũng được vào cung còn được tới năm ngày cơ vậy là tỷ tỷ chỉ được hai ngày thôi, nhưng Lam Tú đã mừng quá sớm khi hắn nói:“ để ta sai người đi thông báo cho bọn họ nghĩ năm ngày đầu vì đã có người giúp đỡ rồi“.

Lam tú không hiểu hỏi:“ Bọn họ là ai”

“ Nô tì ở đây trong cung này ta thấy hơi ít nô tì nên họ rất vất vả, hôm nay người chấp nhận làm 5 ngày một tuần thì bọn họ đỡ cực nhọc rồi”

Không cần nói chắc cũng đoán được khuôn mặt méo mó của Lam Tú lúc này.....

~~~

Dạo này vào học nên ta rất bận không có thời gian viết truyện nên rất lâu mới đăng được chương mới, có gì thì nt góp ý cho ta nha. Iu mn nhìu.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Trò Cười(1)

Nghe hẳn nói như thế thừa tướng chỉ có nước chạy chối chết, ông làm sao không hiểu ý của hoàng thượng chứ, để con gái ông lại khác nào làm khổ con gái ông.

Thừa tướng rời đi, nàng nhìn hẳn cười cười rồi gỡ lời trêu chọc: “không ngờ tướng câu của ta lại có miệng lưỡi biết chọc tức người như thế”.

Hẳn cũng ôm hòa đáp lại: “nương tử quá khen rồi”

Giờ phút này nàng thấy họ như một cặp phu thê nhân gian, xưng hô không câu nệ không tiểu tiết gồm gà. Nàng cơn tức giận đã tiêu tan quá nửa tâm tình trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Hồi sau tuyết nhi cùng Hàn Tiêu mới xuất hiện, nhưng trên tay không mang ra thứ gì khác, tựa như chuyện đi pha trà không hề xảy ra.

Thấy họ bước ra nàng cười cười đứng lên nói với hẳn: “Hoàng thượng hôm nay tin thần của ta rất tốt chúng ta ra ngự hoa viên dạo chơi đi”.

Hẳn không ý kiến đứng lên đi theo nàng, bỏ lại một đôi nam nữ kia trong trạng thái tuổi thân vì bị bỏ rơi.

Tuyết nhi không thèm nhìn Hàn Tiêu quay chạy theo sau nàng, miệng không ngừng hô: “Tỷ đợi muội, cho muội đi với” Tuyết nhi đi Hàn Tiêu cũng bắt đầu đi theo, ai bảo hẳn thích người ta ở lần gặp đầu tiên.

Ngự hoa viên

Nàng và hắn đi dạo vòng quanh, Tuyết nhi và Hàn tiêu nhàn chán ngồi vào bàn. Tuyết nhi còn khoa trương nằm bẹp trên bàn than vãn kêu mệt, Hàn Tiêu nhìn mà lắc đầu không biết nó gì.

Hàn Tiêu cũng buồn chán vô cùng, hắn cảm thấy vô vị làm sao ấy ngồi một chỗ thật khó chịu, ước gì có trò gì tiêu khiển nhỉ.

Đúng trời không phụ lòng hắn, cho lòng vừa dứt lời cầu nguyện thì từ đâu trong các bụi cây xong ra 3 tên bạch mặt bao quanh bọn họ.

Hàn Tiêu cũng giật mình thân thốt, không ngờ hắn chỉ nghĩ thôi lập tức có trò tiêu khiển rồi, hắn cảnh giác nhìn qua Tuyết Nhi như không ý thức được điều gì vẫn nằm dưỡng thần không trạng thái lo sợ cảnh giác.

Chỉ đưa mắt nhìn Tuyết Nhi một lúc rồi hắn đưa mắt ra nhìn 3 tên bạch mặt:“ các người là ai mà dám to gan vào hoàng cung, mục đích của các người là gì”

Ba tên bạch mặt không nói gì cuối đầu, Hàn Tiêu thấy rất lạ, chẳng phải họ là sát thủ sau họ không động thủ hay có âm mưu gì.

Hàn Tiêu lại càng cảnh giác, thì lúc này cái người lười biếng kia rốt cuộc cũng lên tiếng:“ Núp lâu như thế có phải mệt lắm không ngồi uống trà đi rồi núp tiếp vậy”

Hàn Tiêu ngạc nhiên khi nghe Tuyết Nhi nói, hắn thắt mắt hỏi:“ Người biết họ sao”

Tuyết nhi không đáp lời chỉ gật đầu rồi tiếp tục mẩn ườn ra bàn, một trong ba người bạch mặt lên tiếng:“ tỳ biết chúng ta núp ở đó sau không nói cho ta biết sớm, làm chúng ta trong đó làm mồi cho kiến”

Nói rồi họ tháo khăn xuống, xuất hiện là khuôn mặt của ba người trẻ tuổi, bọn họ là nô tì thái giám trong trường thu cung, vì chán nên trốn ra

đây rình rập thôi.

Hàn Tiêu không biết họ là ai nhưng hẳn cũng không hỏi nhiều, nhìn họ hẳn đã đoán ra 8 phần là người của Trường Thu cung rồi.

Không lâu sau ba người bị bắt tại trận kia rời khỏi, Hàn tiêu và Tuyết Nhi lại nhàm chán ngồi đó.

Nhàn chán suốt một ngày cuối cùng bọn họ cũng chịu quay về, bọn họ mặt kệ hai người kia, cho bọn họ ở đây ngồi tới mốc meo rồi.

Hàn Tiêu nhìn Tuyết Nhi thông dong bước đi, vô thức bước theo vào Trường Thu cung. Tuyết Nhi cũng mặt kệ hẳn xem như hẳn không tồn tại vậy, nhưng thù lù như hẳn sao có thể xem như không tồn tại chứ.

“ ê ê Tế tướng trẻ tuổi đẹp trai à, sao người không về đi làm gì đi theo ta suốt thế” Tuyết Nhi bực bội lên tiếng.

“ Vốn ta về cũng không có chuyện gì làm nên ta ở đây một lúc, đợi Hoàng thượng về” Hàn Tiêu rất khôn lanh lấy hẳn làm lí do.

“ Nhưng đây là tấm cung của hoàng hậu, không thể tự ý đi vào được”

“ Đây cũng là nơi ở của hoàng thượng, không mai có chuyện gì ta không thể vào đây à”.

“ ....”

Tuyết Nhi không hơi đâu nói chuyện với hẳn, bước vào cung bước vào phòng của mình đóng cửa lại, không quan tâm tới hẳn bên ngoài.

“ người muốn ở lại thì cứ việc, ta không rảnh tiếp người đâu, ta đi ngủ” Tuyết nhi nói vọng ra.

Hàn Tiêu ở ngoài lắc đầu, nữ nhi này đúng là kì lạ, với thân phận như hã phải được tiếp đãi nồng nhiệt mới đúng chứ, sao lại tiếp đãi hã” Đặt biệt “ như thế. Hã không cam lòng rời khỏi còn trường thu cung chìm vào trong im lặng.

Ngự Hoa Viên

Hã và nàng đã đi dạo một vòng nên ngồi xuống nghỉ ngơi, chưa được an phận bỗng nhiên lại gặp người không muốn gặp.

Tam vương gia đang bước đến phía sau là tam vương phi.

○○○○○○○○○○●●●●●●○○○○○○○○○○ chương sau sẽ đặt sắc hơn nhưng thời gian ra không xác định được, vì hôm nay ta không vui, không ngủ được mới có chương mới cho các nàng đọc. Thông báo chương sau ngược tâm nữ 9 vì người củ xuất hiện.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trò Cười (2)- Lòng Tin

Phía trước bọn họ bây giờ là tam vương gia và tam vương phi. Nhưng không phải chỉ có hai người mà sau lưng hai người đó còn có bóng dáng của một người khác nữa.

Lăng Bắc Thương cùng Lam Nhu hướng về phía nàng và hấn mà đi tới, đến gần nàng mới thấy phía sau họ là một thiếu nữ đeo màn xa mỏng, nhìn thân hình yếu điệu chắc chắn là mỹ nhân.

Lăng Bắc Thương bước đến trước hành lễ sau đó, hai người còn lại cũng lần lượt hành lễ với bọn họ. Cô nương kia cũng làm tương tự, kết thúc màn hành lễ Lăng bắc thương là kẻ mở đầu câu chuyện.

“Hoàng huynh với hoàng tâu chẳng hay đến đây để dạo chơi”

Hấn bình tĩnh gật đầu.

“Thật vừa khéo bọn đệ cũng đi dạo gặp huynh ở đây” Bắc Thương nói xong thì kéo tay vị cô nương đang đứng ở sau ra trước mặt bọn họ hỏi” hoàng huynh, huynh có nhớ đây là ai không“.

Nàng nghe hấn(LBT) hỏi vậy thì ngộ ra một điều hóa ra họ biết nhau sao?Nàng nhìn sang hấn(LBD) hấn vẫn rất lạnh nhạt trầm tĩnh, không phát ra âm thanh gì, lát sau nàng mới nghe hấn lạnh nhạt trả lời.

“ không có ấn tượng”

Nụ cười trên môi Lăng Bắc thương đông cứng đến méo mó, cô gái bên cạnh đeo mạn sa không rõ biểu cảm gì.

Cô gái đưa tay tháo mạn xa dung dung nhan tuyệt mỹ, vầng trán thanh tú, chân mày lá liễu, môi nhỏ hồng hào nàng nhìn mà thần thốt.

Không phải vì nàng ta quá đẹp vì nhan sắc này so với nàng thì nàng vẫn hơn, mà là khuôn mặt này làm nàng gợi nhớ đến một người, người mà nàng từng xem trọng, từng được nàng xem như chị em đối đãi. Người này cũng là người phản bội nàng, cướp mất người yêu của nàng thời hiện đại.

“Hoàng thượng muội là Liễu Ninh đây hoàng thượng không nhận ra muội sao” Cô nương bộ dạng như sắp khóc.

Nàng nhìn nàng ta rồi thầm nhủ, hoá ra chỉ là người giống người thôi. Nhìn sang hăn nàng thấy khuôn mặt hăn vụt qua một tia ngạc nhiên, rất nhanh nhưng nó không qua được mắt nàng.

“ Thì ra là muội lâu rồi không gặp” Hăn sau một thời gian im lặng đã chịu nói câu thứ 2.

Nàng ta mừng gần như sắp khóc” Huynh còn nhớ muội muội rất vui, mười năm qua muội nhớ huynh lắm ngày nào cũng mong gặp huynh“.

Hăn vẫn im lặng, không nói gì thêm nữa. Lúc này Lăng Bắc Thương mới giới thiệu cho nàng biết cô nương đó là ai” Hoàng tấu đây là Liễu Ninh con nuôi của tiên hoàng, bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của chúng ta, mười năm trước muội ấy bị bệnh nặng không phương thuốc cứu chữa mai nhờ có Linh kê, Bà ấy có phương thuốc chữa trị nhưng điều kiện là phải dẫn muội ấy theo, mới đây đã 10 năm rồi”

Nàng chỉ” à “một tiếng tỏ ra mình đã hiểu và không nói gì thêm, chuyện của bọn họ nàng vốn không rõ không tiện xem vào.

Liễu Ninh hết nhìn hấn rồi nhìn sang nàng với cặp mắt rất ư là ý vị, nhưng miệng vẫn tươi cười nói:“ Hóa ra đây là hoàng tấu, tấu thật là xinh đẹp quá, làm muội ghen tỵ quá đi mất“.Nàng là người biết lễ nghĩa nên băng quơu đáp lại:“ muội đây quá lười rồi, ta đây sao so được với muội“.

Hấn dương như không thích ở đây nên lên tiếng:“ Các người đi dạo đi ta với hoàng hậu di giá về cung trước“.

Nói xong không đợi ai đáp trả hấn kéo nàng bước đi, mặt kệ biểu hiện của họ ra sao. Nàng không nhìn cũng đoán được phía sau có người nào đó đang mất mát.

~~ TRƯỜNG THU CUNG~~~

Nơi đây hôm nay yên ắng lạ thường vì hầu hết người đã xin về nhà để thăm gia đình, ở đây chỉ còn lại vài người.

Hấn bước vào phòng, ngồi xuống bàn ngay lập tức thành con người khác:“ Hậu của ta đến đây ta với ta nào”

Nàng thật là khóc không được cười không xong, bộ dạng hấn thay đổi thế kia đúng là quá xuất sắc. Nàng như thế nào vẫn bước đến bên hấn, ngồi xuống ở ghế bên cạnh hấn, rót hai chun trà uống lấy uống để.

Hành động của nàng làm hấn cười phì trừu:“ Ta đây nuôi nàng không tốt sao, lại để cho nàng có cái bộ dạng, như trâu uống nước thế này“.

Nàng chẳng để tâm uống một hơi nữa mới ngường lại, lấy tay áo lau sạch nữa trên mép mới thông thả ngược lên nhìn hấn trách:“ Đã bảo là đi dạo mà gặp người không muốn gặp, đứng đó tiếp chuyện làm ta khát khan cả cổ, người á ở đó mà trừu ta“.

Nàng vừa nói xong hấn lập tức kéo nàng lại ngồi vào lòng mình ép hỏi:“ Nàng vừa xưng hô với ta thế nào“.

“ Thì là ta..... Người, á ta nhầm.... là Du..... tha cho ta đi” Nàng lúng túng nói, vì đã quen miệng với cách nói này nên nàng thi thoảng lại xưng hô tùy tiện như thế.

“ Tha cho nàng đó, mai sau nhớ xưng hô cho đàng hoàng “ Hắn cười hôn má nàng một cái rồi thả nàng ra hai người lại nghiêm chỉnh ngồi đối nhau.

Nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

“ Nè nàng nhìn đủ chưa thế, nhìn ta để làm gì, có phải giờ thấy ta đặt biệt anh tuấn không” hắn trêu chọc.

“ chỉ là không có gì cho ta nhìn ta mới nhìn chàng thôi, việc gì phải tự tin như thế chứ” Nàng khinh thường hừ mũi.

“ Ta đặt thấy nàng đang cố ý nói sai sự thật thì có, rõ ràng thấy ta anh tuấn mà“. Hắn đùa dai thật.

“ Thôi không đùa nữa đâu, tự nhiên chúng ta vào đây chơi trò đối mắt à, Du có phải quá rãnh rồi không thế“.

“ Ta đâu có ý định đó, chỉ là muốn kéo nàng về tránh xa đám người kia thôi, ta không thích để nàng tiếp xúc với bọn họ nhiều”

“ kể cả cái Cô Nương Liễu Ninh gì đó”

Hắn gật đầu rồi nói:“ Đúng vậy, nàng có điều không biết về Liễu Ninh, còn ta thì biết rất rõ, cô ta là một con người lòng dạ rắn rết ít tiếp xúc càng tốt“.

Nàng chặc lưỡi:“ Ái chà chà nữ nhân người ta bị chàng đem đi nói như thế, thật là tội nghiệp, với lại ta thấy cô ấy hình như có ý với ai kia thì phải“.

Hắn lờ đi:“ Nàng đừng suy diễn, Liễu Ninh rất có tham vọng, không phải là một con người tầm thường đâu, huống hồ lại ra đi 10 năm giờ quay lại ta thấy có gì đó không ổn“.

Nàng đối lại:“ Biết đâu Thanh mai tìm đến trúc mã thì sao, biết đâu nàng ta nhớ ai đó nên quay về để ở bên cạnh ai đó....”

Hắn bất đắc dĩ:“ Ta không biết nói sao để nàng hiểu, nhưng vị trí này đã có chủ nên không có người chủ thứ 2 đâu. Ta đây cả cuộc đời chỉ có nàng thôi“.

Nàng bộ dạng ngây thơ:“ ta chỉ nói ai đó, ta đâu có nói chàng này là chàng tự nhận ta không ép buộc nha“.

Hắn khóc không ra nước mắt, xem ra hắn lại sập bẫy của nàng rồi.

Nàng cười hì hì:“ ta đây đùa đấy, ta tin chàng mà, có phu quân như chàng thật là tốt biết mấy đúng là số ta tốt thật”

Hắn nghe nàng nói thể mặt tươi cười, không thể khép lại, bọn họ sẽ không để bị người thứ ba xem vào đâu, vì họ tin lẫn nhau.

~~~~ a i c h o t a đ ộ n g l ự c m a i đ ă n g c h ư ơ n g m ớ i
đi~~~~~☆☆☆☆☆

Ai thích ngược nào chương sau ta bắt đầu ngược đây.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chàng Chọn Tin Nàng Ta

Ngày hôm sau, mọi việc vẫn cứ diễn ra như bình thường. Hãn vẫn dậy sớm thiết triều và nàng vẫn dự định nằm nướng đến trưa. Nhưng có một sự bất thường ở đây là hôm nay trong cung có một người đến rất sớm để thăm hỏi nàng, với một cái khí chất phi phàm tựa như mình là chủ nhân của cái cung này, nực cười hơn nữa người này lại xem nô tì ở đây như thuộc hạ mà sai bảo.

Sáng sớm tinh mơ, Song Nhi đã rời giường từ sớm để chuẩn bị, từ khi luyện võ họ có thói quen thức sớm để luyện tập cùng những cung nhân khác. Người ở Trường Thu Cũng không phải là người tài giỏi nhưng ai cũng biết một ít võ phòng thân, và sư phụ của bọn họ chính là Song Nhi họ thấy song nhi tập, tập theo nên cũng biết chút ít. Lúc bọn họ đang tập thì bỗng nhiên cửa cung có người gõ vang lên ba tiếng dài, một cung nhân ra mở cửa:

Cánh cửa vừa mở cung nhân nhướng đầu ra hỏi” Ai vậy, sao lại đến đây sớm thế”

Đối mặt cung nhân là hai người chưa từng gặp một người trong hai người lên tiếng:“ Huynh làm ơn báo cho hoàng hậu biết là có Liễu Ninh Quận Chúa đến thăm“.

Cung Nhân ngẫm nghĩ một lúc xem có ấn tượng với cái tên này không và nhận ra người này rất lạ nên hãn nói:“ Cô nương thông cảm xin báo lại là hoàng hậu hiện vẫn chưa tỉnh giấc, xin hẹn dịp sau vậy“.

Người quay ra sau hỏi ý kiến của người đứng sau chính là Liễu Ninh, rồi Liễu Ninh bước lên trước đối mặt với người cung nhân rồi nói với thái độ rất niềm nở: “ không sao ta có thể vào trong đợi cho đến khi hoàng hậu tỉnh “. Nói rồi xăm xăm đi vào không đợi ai cho phép, cung nhân chỉ kịp nói với theo: “ nhưng..... ” rồi vội vàng chạy theo sau.

Liễu Ninh bước vào sân, thấy một nhóm người đang đến đó trở mắt nhìn mình như sinh vật lạ vẫn không quan tâm bước vào đại sảnh tự nhiên ngồi xuống ghế tựa như đây là chỗ của mình. Bọn người không hiểu gì, Lệ Nhi nhìn Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nhìn Lệ Nhi rồi cùng lắc đầu không biết người đó là ai. Tuyết Nhi về trước, Lệ Nhi ở Trúc Ký Cung đến tối mới về nên họ không biết Liễu Ninh thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Bọn họ đi sâu hỏi cho rõ ai lại to gan đến thế dám xông vào đây, bọn họ giữ thái độ chuẩn mực nhất để hỏi: “ xin hỏi..... người là..... “. Liễu Ninh ngược mặt lên nhìn bọn họ rồi nói: “ ta là ai, đâu phải là chuyện của các người, ta đang đợi hoàng hậu, các người biết điều thì đi pha trà rót nước không ta sẽ bảo hoàng thượng trị tội “.

Liễu Ninh đúng là con người hai mặt thái độ khi vào và khi chưa vào khác nhau một trời một vực, nàng ta lại bắt đầu giở giọng điệu của người trên nữa chứ, như thế cũng chưa sao nhưng nàng ta giở giọng điệu với ai chứ người của Trường Thu Cung thì thật quá không có tác dụng.

Lệ Nhi rất khó chịu với những người như vậy, khuôn mặt đen lại không vui. Tuyết Nhi trầm tĩnh hơn kịp thời can ngăn Lệ Nhi và nói nhỏ với Lệ Nhi: “ người chuẩn bị đến Trúc Ký Cung đi việc ở đây để ta xử lý cho “. Lệ Nhi gật đầu ” hừ ” một cái rồi quay đầu vào chuẩn bị đến Trúc Ký Cung chữa trị cho Ngũ Hoàng tử, nếu mà còn ở lại đây sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Lệ Nhi đi còn Tuyết Nhi ở lại, Tuyết Nhi bảo một người đi pha trà rồi ngồi đối diện, Liễu Ninh trở mắt nhìn Tuyết Nhi như thế rất ngạc nhiên, vì

người đối diện là ai chứ mà lại dám ngồi ngang hàng với nàng ta. Liễu Ninh hỏi: “ người làm gì ở đây “.

Tuyết nhi nhìn quanh rồi chỉ tay vào mình hỏi: “ Hỏi tôi à “. Nàng ta nghe Tuyết nhi hỏi vậy thì hơi bực nói lại: “ không hỏi người không lẽ ta hỏi ta sao “. Tuyết Nhi tỉnh bơ đáp: “ À ta sao biết được người hỏi ai, ta tưởng người tự hỏi mình ” Tuyết nhi nghĩ một lúc rồi đáp: “ tôi là nô tì ở đây có gì không “.

Liễu Ninh bỗng dừng bật cười: " Ta tưởng ai hoá ra là một nô tì nhỏ nhoi, người biết ta là ai không “. Tuyết nhi rất nghiêm túc nói: “ biết ”, Liễu Ninh hỏi: “ Vậy người nói xem ta là ai “.

Tuyết nhi ra vẻ ngẫm nghĩ rồi xoắn một tràng: “ là một người không tên không tuổi hỏi không chịu nói, vô văn hoá không được dạy bảo vào chỗ của người khác mà chưa được sự đồng ý, không hiểu biết mình đến chỗ của ai mà giở giọng bề trên “. Nghe xong Liễu Ninh giận tái mặt, đứng lên quát: “ nô tì to gan dám xúc phạm bốn quận chúa “.

Lúc này Tuyết nhi mới à một tiếng: “ Thì ra là quận chúa, ta thất kính quá “ rồi không có thái độ gì thêm. Liễu Ninh tức lắm nhưng không thể làm gì vì đây không phải là chỗ của mình nên không thể làm gì được đành ghi hận trong lòng, một bụng tức giận không được giải tỏ mặt nàng ta méo mó nực cười.

Tuyết nhi một bụng vui vẻ mới sáng đã được hoạt động miệng, lát sau có người bưng trà đến nhưng là hai ly, Liễu Ninh nhìn mà tức thêm sao mình lại bằng một nô tì nhỏ nhoi được chứ.

Bỗng dừng cửa lại có tiếng rõ, gia nhân lại mở cửa ra thì thấy người xuất hiện là Hàn Tiêu nên lập tức cho vào, Tuyết Nhi nhìn ra cửa nghĩ thầm: ' sao hôm nay có nhiều khách đến thế nhỉ '. Nhưng có gì đó không

đúng thì phải, khách đang đợi ở ngoài mà người chủ nhân của nơi này thì vẫn đang chìm vào mộng đẹp.

Mai sẽ có chương 55, mik mới viết truyện ms mong mọi người ủng hộ

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chàng Chọn Tin Nàng Ta < Tiếp >

Tuyết Nhi nhìn ra cửa thấy Hàn Tiêu bước vào ngán ngẩm nguyên rủa hăn, hăn xem đây là chỗ của mình hay sao mà cứ túc trực ở đây thế không biết. Hàn Tiêu bước vào cửa lập tức nhìn thấy Tuyết Nhi, hăn cười điên đảo chúng sinh hướng về phía Tuyết Nhi đi tới, thậm chí hăn cũng không nhìn xem ở đây có người khác nữa.

Tuyết Nhi xem ai kia như không khí mà lơ đi, nhưng Liễu Ninh thì không vậy nàng ta đứng dậy nở một nụ cười tươi, lúc nàng ta chưa rời khỏi nơi này thì có một thời gian ba người rất thân nhau. Liễu Ninh nghĩ Hàn Tiêu chắc còn nhớ đến mình nên muốn đứng lên chào hỏi một chút. Nhưng Hàn Tiêu nào đâu chú ý tới nàng ta mà đang đứng đó, nhanh chóng bước đến chỗ Tuyết Nhi, vốn định mở miệng nói gì nhưng bị Tuyết Nhi chặn họng.....

“ Không biết hôm nay tể tướng có việc chi rãnh rỗi mà mò đến đây sớm thế, chẳng lẽ ngày không thiết triều à” Tuyết Nhi rất không vui hỏi.

“ Ta có chuyện quan trọng hơn để làm, triều thì bữa nào chẳng lên lâu lâu ta trốn một bữa là có hề gì” Hàn Tiêu tự nhiên ngồi vào ghế cạnh Tuyết Nhi, tự nhiên bưng trà của Tuyết Nhi lên mà uống, uống xong lại khen trà ngon nữa chứ.

Tuyết Nhi trừng mắt với hăn, đùa à đây là trà của nàng nha, chẳng lẽ chỗ của hăn nghèo đến nỗi phải đến đây uống chùa sao. Liễu Ninh như bị xem là không khí, nàng ta khẽ hăng giọng lúc này Hàn Tiêu mới nhận ra sự hiện diện của một người khác, không phải nói là hai người khác. Hàn Tiêu

nhìn sang bọn họ rồi nhìn qua Tuyết Nhi, Tuyết nhi nhúng vai không biết, quay phắt mặt đi không quan tâm.

Hàn Tiêu bước đến trước mặt của Liễu Ninh, chìa tay ra theo phép lịch sự hỏi:“ Nhìn cô nương rất quen có phải ta đã gặp nhau rồi không”, Liễu Ninh lúc này mới nở một nụ cười nói lại:“ Hàn Tiêu huynh không nhớ muội sao, muội Ninh Ninh đây cũng mười mấy năm rồi ta không gặp nhau nhỉ“. Hàn Tiêu ngẫm nghĩ một sao đó có vẻ nhớ ra cười nói:“ hoá ra là muội lâu năm không gặp đã lớn thế này rồi à”, “ Huynh cũng vậy thôi“.

Trong lúc hai người đó đang trong cảm giác vui vẻ khi gặp lại bạn năm xưa thì Tuyết nhi đã biến mất khỏi hiện trường, Tuyết nhi phải đi gọi vị tỷ tỷ kia của mình tỉnh dậy, Tuyết Nhi cảm nhận được nếu ở đó thêm một chút nữa thì mình sẽ không kìm chế được mà nôn ra mất, huynh huynh muội muội nghe mà mệt người.

Trở lại căn phòng của vị mẫu nghi thiên hạ đang nằm ườn trong mộng đẹp, Tuyết Nhi mở cửa đi vào thì ôi thật đúng như ý nghĩ, rèm giường chưa vén, cửa sổ chưa mở quan trọng là người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Tuyết nhi khẽ gọi:“ tỷ tỷ tỉnh”

Không có tiếng người đáp lại, mà đáp lại là tiếng khò khò. Tuyết Nhi biết là vô ích nên trực tiếp vén màn lên chui vào, lôi người từ dưới ổ chăn kia lên. Nàng đang ngủ bị lôi dậy rất không vừa lòng lầu bầu:’ để ta ngủ” rồi nằm xuống ngủ tiếp. Tuyết nhi phải dùng sức ba bò chính châu mới lôi nàng ra khỏi chăn, rồi chuẩn bị cho nàng.

Tuyết nhi giúp nàng thay y phục, chải chuốt lại đầu tóc cho đến khi xong hết thay mọi việc lúc này nàng mới tỉnh giấc thật sự, câu chuyện trong phòng coi như kết thúc giờ đến chuyện bên ngoài.

Hàn Tiêu nói với Liễu Ninh vài câu rồi chợt nhận ra Tuyết nhi không thấy đâu, hăn vội vàng tìm kiếm nhưng không thấy người đâu. Lát sau hăn

thấy Tuyết nhi cùng nàng đi ra hẳn mới ngừng tìm kiếm. Nàng lúc này không còn dáng vẻ của một con sâu ngủ nữa, mà là dáng điệu của một người khác hẳn, rất khí thế.

Nàng bước đến ngồi lên ghế của mình, thấy Hàn Tiêu gật đầu với mình nên gật đầu đáp lại. Liễu Ninh một bộ dạng đằm đằm nhún vai để hai tay bên hông rồi trở về tư thế bình thường. Nàng đảo mắt nhìn Hàn Tiêu rồi nhìn qua Tuyết Nhi cười ám muội, Tuyết Nhi khẽ rùng mình từng cơn. Nàng sau đó quay sang đối mặt với Liễu Ninh hỏi: “ Chẳng hay Quận chúa có việc gì mà đến chỗ của ta sớm như vậy thế”.

Liễu Ninh vội giải thích: ' Cũng không có việc gì, Liễu Ninh mới đến đây nơi đây thay đổi nhiều quá có chút không quen nên muốn đến tìm tỷ tỷ cùng đi dạo để tìm hiểu một chút“. Nàng hạ giọng à một tiếng rồi đứng lên nói: “ hay là chúng ta đi luôn lúc này đi, ta đang có nhã hứng đi dạo“.

Hàn Tiêu không được nàng chú ý làm bộ mặt đáng thương nói:” hoàng hậu còn ta thì sao“. Nàng nhìn sang Hàn Tiêu thẳng thừng nói: ' người đẹp bộ mặt đó đi, người tưởng ta không biết mục đích của người đến đây à. À mà thôi xem người như người nhà cứ tự nhiên ta giao Tuyết Nhi cho người ta đi trước”, nói rồi nàng cùng Liễu Ninh rời đi, trong lúc ai kia mở cờ trong bụng thì Tuyết Nhi lại biến mất lần hai.

Nàng cùng Liễu Ninh đi đến ngự hoa viên, lúc đang đi dạo bờ hồ, hai người vừa đi vừa chuyện trò vài câu. Liễu Ninh kín đáo nhìn nàng rồi nhìn bờ hồ trong đầu nảy lên một kế hoạch, đang đi Liễu Ninh bỗng nhiên trượt chân, mai được nàng giữ lại kịp. Mọi chuyện như thế chưa xong thì bỗng dưng nàng nhận ra dường như Liễu Ninh đang dùng sức dựa lấy mình, dùng sức đẩy mình xuống hồ. Liễu Ninh không ngờ nàng phản ứng nhanh như vậy, có chút bất ngờ ngã xuống hồ.

Nàng có chút bất ngờ khi Liễu Ninh ngã xuống, nghe Liễu Ninh kêu cứu nàng định nhảy xuống cứu nào ngờ lại có người nhanh hơn là hẳn, hẳn

cứu Liễu Ninh lên toàn thân ướt sũng. Liễu Ninh ôm hăn khóc luôn miệng nói: ' huhu muội sợ quá, lúc này hức hức.....' Liễu Ninh khóc ghê gớm hơn nữa nói tiếp: '” hoàng hậu không cố ý đâu huynh đừng trách phạt huhuhu“.

Hăn nhìn Liễu Ninh rồi nhìn nàng buồn nói: “ nàng làm ta thất vọng quá không ngờ nàng lại độc ác như vậy” Lúc này hăn vừa đến đã thấy một cảnh tượng đó làm sao hăn có thể chấp nhận được. Nàng nhìn Liễu Ninh khóc rồi nhếch mép kính đầu với mình nàng không nói gì: “ Chàng mới làm ta thất vọng, chàng chọn tin nàng ta”, nói xong nàng bóng dáng phiêu bạt bước đi, hăn thấy lòng đau nhói.

mai có chương 56.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cát Chủ Thị Huyết

@Trangbaby2004

Hắn

nhìn theo bóng lưng nàng rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi, quay sang nhìn

lại Liễu Ninh đang khóc núp trong lòng hắn chợt có cảm giác hình như có

gì đó không thoả đáng nhưng không biết là vì cái gì. Liễu Ninh bị hắn nhìn có chút chột dạ, nhưng khi hắn không nói gì mà đưa nàng ta về thì

tâm tư nàng ta bình tĩnh lại không ít.

Liễu

Ninh được đưa về chỗ của mình nhưng cứ nhất quyết bám lấy hắn không

buông, lại còn làm nên cái dạng uỷ khuất lắm:“ Huhu muội sợ quá, lúc này

nếu không có huynh.... muội..... muội..... huhuhu”, Hắn vốn rất ghét

gần phụ nữ khi người đó không phải nàng, dù họ chơi với nhau từ nhỏ

nhưng xa nhau một thời gian hẳn cũng có cảm giác bài xích, rõ ràng họ

chơi với nhau từ nhỏ nhưng hẳn có cảm giác lại rất khác hẳn cần tìm đáp

án của điều không rõ này.

Dây

đưa mãi hẳn mới an ủi được Liễu Ninh, rời khỏi trở về. Hẳn theo thói quen đi về hướng Trường Thú cũng đang đi bỗng nhiên hẳn khựng lại khi

nhớ đến sự việc lúc này, lúc này nàng nói hẳn làm nàng thất vọng, hẳn do

dự bước theo hướng ngược lại về ngự thư phòng.

Hẳn

cầm một quyển tấu chương lên đọc nhưng trong tai cứ vang lên câu nói

khi này của nàng, không cách nào có thể tập trung được hẳn ảo não bỏ tấu

chương xuống đâm chiêu suy nghĩ. Lúc đang trên đường về Trường Thu cung

thấy cảnh như thế có chút không suy nghĩ nói những lời khó nghe với

nàng, giờ hẳn suy nghĩ kỹ có phải là do hiểu lầm không? hẳn cũng tự

trách mình quá không lí trí.

Ảo

não nhàm chán chồng chất lòng hãn phiến muộn vô cùng, có trời mới biết

hãn muốn ôm nàng vào lòng như thế nào, hãn sao cứ cảm thấy người sai là

mình thế này.

Ở

một nơi khác, có hai con người đang phần nam trang bước đi một người là

Tuyết Nhi chắc chắn người kia là nàng rồi. Nàng sau khi rời khỏi nơi đó

thì đặng mặt Tuyết Nhi, tâm trạng đang không tốt nên nàng kéo theo Tuyết

Nhi rời cung cho khoay khoả, bọn họ cải nam trang để thuận lợi di chuyển hơn.

Bọn họ đi đến một cái tửu lầu trong kinh thành, vừa đặt mông xuống ghế đã nghe người ta xì xầm bàn tán:

“Người có biết chuyện của Tiêu Hồn Sát chưa”

“ Là cái chuyện về vị cát chủ bí mật đó sao” người khác hỏi.

“

đúng đúng chính là người đó, ta nghe giang hồ đồn từ khi Tiêu Hồn Sát

được vị cát chủ mới thì càng ngày càng lớn mạnh không,nhưng kể sau lần

đó người ta không thấy người đó xuất hiện trên giang hồ nữa, có rất nhiều anh hùng trong võ lâm muốn gặp mặt nhưng không được, bây giờ họ

đang xếp hàng đứng đợi bên ngoài mong gặp người đó để tử thí“.

“

Đúng vậy ta cũng thấy người đó chỉ xuất hiện một lần rồi dường như biến

mất khỏi giang hồ, mọi chuyện ta nghe nói có bốn vị hộ pháp xử lí“.

Một

người khác lại chen vào:“ các người rảnh rồi không có chuyện làm à, chuyện của người ta thì mặt kệ họ, những chuyện này đâu tới phiên những

người như chúng ta quản”

.....

Nàng

và Tuyết Nhi nghe tất cả câu chuyện mà trong lòng nực cười:“ đúng là người ở đây rảnh không có chuyện làm đi bàn chuyện của thiên hạ”,

Tuyết nhi quay qua nói với nàng:“ tử hay chúng ta về Tiêu Hồn sát một

chuyển đi, sẵn xem tình hình cụ thể“. Nàng gật đầu tán thành cùng
Tuyết

nhi đi đến đó.....

Từ

xa xa bọn họ đã thấy một nhóm người bao quanh, người mặt mày
hung tợn,

kẻ vạm vỡ dáng điệu cứng cỏi khoanh tay đứng đợi, cũng có vài người
dáng

vẻ thư sinh nhưng tay cầm kiếm nói chung là đủ loại người. Nàng tiến

gần hơn thì nghe được một người cao to khuôn mặt dữ tợn liên tục la

lên:“ mở cửa cho ta gặp cát chủ của người, cùng ta tỷ thí một trận hay

là sợ thua lão bản đây“.

Cánh

cửa vẫn bất động, chỉ nghe tiếng của người bên trong vang ra:“ các

người đi về đi, cát chủ chúng ta không tiếp người lạ, ở lại đây cũng

không gặp được đâu“. Gã kia lại la lên:“ ta đây từ ngàn dặm xa xôi
đến

đây, thân là cao thủ tây tạng nay đến đây nhưng các người chẳng lẽ
không

nể mặt. Ta đây đến cả cao thủ võ lâm cũng nể hai phần, cát chủ các

người chẳng lẽ không nể mặt cùng ta gặp mặt tỷ thí một trận“.

Bên

trong vẫn không có dấu hiệu mở cửa, gã đó điên tiết lên hét lên:“ Các người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à đừng trách ta phá cửa”

hắn toàn đánh một một cái vào cánh cửa, nhưng cánh cửa vẫn không bị

lung lay hắn ra sức đánh nhưng không hề gì, Nàng đứng phía sau quan sát

nhìn không được mà phì cười:“ Đây là cao thủ tây tạng mà đi làm một chuyện vô ích như thế chứ, cánh cửa này càng dùng lực thì càng trở nên

cứng cáp đánh vào nó chỉ có thiệt mình“.

Hắn

đang tức giận bỗng nghe tiếng cười lại càng tức giận hơn quay sang

quát:“ ai dám cười giễu cợt ta”, không ai dám lên tiếng vì một màn đánh

cửa mới này của hắn nội lực rất lớn nếu đánh vào mình chắc sẽ nát thịt

tan xương cho nên ai cũng sợ. Bỗng từ trong đám đông bước ra hai người

nam nhân, dáng điệu của một công tử nhu nhược vừa phe phẩy quạt vừa

nói:" là ta cười đó có chuyện gì, chẳng lẽ khi thấy một con người cứ

liên tục vận công vào cửa mà cửa vẫn chẳng sao không được cười à”

Tên

đó nghe giọng điệu giễu cợt của nàng thì tức giận ngút trời toan tung

trường về phía nàng, mọi người xung quanh hút một ngụm khí lạnh, kẻ nào

cũng thấy tiếc cho con người trẻ nhưng không ai dám lên tiếng vì sợ cái

chương đó. Nàng cũng chẳng hề hấn lo sợ đợi người đó tới gần lách một

cái thoát khỏi ma trảo trước sự ngạc nhiên của nhiều người.....

còn tiếp.....

mai có thể mình không ra được chương mới, nên mai không có chương mới nha.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cát Chủ Thị Huyết < Tiếp >

Nàng linh hoạt tránh một đòn kia làm ai ai cũng bất ngờ, mọi người xì xầm qua lại với nhau:

“ oa không ngờ vị thiếu niên này thân tàng bất lộ, nếu là ta thì chưa chắc tránh được”

“ một đòn đó có thể thấy dùng lực lớn, nhưng bị vị thiếu niên này hoá giải thật dễ dàng”

“.... “

Nàng nào bận tâm tới mấy lời xì xầm đó, nàng vốn còn đang rất bức mình cái tên đáng ghét kia, thà tin nàng ta chứ không nghe nàng nói, giờ lại có người đến chỗ mình gây sự còn sử dụng chiêu thức đánh mình nàng càng bức hơn. Nàng ngược khuôn mặt đầu hàn khí lên, đối lập với sự đùa giỡn lúc nãy, Tuyết nhi thấy nàng như thế tự động bước lên nói nhỏ vào tai nàng:“ tỷ bình tĩnh lại đi, chỗ chúng ta trước giờ không đặt tội với bọn họ, nhưng hôm nay họ lại kéo đến muốn gặp tỷ ắt còn có ẩn ý bên trong“.

Nàng nghe thế cũng thấy rất có lí khuôn mặt dịu đi không ít, nhưng khuôn mặt lãnh băng lúc nãy của nàng làm gã kia có chút run sợ, gã nhìn nàng đánh giá một lượt rồi dùng thái độ kính nể nói:“ Không ngờ người lại có thể tránh được đòn đó của ta, người tây vực ta có một lời thề nếu ai mà đỡ được một đòn như thế thì sẽ đi theo người đó, người đỡ được vậy nay người là chủ nhân của ta“.

Mọi người xung quanh kinh sợ khi nghe một lời đó, nàng còn bất ngờ hơn vì nàng không biết người tây vực lại có một lời thề như thế, nhưng nàng nhìn hẳn ta có vẻ không đơn giản. Nàng nhìn hẳn rồi nói: “ta không cần người đi theo ta, chỉ mong người rời khỏi đây”. Hẳn lại một mực không chịu rời đi: “không thể ta muốn gặp cát chủ ở đây”. Nàng có chút không ngờ hẳn lại kiên quyết như vậy: “vì cái gì mà người muốn gặp người đó”. Hẳn kiên quyết thốt ra hai chữ: “cứu người”.

Nàng nhìn hẳn có vẻ không nói dối rồi suy nghĩ một chút, nàng nhìn quanh đám người trong giang hồ nói: “còn các vị chẳng lẽ cũng muốn đến cứu người, đây không phải là chỗ có đại phu mời đi cho”. Bọn người này nhìn cũng biết điều là cao thủ, một người đứng ra nói: “Không phải, chúng ta chỉ đến để tỉ thí thôi”. Nàng tự tiếu phi tiếu cười: “vậy sao, người không muốn gặp vậy các người có thể đi về chưa, về rèn luyện thêm đi các người chưa đủ tư cách”.

Bọn họ thấy một màn lúc này dù bị nàng sỉ nhục nhưng cũng không dám quá phận, an phận nổi bước nhau đi về, họ không biết thiếu niên đó là ai nên họ không dám khinh địch họ phải về bàn luận trước. Bọn họ rời đi nàng nhìn qua hẳn ta hỏi: “người tên gì”.

“Cổ Lục Truy”

“Người nói muốn gặp cát chủ ở đây để cứu người là có ý gì”

Vì ta đã xem người như chủ nhân nên ta sẽ nói: “Ta vốn là một cao thủ của tây vực, ta cũng có một người nương tử. Ta cùng nương tử vốn không thích cuộc sống tranh đua trên giang hồ nên quyết định quy ẩn sống một cuộc sống bình thường nhưng hai hôm trước nhân lúc ta vắng nhà thì có kẻ đột nhập hạ độc với nương tử và để lại một mảnh giấy, đọc nội dung trên đó ta mới tìm đến đây.

Nàng hỏi:“ nội dung trong đó là gì“. Cổ Lục Truy nói:“độc dược nương tử người trúng không cách chữa trị, muốn chữa trị người phải làm theo sự chỉ định của ta, đến Phong Thiên Quốc, tìm một nơi có Phụng Tiêu Sát sau đó tìm gặp cát chủ đầu một trận, nếu người thắng ta sẽ giao thuốc giải” hần nói xong rồi im lặng nhìn nàng.

Nàng rất tin những lời hần nói, vì vốn nàng rất nhạy bén nếu nói dối chỉ cần qua ánh mắt nàng sẽ phát hiện, như thế chứng tỏ những gì hần nói và sự thật. Nàng bảo với Tuyết Nhi:“ Đệ đi điều tra một chút về người đứng sau chuyện này đi, còn nữa sẵn tiện tra xem những kẻ liên quan có mặt hôm nay“. Tuyết Nhi gật đầu thoát cái đã không thấy đâu.

Cổ Lục Truy lại nhìn nàng một phen đánh đánh giá, hần nhìn nàng cũng không phải là người bình thường. Nàng nhẹ nói một câu:“ ta không cần thuộc hạ, chuyện hôm nay ta xem như chưa xảy ra còn chuyện nương tử của người ta sẽ giúp“. hần thắt mắt:“ không biết người giúp ta bằng phương thức gì khi ta chưa đánh bại cát chủ Phụng Tiêu Sát“.

Nàng cười không nói chỉ lấy trong tay áo ra một viên pháo nhỏ tung lên trời, lập tức viên pháo tạo ra một làn khói trắng trong không trung rồi tan biến hần. Hần ta không hiểu nàng muốn làm gì, nhưng sau đó hần lại bất ngờ. Cánh cửa đóng kín bỗng mở ra trước mắt hần. Trong lúc hần đang há hốc ngạc nhiên thì, từ bên trong một đám người đi ra:

Đám người quỳ xuống trước mặt nàng hô to:“ Tham kiến cát chủ”

Bỗng bụi rậm vang lên một tiếng dao động nhỏ, làm cho Cổ Lục Truy cảnh giác quay sang thì nàng đã nhanh tay phi một chiếc lá vào bụi rậm, họ chỉ nghe á một tiếng và nghe có người ngã xuống.

Nàng nói” kim long sai người xử lí”, Kim long vâng một tiếng rồi đứng lên chỉ huy một người. Lúc này Cổ Lục Truy đã kịp tiêu thụ thông tin

và hình ảnh hẳn thấy được, người đứng bên cạnh hẳn là người hẳn muốn gặp cát chủ Phụng Tiêu Sát.

ai muốn mjk tặng chương sau bình luận nè, mọi người cho mình ý kiến đi mjk càng ngày viết càng tệ à sao càng lúc càng ít người đọc truyện.....^_^

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nữ Nhân Giả Mạo 1

Một phen kinh diễm lúc này Cổ Lục Truy chưa kịp hoàn hồn thì lại cho hấn thấy một phen kinh diễm khác làm hấn đứng hình, mắt trừng to tựa như không tin những gì tai nghe mắt thấy. Nàng chẳng mấy may để ý tới hấn, tựa như một nàng lúc này chưa từng tồn tại. Mắt nàng tràn ngập ý cười tâm tình thì đang dậy sóng muốn biết kẻ to gan đứng sau hết tất cả mọi việc.

Nàng khẽ hắng giọng, Cổ Lục Truy tựa như bừng tỉnh trong ảo cảnh, con người tràn đầy khiếp sợ xem lẫn sùng bái về phía nàng. Người trước mặt hấn đích thị là người cường đại trong truyền thuyết. Nàng giương lên một chút dặt ý vì ánh mắt sùng bái của người trước mặt, nhưng mọi việc có một chút ngoài dự định của nàng là hấn quỳ xuống cầu xin nàng.

“Cổ Lục Truy có mắt không trông không biết người là chủ nhân nơi này có ý mạo phạm xin cát chủ bỏ qua” nói xong giương mắt nhìn lên thấy nàng không có ý định làm khó mình thở ra một hơi. Nàng cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi hấn là vì lo cho nương tử nên hơi mất kiểm soát làm sao nàng có thể trách hấn, nếu người bị bắt đi là Du nàng cũng sẽ rất đau lòng. Nàng nghĩ tới hấn là một cổ tức giận lại xông lên: “tên nam nhân đáng ghét đó sao nàng lại nhớ tới hấn chứ, thấy nữ nhân người ta bị ức hiếp mà bỏ rơi nàng, hừ hừ hấn không đến đỡ nàng xem nàng có tha cho hấn không“. Trong lòng nàng không người chửi rửa tên xấu xa kia mà khuôn mặt vẫn giữ trạng thái lạnh nhất có thể hờ hững lạnh lùng.

“ Người lập tức đứng lên ta là quân tử không nhớ thù xưa” hấn nghe lời nàng đứng dậy nhìn nàng bằng ánh mắt không thể miêu tả khó khăn thốt

ra câu nói:“ còn về chuyện..... “ hần ngấp ngừng không thốt ra lời. nhưng nàng nghe hiểu ý của hần cười cười:“ ta đã nói là sẽ giúp người mà, yên tâm ta xưa nay đã hứa ất làm nhưng chung quy người thiếu ta một ân tình“. Cổ Lục Truy gật đầu nói:“ sau này cát chủ có chuyện muốn ta giúp ta sẽ hết lòng giúp đỡ“.

Nghe được một câu của hần nàng không nói gì thêm, nàng cười nhẹ chung quy nàng chỉ thuận tay giúp đỡ nhưng nếu hần đã nó thế sau này nàng sẽ không khách khí tìm hần. Nàng quay sang bảo bọn Thanh Long:“ Chuyện ở đây ta giao cho các người, theo sự giúp đỡ của hần mà làm”, đám người bọn họ gật đầu đã hiểu trong lòng thầm oán' chủ tử của bọn họ đúng là sợ bọn họ không có việc làm' chung quy đây chỉ là suy nghĩ trong lòng.

Không lâu sau Tuyết Nhi trở về khuôn mặt lạnh lùng so với lúc đi thật khác xa, nhìn Tuyết Nhi như vậy nàng đã đại khái đoán được sẽ có một chuyện vui xảy ra với chính mình rồi. Nàng không nói không rằng kéo Tuyết Nhi rời đi trước khi đi còn để lại câu nói:“ chuyện còn lại các người tự định đoạt ta đi trước” bóng dáng hai người khuất xa.

Trúc Ký Cung

Bên ngoài một vẻ âm đạm lạ lùng, trong đây vắng vẻ tựa như không có một bóng người. Bỗng từ trong một cái ngõ nhỏ có một bóng dáng mảnh mai bước vào, thân áo lam nhìn rất phiêu dạt, ẩn khí trên người cũng không phải tầm thường người đó không ai khác là Lệ Nhi, Lệ Nhi đến tiếp tục giải độc cho Lăng Tử Bạch. Người ở đây từ hôm nàng đến đã bị đuổi đi hết nơi vẫn yên tĩnh lại yên tĩnh hơn bao giờ hết.Lệ Nhi cất bước đi trên lối mòn phủ đá đi vào, xuyên qua rừng trúc xanh đến biệt viện tách biệt của Tử Bạch, trong lúc Lệ nhi ung dung như thế thì người kia không biết đã đợi nàng đến nóng nảy rồi.

Trong giang phòng Tử Bạch đang bộ dạng trầm tĩnh uống trà nhưng trong lòng dậy sóng, nhớ đến ngày hôm qua hần cảm thấy hạnh phúc vô

cùng những cảnh tượng sáng làm cho hãn nghĩ chung quy hôm qua chỉ là mơ, trong tâm một cỗ phiền muộn. Lệ Nhi nào biết tâm tình của hãn không rõ cửa trực tiếp bước vào phòng thấy bộ dạng ngây ngốc của hãn tính khí trẻ con bỗng chốc nổi lên, Lệ Nhi bước sau lưng Tử Bạch hai tay đưa lên che mắt hãn. Tử Bạch thoáng giật mình, nhưng lúc sau cảm nhận được đôi bàn tay ấm áp của ai trong tâm một dòng nước ấm chảy qua. Tử Bạch xoay người ôm Lệ nhi vào lòng, bị ôm bất ngờ Lệ Nhi la lên một tiếng âm thanh vừa phát ra khỏi miệng đã thấy Tử Bạch xông tới. Môi của Tử Bạch hạ xuống cánh môi anh đào của Lệ Nhi ngọt ngào dây dưa tham lam mút lấy, Lệ nhi có chút giật mình nhưng nhanh chóng phối hợp choàng tay qua cổ hãn làm cho hãn dễ dàng hơn. Hãn cùng Lệ Nhi dây dưa một hơi thấy Lệ nhi thiếu dưỡng khí hãn lưu luyến buông ra, Lệ nhi xụi lơ trong lòng hãn.

Sau khi hô hấp bình thường Lệ nhi mới nhìn hãn oán hận, tên nam nhân này tham lam quá làm nàng suýt không thở được. Tử Bạch chỉ cười híp mắt nhìn Lệ nhi, Lệ nhi làm lơ hãn bước đến bên thùng nước lớn pha thuốc cho hãn, sau đó bảo hãn bước vào. Tử Bạch thành thật phối hợp bước đến nhưng trước khi hãn bước vào nghe Lệ nhi nói: “hôm nay trị liệu sẽ đau đớn lắm chàng cố nhé”, Tử Bạch tâm trạng cực tốt gật đầu bước vào.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nữ Nhân Giả Mạo 2

Tình cảnh trong Trúc Ký Cung nhu hoà là thế, nhưng bên ngoài dường như có gì đó không hay xảy ra.....

Nàng và Tuyết Nhi trên đường quay về bọn họ không đi thẳng về hướng hoàng cung mà lúc bọn họ đi qua một con hẻm nhỏ rồi đi vào, hai người họ vốn không nổi bật không sợ người khác nhận biết nên họ đi rất tự nhiên. Ra khỏi cái hẻm nhỏ đó đi sâu vào trong họ đến một căn nhà hoang trong như đã không có ai ở vài năm, nhưng đó chỉ là vẻ ngoài nàng nhận ra có người xung quanh căn nhà thậm chí toàn là cao thủ, rất bất thường.

Nàng kéo Tuyết Nhi núp ở sau một tảng đá to trước căn nhà quan sát một loạt xung quanh, không động tĩnh ở đây có vẻ im ắng bất thường. Nàng nhặt một viên đá nhỏ bên cạnh dùng tốc độ cực nhanh và chuẩn xác ném vào cửa sổ của căn nhà, nhanh chóng trong nhà xuất ra một động tĩnh nhỏ làm bọn người ẩn thân xung quanh đề phòng, cánh cửa căn nhà đột nhiên mở ra khoảng mười tên áo đen xuất hiện phía sau là một cô gái đang bị trói và bịt chặt mồm.

Một trong số mười tên áo đen quét nhanh ánh mắt xung quanh rồi dừng lại ở tảng đá hai người đang núp cất giọng lạnh băng: “Không biết các hạ là cao nhân phương nào có thể hiện thân ra trò chuyện”, nàng vừa nghe người đó nói xong đột nhiên đứng lên phì cười giả vờ ngu ngốc nói: “A Người là mấy người bạn của ta bỏ đi hết rồi bắt đền người đó, huhu Tuyết Tuyết à bỏ đi hết rồi..”

Tuyết Nhi giật giật khoé môi, cái gì mà tuyết tuyết khó nghe chết đi được nhưng Tuyết nhi cũng rất phối hợp đầu lắc lắc ngờ nghếch nói:“ sao nó lại bò đi nhi, ta cũng chưa chào nó mà...”

Bọn áo đen xem hai nàng diễn mà mặt vẫn không cảm xúc, chỉ nghe thấy trong đám người phát ra giọng nói:“ thì ra là 2 người điên, thật là làm ta cứ tưởng nhân vật lợi hại nào“.

Nghe thế nàng âm thầm thở ra một hơi, không phải nàng sợ bọn họ mà là nàng hiện giờ không muốn đánh nhau nói trắng ra là không có hứng. Muốn đánh nhau cũng phải có hứng để đánh chứ, đây là nguyên tắc của nàng.

Nàng định quay người đi thì bất chợt tên cầm đầu hô lên:“ không được giết cho ta, thà giết nhầm hơn là bỏ xó “, nàng nghe thế không ngại ngần xuất hiện một tia cười khế làm việc rất sạch sẽ nàng thích. Lúc vô tình nhìn về phía bọn họ nàng thấy người bị trói phía sau trong mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh đổi thành một tia cười nhạt, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất có hứng thú với việc này rồi nha.

Người ở phía sau nghe bọn họ nói vậy trong mắt một tia hoảng hốt, nhìn bọn họ yếu đuối như vậy sợ sẽ mất mạng trong tay 10 tên sát thủ này, bọn chú rất lợi hại, chỉ sợ chỉ sợ..... người đó vừa nghĩ vừa run rẩy.

Bọn áo đen nhất tề xông lên đánh thẳng về phía hai nàng, người phía sau nhắm mắt không dám nhìn bọn họ. Bọn áo đen đã đánh rất gần các nàng nhưng hai nàng vẻ như không phản ứng chỉ cười to:“ haha“.

Người phía sau tò mò mở mắt thấy bọn nàng vẻ như sắp bị đánh tới nơi hét lớn:" cẩn thận”

Nàng cũng vẫn giữ thái độ dửng dưng cho đến khi"rắc" cánh tay kẻ xông về bọn nàng bị nàng nhẹ nhàng né tránh bẻ gãy rồi trực tiếp xô hẳn lùi

10 bước, mọi người có mặt một phen kinh ngạc bọn họ ra vẻ đề phòng hơn giọng của xen lẫn vài tia cảnh giác:"các người thật sự là ai“.

Nàng vẫn trung thành với im lặng không giải thích gì thêm, thấy nàng như thế bọn họ tức giận hơn đồng nhất xông lên đánh về phía nàng và Tuyết nhi. Hai tên đánh về phía Tuyết Nhi không biết từ đâu tuyết nhi lấy ra hai cây ngân châm tẩm độc, một phát trúng ngay tử huyệt hai tên trợn mắt ngã xuống. Tám người còn lại một phen kinh sợ nhưng vẫn đánh về phía nàng, nàng chỉ tiện tay búng ra một sợi chỉ ra từ chiếc nhẫn, trực tiếp hạ những tên còn lại. Vũ khí này của nàng rất lợi hại nó được làm bằng kỹ thuật tiên tiến nhất ở hiện đại, trên thế giới không có cái thứ hai xuất ra là sẽ thấy máu.

Mười tên bị hạ gục trong chốc lát, bọn chúng ngã xuống không cam lòng không ngờ mình thất bại dưới tay hai thư sinh yếu đuối này, người phía sau cũng bất ngờ lúc hai nàng tiến về người đó người đó hoảng sợ vô cùng.

Nàng bước đến trực tiếp phóng sợi chỉ đó về người đó, tích tắc cộng dây trói đứt ra, người đó lùi về hai bước hoảng sợ:" Các người là ai”

Nàng biết dù sao cũng là một cô nương thấy một màn như thế không sợ mới lạ mới nhẹ nói:" ta không có ý xấu, chỉ vô tình đi qua thôi“.

Cô nương đó giảm bớt đề phòng nhưng vẫn còn sợ hãi:' các người muốn gì'

Nàng rất thông thả nhìn thẳng vào mắt người đó:' chúng ta muốn biết tên cô”

“Liễu Ninh” tên ta là Liễu Ninh

Nghe thế ý cười trong mắt của nàng càng sâu hơn quả đúng như nàng nghĩ, kẻ trong cung lúc này chứng thực là.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vạch Mặt Kẻ Giả Mạo, Kẻ Thù Tái Ngộ

Liễu Ninh luôn có tâm lí đề phòng hai người, dù sao là một cô nương thấy mới lớn thấy cảnh lúc này thật thì có quá sức với một tiểu cô nương.

Biết người sản có tâm lí đề phòng mình nàng cũng không tỏ thái độ bức mình chỉ hoà ái nói:“ Liễu Ninh cô nương đừng sợ chúng ta vốn dĩ là người một nhà mà”.

Trong mắt Liễu Ninh hiện lên một tia phức tạp, người một nhà sao nàng không biết mình từng quen một người phi phàm như thế ngoài biểu ca, nhìn người này đâu phải biểu ca của nàng.

Trong lúc Liễu Ninh đang cố gắng lục lại thông tin, thì nàng lại tươi cười hững hờ nói:" không cần suy nghĩ ta và người cơ bản chưa từng gặp mặt”.

Liễu Ninh ồ một cái rồi không nói gì thêm,nhưng nàng nhìn là biết Liễu Ninh đang đợi nàng giới thiệu. Nàng thực ra nhìn tiểu cô nương nàng rất thuận mắt, nên thái độ tự nhiên cũng nhu hoà hơn nhiều.

Nàng nhìn nhìn Liễu Ninh rồi nói:“ Khi ta nói mình ta ai, ta cần cô giữ bí mật nếu thốt ra nữa lời đừng trách ta vô tình”.

Liễu Ninh không do dự gật đầu, nàng vốn không phải kẻ thích buôn chuyện.

“ ta cũng được coi biểu tấu của người đi, nói như thế người phải chẳng đã hiểu”nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Liễu Ninh, chỉ thấy Liễu

Ninh thoáng ngạc nhiên nhưng không hỏi gì thêm, nàng nhìn Liễu Ninh đánh giá, thật là một người thông minh nàng thích.

Liễu Ninh sờ dĩ không hỏi gì là vì Liễu Ninh có chút sốc chưa định thần và không ngờ người trước mặt là biểu tẩu của mình, nhưng còn lí do khác là vì khi xuống núi nàng được sư phụ chỉ điểm tìm hoàng hậu nương nương giúp đỡ người cùng nhau đánh bại những thế lực xấu xa.

“ Hoá ra là đại tẩu ta đây thật vô ý, không ngờ đại tẩu lại ngọc phụ lâm phong như thế” Nàng sốc nàng vì lời khen của Liễu Ninh khoé môi giật giật cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong.

Nhưng nàng nhanh chóng trầm tĩnh lại nhìn Liễu Ninh nghiêm túc hỏi:“ Tại sao lại có hai Liễu Ninh trong cung vốn đã có một Liễu Ninh” Nàng đã hiểu đại khái nhưng cần xác thực một chút.

Liễu Ninh nổi lên hận ý:" ả ta là giả, lúc muội xuống núi gặp ả thoáng giật mình người đó rất giống muội, muội và sư huynh sơ ý bị trúng chiêu của ả ta, muội bị bắt còn sư huynh huynh ấy trốn thoát định tới hoàng cung xin cứu viện nào ngờ được nhân cứu, tưởng vậy là có thể tin đến hoàng cung nào ngờ trên đường đi bị truy sát bị đánh rồi quăng ở bên kia, chúng ta rất vô vọng mai thay hôm nay gặp biểu tẩu”

Liễu Ninh vừa nói vừa nhớ đến sư huynh vội chạy đến, lúc đó bọn họ trối nàng nàng không thể xem tình hình sư huynh, nàng đi theo Liễu Ninh quả nhiên nhìn thấy một nam nhân nằm cạnh đồng rơm hơi thở mỏng manh. Nàng nhìn nam nhân liền nhận ra người mình cứu lần trước trong rừng, vốn định chữa trị cho hẳn không biết vì lí do gì hiện giờ đang nằm chật vật ở đây.

Tuyệt nhi cũng nhận ra kẻ hô:“ thì ra là hẳn, tỷ tỷ người này là....”

Nàng gật đầu:" là hẳn, không ngờ vừa cứu hẳn hẳn lại bị bắt đúng là thật uống công"Liễu Ninh thất thần rồi mơ hồ hiểu ra, hoá ra người cứu sư

huynh là biểu tẩu, thực lực biểu tẩu rất mạnh. Sau đó Liễu Ninh ngược đôi mắt ngấn lệ lên rất đáng thương, hẳn là người yêu thương nàng nhất cũng là người nàng yêu nhất nàng không muốn hẳn chết:“ biểu tẩu người có thể cứu hẳn không, không có hẳn ta cũng không muốn sống huhu“.

Nàng tuy vô tình với những chuyện này nhưng nhìn Liễu Ninh đau lòng như thế có chút không nỡ, bước lên xem mạch Liễu Ninh thức thời tránh ra một bên, nàng nhẹ cầm cổ tay nam nhân rồi thoáng qua một tia bất ngờ, nhìn người này suy yếu như vậy mà kinh mạch vẫn rất bình thường có lẽ trước đó đã được người cho uống thuốc.

Nàng nhìn Liễu Ninh hỏi:' có phải muội đã cho hẳn uống đan dược không”

Liễu Ninh gật đầu lúc sư huynh bị đẩy vào đây nàng đã nhanh tay cho huynh ấy uống đan giữ mạng, dù gì Liễu Ninh đi lâu như vậy cũng học được ba bốn phần y thuật của sư phụ, nhưng Liễu Ninh không đủ khả năng chữa trị.

Nàng gật đầu, nếu vậy thì dễ cứu hơn, rồi nàng lấy trong tay áo ra một bao kim châm châm vào huyết vị đầu và cánh tay hẳn lập tức um một tiếng, thấy thế nàng lấy trong tay áo ra hai bôi dược bôi lên vết thương và cho hẳn uống một viên. dĩ nhiên là Liễu Ninh phụ trách bôi dược.

Mọi chuyện xong hết nàng đứng lên vô vồ tay rồi tiêu sái cầm quạt đợi Liễu Ninh bôi thuốc.Liễu Ninh bôi xong cảm thấy hơi thở của sư huynh điều hơn mừng rơi nước mắt, Liễu Ninh nhìn nàng khâm phục, thật sự hơn người.

Liễu Ninh thầm trách mình ham chơi không lo theo sư phụ học tập, giờ nàng phải học một ít y thuật nữa mới được:" Biểu tẩu mai này có thời gian người dạy ta ít thuật dược không“.

Nàng cười đáp ứng, đây là biểu muội của hãn cũng như của nàng đi, với muội muội này cũng rất có thiên phú.

Liễu Ninh vui vẻ cười híp mắt: “ vậy giờ chúng ta....”

“ muội đến chỗ của ta đi, đợi ta bắt ả ta muội hãy xuất hiện phối hợp, ta muốn làm ả ta không kịp trở tay”

Liễu Ninh gật đầu đồng ý, sau đó liễu ninh cùng tuyết nhi đợi người đó trở về.

Nàng vừa đi vừa cười âm trầm Liễu Ninh giả đợi ta đấu với người, à không phải là ẢNH MIÊU mới đúng nhỉ, ở hiện đại dụ dỗ nam nhân của nàng bây giờ đừng mơ.

ẢNH MIÊU nhanh như mèo sắt bén như dao, ngoan độc người này đích thị chị em thân thiết phản bội nàng ở hiện đại.

-----Trong hoàng cung-----

Hoàng thượng tâm tình như lửa đốt muốn chạy đến Trường Thu cung tìm nàng xin lỗi, hãn hối hận muốn chết làm sao hãn lại dám làm nàng buồn chứ. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì đã gặp Liễu Ninh giả, ả ta cười hành lễ” Tham kiến hoàng thượng“.

Hãn kẻ chau mày nhìn Liễu Ninh giọng điệu không vui sớm không đến muộn không đến bây giờ lại đến thật đúng lúc: “ Muội không trong phòng tịnh dưỡng ra đây làm gì”.

Liễu Ninh giả vờ thút thít: “ Liễu Ninh đến cầu hoàng thượng đừng trách hoàng hậu tỷ tỷ chắc do là hoàng hậu vô ý” một lời này chẳng qua là ả muốn khẳng định hoàng hậu đẩy mình lại giả vờ lương thiện xin tha thứ hộ hoàng hậu, con người nàng thật là.

Lúc Liễu Ninh giả đến nàng đã trở về an bài chỗ ở trong cung của mình cho Liễu Ninh, rồi nhanh chóng đến ngự thư phòng tìm hoàng đế tính sổ nào ngờ thấy cảnh này, Tuyết Nhi bên cạnh tức giận ùng ùng định nhào vô, bị nàng kéo lại nàng muốn nghe những gì hắn nói.

“ chuyện của ta không cần người quan tâm kể cả chuyện nữ nhân của ta ta tin nàng, người khôn lanh thì hãy cầu nguyện chuyện này không liên quan tới mình đi, còn nữa nhân tiện ta muốn nói với người dụng tâm nên kín đáo một chút” Liễu Ninh có chút giật mình trước câu nói của hắn, không lẽ bị lộ nhưng nhanh chóng trấn tĩnh:“ mọi người không hiểu ý của biểu ca thứ cho mọi người ngu mọi người hơi mệt xin về nghỉ ngơi”.

Liễu Ninh giả bước ra nàng vội vàng ấn thân, vẻ tức giận lúc chiều ngóu bắt thăm chàng nói vậy ta sẽ tha cho chàng lần này nhưng không thể dễ dàng bỏ qua được, chỉ bằng ta tặng chàng một món quà. Nàng nghĩ xong thì cười một nụ cười bí hiểm trở về Trường Thu Cung.

Không lâu sau hoàng cung truyền ra một tin, hoàng hậu cấm cửa hoàng thượng cho hoàng thượng đứng đợi bên ngoài, nghe thông tin nhiều người không tin lên đi xác thực trong lòng thầm kinh hãi, hoàng hậu xem ra mới là người lớn nhất quốc gia đến hoàng thượng không nề mặt.

Nhưng chung quy không ai dám bàn tán chỉ có người hoàng thượng nào đó đáng thương hể hể nỉ non:“ Lam nhi ta sai rồi cho ta vào đi, thiếu nàng ta ngủ không được“.

Trong phòng truyền ra âm thanh kiêu mị:“ ta không cho người vào cho người đáng đời hừ” hắn đùa sao không ngủ được lúc chưa có nàng không lẽ hắn điều thức sao nàng thầm nghĩ.

”lam nhi.... lam nhi.....”

Đêm dần buông xuống,mọi người chỉ nghe tiếng hoàng thượng nỉ non ngoài phòng của hoàng hậu kéo dài.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nghi Ngờ

Mặc kệ người bên ngoài có kêu la thế nào nài nỉ tới đâu nhưng chung quy người trong phòng không có ý định tha thứ, chỉ là người trong phòng vẻ mặt tươi cười xoay xoay chén trà cầm khối điểm tâm từ từ ăn. Thời gian gần nửa khắc trôi qua tiếng kêu càng nhỏ đi, chứng tỏ người bên ngoài đã muốn từ bỏ, không nghe tiếng kêu nữa Lam anh hừ một tiếng miệng lẩm bẩm: “ hứ mới có một chút đã không chịu được rồi từ nay ta không để ý tới chàng nữa”.

Lam anh vừa dứt lời oai oán thì bỗng nhiên từ tập kích từ phía sau, nàng vội vàng quay sang chỉ thấy thân thể mình bị ôm lấy, mà là gương mặt ai kia phóng đại ngay trước mặt. Lam Anh nhìn cũng thoáng ngây người thầm than kẻ: “ gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt như thế, thật làm người ghen tỵ”.

Lời nói của nàng tuy rất nhỏ hần nghe rất rõ và phi thường hài lòng cười đến bực mình, nhìn hần cười nàng chột tỉnh sao hần lại và được nàng vốn nhất hần ở ngoài mà. Thấy nàng như thế hần lại cười hắc hắc, nàng đóng cửa chính hần không biết vào bằng cửa sổ à. Nàng vùng khỏi người hần nhìn qua cửa sổ đang mở rộng gió từ bên ngoài lùa vào hơi lạnh mà tức giận quát chính mình, ' khôn ba năm đại một giờ” bây giờ nàng thực sự hiểu được thâm ý của câu nói, nó là đang chỉ nàng lúc này không phải sao.

“ Vào đây làm gì hừ ta độc ác hại biểu muội của người, người đến chỗ nàng mà lo cho nàng” nhìn hần một bộ dạng nàng lại nhớ tới câu nói của hần tức giận không thôi, hần mắng nàng đây không tha cho hần.

Hoàng thượng cứu ngũ chí tôn bên cạnh khóc không ra nước mắt, nàng thực sự giận hờn biết làm sao đây. Nàng là người đầu tiên hờn yêu, nếu nàng giận hờn không ở cùng hờn nữa hờn biết sống làm sao, nghĩ đến nàng giận tâm hờn lại đau nhẹ ôm nàng lại tựa như giam cầm không cho nàng cơ hội đi khỏi hờn.

Nàng muốn đẩy hờn ra nhưng chung quy sức nàng vẫn thua sức hờn: “buông, người đi tìm biểu muội của người đi”.

Hờn ôm nàng chắc hơn: ‘nàng đừng như vậy mà ta xin lỗi mà là ta sai nàng giận thì đánh ta đi, mắng ta đi nàng như thế ta đau lòng’, nghe hờn nói vậy nàng trong bụng một phen tức giận sớm đã không còn vốn tính chỉ đùa với hờn, những điều bên ngoài Ngự thư phòng nàng điều nghe nàng biết hờn mắng nàng chẳng qua là phản xạ bình thường của người huynh lo cho muội muội cái này nàng có thể thông cảm.

Nhưng nàng không muốn cứ thế buông tha cho hờn bêu môi: “ta nào dám chàng là hoàng thượng đánh chàng chẳng khác gì tìm chết, vậy thôi bỏ đi chàng rời đi ta không muốn thấy chàng”

Nghe nàng nói thế hờn khẩn trương hơn: “nàng không đánh ta tự đánh chuộc lỗi với nàng”, một tay giơ xuống định đánh chính bản thân chẳng qua đã bị một đôi bàn tay nhỏ bé ngăn lại: “tha cho chàng đó không có làm sau, chàng bị thương ta đau lòng”.

Lời nàng vừa dứt lập tức bị hờn vồ đến hôn lấy, hai người triền miên dây dưa hờn ôm eo nàng tay giữ gáy nàng hôn sâu, nàng cũng tự nhiên đáp trả, nhẹ bước đến giường một phen dây dưa quyến luyến.

Màn trướng buông xuống phất phơ lung chuyển trong phòng dào dạt cảnh xuân tất cả chìm trong hư ảo chỉ thấy miệng của người nam nhân thấp thoáng nụ cười” khổ nhục kế” thoáng cái đã thành công.

Sáng hôm sau

Hậu viện Trường Thu Cung chim ca ríu rít, từng tia sáng nhu hoà chiếu vào căn phòng có cặp nam nữ ôm nhau ngủ say. Nữ nhân khẽ động thân thể rồi tròng mắt người với nam nhân, trong phòng sát khí nồng hậu do ánh mắt giết người của ai đó, đón chùng ánh mắt có thể giết người nếu kéo dài thêm chút nữa.

Lam Anh tức đến nghiến răng, rõ ràng là bị ai khi lừa một võ rồi nàng đang tự hỏi có phải những nét nhăn trên não của mình rũ nhau thẳng ra hết không làm nàng phải chịu thiệt như thế này. Hãn thì tư thế coi như rất tốt còn nhàn nhạt mở mắt nhìn nàng cười xấu xa một cái, rồi kéo nàng vào lòng ôm thích chí. Nàng cũng chẳng thể vùng ra tuy nàng lợi hại ra sao thì vẫn là nữ nhi làm sao thẳng được hãn, đành ôm một bụng tức không chỗ bốc hoá.

Hãn thừa cơ cánh tay luồn qua eo nàng ôm kéo nàng chặt hơn, như không thấy vẻ tức giận của nàng cắm tựa vào vai nàng, ngữ điệu nhẹ nhàng mà đầy dụ dàng: “Ta xin lỗi”.

Nghe hãn dụ dàng như thế lửa giận tựa như tiêu tan không còn nữa nhưng vẫn im lặng đợi hãn nói thêm, nhưng khi thốt ra ba từ đó hãn không nói gì nữa nàng tưởng hãn cứ như thế im lặng mãi nào ngờ hãn bất chợt nói thêm: “ta thấy Liễu Ninh rất lạ, nên ta mới nói thế với nàng để xem thái độ của nàng ta, sau khi nàng giận ta mới chắc chắn suy nghĩ của mình nhưng chung quy ta vẫn không biết lạ chỗ nào”.

Nàng giật mình hoá ra hãn cũng đã đoán ra nhưng bỗng nàng thấy có sự bất hợp lí bèn hỏi: “chàng mắng thế với ta thì có quan gì đến chỗ khác lạ của Liễu Ninh”.

Hãn không do dự nói: “Ta cũng không ngại nói cho nàng biết trước khi Liễu Ninh xuống núi ta có nhận được một lá thư của sư phụ nàng nói là nàng ta sẽ dẫn theo sư huynh đến đây, Liễu Ninh vốn là vợ tiên hoàng chọn cho ta nhưng sư phụ nàng viết thư hi vọng ta xem nàng ta như huynh muội,

có thể tác thành cho hai người bọn họ. Nhưng nàng đã thấy Liễu Ninh đến đây không có mang theo sư huynh ta hỏi nàng ta thì nàng ta không trả lời rõ ràng với lại nàng có vẻ thích ta, theo ta biết nàng ta và sư huynh mình rất yêu nhau, nên ta nghi ngờ....

Hắn giải thích từ tốn cho nàng hiểu nỗi khổ tâm của mình, lúc nàng giận tâm hắn cũng đau muốn chết hắn sợ nàng không cần hắn. Lam Anh nghe xong tâm trạng vui vẻ hơn hắn quay sang nói nhỏ vào tay hắn: “Chàng cứ đợi đi, lúc sau khi chàng lên triều xong ta sẽ cho chàng biết tất cả những gì chàng nghi ngờ”.

Hắn ngạc nhiên nhìn nàng rồi cười nhẹ, giờ thật tốt chỉ có nàng hiểu hắn, trong tình yêu thật lòng vẫn tốt nhất.

Không khí tự nhiên hơn hẳn hai người lại hôn chào buổi sáng, rồi mỗi người chia nhau đi xử lý công việc riêng mình, rất nhanh mọi thứ sẽ được phơi bày,

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Trong đại điện

Thái giám chạy về phía trước hô to: “hoàng thượng giá lâm”

Các đại thần đồng loạt quỳ xuống hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Hắn thông thả lạnh lùng thả từng bước trên sàn đá cẩm thạch, phong thái uy nghi cách biệt với những người ở đây. Sau khi bước lên ngai vàng hắn mới đảo mắt một vòng nói: “Các ái khanh bình thân”. Người người đồng loạt tạ ơn rồi đứng cung kính hai bên, “Ai có gì trình tấu thì có thể nói”.

Người đầu tiên bước lên là tể tướng trẻ tuổi hắn trình tấu về việc cải thiện cuộc sống của người dân, rồi luôn miệng ca ngợi hoàng hậu nhưng chẳng ai biết hoàng hậu đã làm gì chung quy chỉ có vài người biết. Hắn nghe thế cũng rất hài lòng ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Tiêu chẳng hiểu sao hôm nay tên này hăng hái lên triều, hầu hết hắn luôn trốn những buổi như thế này nhưng tại sao hôm nay tên này siêng năng đến thế, trước kia có việc lớn điều trực tiếp đến Ngự Thư Phòng thảo luận, mà.....

Mọi người cũng có suy nghĩ tương tự hắn, chung quy không ai hiểu chỉ có Hàn Tiêu biết rõ mục đích, hắn cũng ngầm suy đoán lại nhớ đến nha đầu Tuyết Nhi bên cạnh hoàng hậu thì chợt hiểu ra, tâm cười gian mặt vẫn lạnh tanh không cảm xúc.

Hôm nay cũng không có việc gì trình tấu nên bãi triều sớm hơn mọi khi, trước khi ra khỏi đại điện hẳn còn để lại câu nói:“ Các đại thần chiều nay tập trung ở điện Phúc Tra tham dự tiệc tẩy trần của Quận Chúa không cho phép vắng mặt“.....

Trường Thu Cung

Sau khi chuẩn bị tươm tất bước ra khỏi phòng Lam Anh bước ngay đến đại sảnh, hiện giờ huynh muội Liễu Ninh đang đợi ở đó. Lam Anh bước lên vị trí của mình, sư huynh muội Liễu Ninh định bước xuống hành lễ Lam Anh đã vội nói:“ không cần đâu chúng ta đều là người một nhà",bọn họ do dự rồi cũng an phận ngồi xuống.

Liễu Ninh giờ mới có cơ hội biết mặt biểu tấu của mình thật sự có chút kinh ngạc trước dung nhan kiều mị đó, Liễu Ninh thầm hâm mộ biểu ca thật tốt số cưới được hoàng hậu đẹp và tài giỏi như thế. Liễu Ninh cũng nhìn thấy một cung nữ bước lên dâng trà cho ba người nếu không thấy cung nữ trực tiếp dâng trà thì e rằng nàng ta còn tưởng một tiểu thư nhà ai đó, vì trang phục và phong thái có khi còn vượt xa người quận chúa như mình.

Người cung nữ đó là Tuyết Nhi, vì có người ngoài nên tuyết nhi cũng bán hành lễ rồi dâng trà lên tiếp đó đứng bên cạnh nàng,nàng định hỏi thăm một chút tình hình của hai người thì bỗng có một nha đầu chạy lên cáo trạng, thấy có người nha đầu đó lại quay sang hành lễ định lui ra thì bị nàng gọi lại:" tiểu xuân có việc gì vậy".

Nha đầu tiểu xuân chép miệng lắc đầu nhìn rất dễ thương, nha đầu mới mười tuổi tiến cung cũng chưa lâu nhưng đặc biệt hoạt bát làm người người thích, nàng thấy nha đầu chạy đến đây thì chắc có chuyện gì không vui rồi." nói đi chứ ta thay muội tìm công đạo" nàng đỡ dành nha đầu.

Nha đầu bắt đầu u oán nói:" hoàng hậu tiểu dịch tử cướp kẹo của muội", nước mắt nha đầu cũng sắp tuôn rồi.

Liễu Ninh nghe xong như mất thăng bằng sắp ngã xuống, nhờ có người bên cạnh đỡ lòng thầm khâm phục vị hoàng hậu này, những chuyện như thế cũng phải xử lí nếu như là người khác thì nha đầu kia đã sớm ăn đại bản rồi. Nàng cũng có chút dở khóc dở cười bảo tuyết nhi dẫn nha đầu đi lấy kẹo đồng thời đến Trúc Ký cung gọi Lệ Nhi về.

Tuyết Nhi cùng tiểu Xuân đi thì chỉ còn lại ba người, bỗng người im lặng này giờ phát ra giọng nói:" Hoàng hậu có phải là người cứu ta ở bìa rừng"

Nàng nhìn hẳn ta không có ý từ chối chỉ nhàn nhạt gật đầu

Liễu Ninh thấy vậy thì có chút hiểu ra càng hâm mộ biểu tấu này hơn, hẳn ta lại nói tiếp:" thần tên gọi Sở Túc rất cảm ơn hoàng hậu đã ra tay tương trợ, sau này có việc cần giúp thần quyết không từ".

Nàng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ba người bàn đến chuyện Liễu Ninh giả. Liễu Ninh kể lại sự việc hôm đó rồi đến đám người canh giữ bọn họ có nhiều điểm bất thường sau đó im lặng nhìn nàng. Nàng suy nghĩ một lúc rồi đưa ra một kế sách, nghe xong cả hai gật đầu đồng ý. Nàng phân phó tỉ mỉ đợi Tuyết Nhi về thì bắt đầu chuyển khai vạch giả tìm thật.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Trở Về Nhà 1

Bọn họ trong đại

sảnh bàn luận một lúc thì tuyệt nhiên cùng lộ diện, bọn họ thảo

luận với nhau về kế hoạch vạch mặt Liễu Ninh giả rồi an bài tốt mọi thứ

cho sư huynh muội bọn họ để tránh bức dây động rừng.

Không

lâu sau có một cung nữ xuất hiện ngoài cửa, cung nữ không dám bước vào

chỉ đứng đó đợi, nàng quay sang Lệ Nhi nói:"" Lệ Nhi em đi đến đó bảo

cung nữ đó vào đây“.

Lệ

Nhi theo lời bước đến cửa nhìn thấy một cung nữ đang kính cẩn cúi đầu,

Lệ nhi nghi hoặc người này là ai không phải cung nữ của Trường Thu cung

nhưng giọng điệu vẫn không nhạt hỏi:“ người đến đây làm gì, muốn tìm

ai“.

Cung nữ đó vẫn cúi đầu giọng rất tự nhiên nói:“ nô tì là người ở đây, muốn đến tìm hoàng hậu bẩm báo một việc rất quan trọng“.

Lệ Nhi chợt loé một tia suy nghĩ sau đó nhanh nói:” Người vào đi hoàng hậu bên trong”,nói rồi Lệ nhi dẫn theo cung nữ bước vào.

Cung

nữ bước vào cửa thoáng ngậy người khi nhìn thấy Liễu Ninh thì có chút

bất ngờ nhưng rất nhanh trấn tĩnh bước tiếp, nhưng chỉ trong giây phút

ngậy người chợt loé đó đã làm nàng cười lạnh một cái rồi hỏi:” Người là

ai tại sao lại đến đây, ngẩng lên cho ta xem”.

Cung

nữ vẫn bộ dạng sợ sệt ngẩng đầu,sau một thời gian mới nói:“ nô tì mới vào cung vài tháng trước nên nương nương không biết nô tì, hôm nay nô tì

có chuyện quan trọng muốn bẩm báo cho hoàng hậu nương nương“.

Nàng

vờ hiểu rồi nói:” à thì ra là vậy, người có chuyện gì cứ nói”, cung nữ

nhìn quanh tỏ ý không tự nhiên vì có quá nhiều người, nàng tỏ ý hiểu nhưng cũng không nói gì và những người ở đây cũng không có ý định rời đi

nên cung nữ đó đành nói: “ Hôm qua lúc nô tì đi qua sân sau của Ngự

Thiên uyển bắt gặp Liễu Ninh quận chúa đang bàn kế hoạch ám sát người

với 2 người bịt mặt, Liễu Ninh quận chúa còn đưa họ một sấp ngân phiếu

bảo họ xử lí nhanh gọn, Quận chúa còn nói khi nương nương chết quận chúa

sẽ làm hoàng hậu sẽ không bặt đãi bọn họ. Nô tì nghe được rất sợ hãi

nên mới đến nói với người cận thận đề phòng”.

Không

khí dường như ngưng đọng khi cung nữ nói xong, cung nữ e dè nhìn nàng

thấy sắc mặt nàng xen lẫn sợ sệt và kinh hoàng thì thần an tâm. Nàng vẫn

giữ vẻ mặt kinh hoàng đó hỏi: “ người đây là nói thật”, cung nữ đó gật

đầu chắc nịch khẳng định đôi mắt rất chân thành không tia giả dối nhưng

nhìn thấy sắc mặt cung nữ như thế nàng lại cười lạnh song vẫn bộ mặt
sợ

hỏi:“ ta rất cảm ơn người, người có yêu cầu gì ta sẽ đáp ứng”.

Cung

nữ đó nghe nàng nói vẫn bộ dạng hoảng sợ nói:“ nô tì không dám đòi
hỏi

đó là nhiệm vụ của nô tì, được ở bên hoàng hậu là vinh dự của nô tì,
nô

tì chỉ mong có thể ở lại chăm sóc người“. Nàng bộ mặt cảm động bước
xuống ghế đi xuống đứng bên cạnh người cung nữ đó nói:” được từ
nay về

sau người ở bên cạnh hầu hạ ta“.

Liễu

Ninh cùng sư huynh của mình muốn ngăn cản nàng nói ra lời đó
nhưng

không kịp bọn họ thấy đây là một trò lừa không hiểu vì sao nhưng đó
là

cảm giác của họ, cung nữ đó cũng có vẻ bất ngờ khi nàng lại đồng ý

nhau như vậy trong mắt tăng thêm đề phòng, cảnh giới cao của sự giả
tạo

là dù đề phòng như mặt vẫn tươi cười như hoa nở ra rất phấn khởi
nói:”

Cảm ơn nương nương chấp thuận nô tì còn việc phải làm nô tì xin lui trước“.

You'll also like

[Xuyên Không] Hoàng Hậu Tinh Quái,Nàng Ngồi...

By RinkitokiChan116 64.7K 3.2K

Dù cho nghìn trùng cách trở....

Dù cho khoảng cách không gian....

Dù cho bất kể điều gì xảy ra....

Chỉ cần không buông tay nhau....

Quyền lực, trăm buông bỏ...

Giang sơn, trăm buông bỏ...

Chỉ cần mình nàng....

Thái tử phi đặc biệt

By tranly39 144K 5.3K

phần 43

Vương Phi Của Vương Gia

By ThuongQuanDaNguyet 11.9K 158

Tác giả: Thượng Quan Dạ Nguyệt

Thể Loại: Xuyên Không

Tác phẩm đầu tay, mong nhận được ý kiến, nhận xét của mọi người!

Hóng cmt, vote =))

Truyện được đăng duy nhất tại wattpad

Đăng tại santruyen sau 1 tuần

Nghiêm cấm mang truyện đi dưới mọi hình thức

Hoàng hậu rắc rối

By tranly39 275K 10.4K

Đặc công tà phi

By Minhnguyettamvy 64.9K 1.9K

Đặc công tà phi

Tác giả: Ảnh Lạc Nguyệt Tâm

Nguồn CV: Rich92

Edit: Linh nhi, ♡ Vy nhi ♡, Jmiu♡

Beta: ♡ Vy nhi ♡

Nàng - đệ nhất đặc công, thân thủ nhanh nhẹn, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Nhiệm vụ qua tay nàng không có hai chữ thất bại, là huyền thoại trong giới đặc công.

Long Diệu hoàng triều đại tướng quân độc nhất nữ nhi, không chỉ có dung mạo xấu xí mà còn si ngốc, khắp thiên hạ không ai không biết.

Xuyên qua thời không, từ một nữ nhân bị thiên hạ nhạo báng trở thành truyền kỳ, tính cách kiêu ngạo cùng cuồng vọng, làm thiên hạ kinh ngạc.

Nắm trong tay thiên hạ, phạt chẵn sát phạt, ma chẵn diệt ma, chỉ cần nhẹ vung tay cũng đủ làm cho thế gian loạn lạc.

Đối mặt với uy hiếp của cả một quốc gia, nàng chỉ nhíu mày cười: “Không cần ở trước mặt ta kiêu ngạo, các người còn chưa đủ tư cách. Nếu các người chạm đến giới hạn nhân nhượng của ta, ta không ngại hủy đi giang sơn này của các người “

Đối mặt với khiêu khích của gia tộc thần bí, nàng ngửa đầu cười: “Muốn trêu chọc ta, trước hết hãy chuẩn bị quan tài “

Nàng nói: “ Không cần ca ngợi ta tâm ngoan thủ lạt. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, tất phải tử. “

.....

.....

.....

“ Thời gian tới ta k có thời gian post tiếp trên wattpad. Mời các bạn qua minhnguyetgiatrang.wordpress.com đọc tiếp và ủng hộ cho bọn ta nhé.

Vy Vy thân!!! 3 3 3 “

Hoàng Đế! Người Là Của Riêng Ta!

By TrangHyeong 49.2K 1.9K

Nàng- Đồng Dục Tú-một cô gái ham chơi, nghịch ngợm, trẻ con, không biết sợ là gì. Chỉ vì tính ham chơi, tò mò của mình mà đã tự đẩy mình vào vòng xoáy không gian, thời gian. Và trọng sinh là một phi tần

xinh đẹp chốn hậu cung nham hiểm, phu quân nàng là một vị vua trẻ trung, anh tuấn. Nhưng lại lạnh lùng, sắt đá, không coi trọng phụ nữ, nghĩ rằng họ luôn ham quyền lực, tiền bạc, địa vị hơn tình cảm. Nhưng nàng đã đến và làm thay đổi con người chàng. Câu chuyện như thế nào thì xin mọi người theo dõi câu chuyện: “Hoàng Đế! Em chỉ yêu mình anh”.

Miêu Ái Xuyên Không [Hoàn]

By TrachNuLENA 60.1K 1.5K

Thể loại: Cổ đại, xuyên không, Tình cảm, HE (không chi tiết lắm.) ~

Giới thiệu:

- Nàng – Vũ Hứa Thanh một cô gái thông minh với cánh cửa tương lai đang mở ra trước mắt.

- Nàng, một “tiểu thư” mạnh mẽ, kiêu hãnh, bướng bỉnh, đáng yêu...

- Trong khi chàng – Hàn Tuấn Phong một vương gia lãnh khốc vô tình, lòng tự tôn còn cao hơn trời.

- Hai người từ hai thế giới khác nhau, hai nền văn hóa khác nhau nhưng lại là hai cực âm dương trái dấu luôn hút lấy nhau.

- Thiên ý trêu ngươi, họ gặp nhau, hận nhau để rồi không thể rời nhau....

- Liệu nàng sẽ ở lại... Liệu chàng sẽ gạt đi lòng tự tôn để theo đuổi những xúc cảm mãnh liệt của mình... - Liệu chẳng một cái kết hạnh phúc sẽ là câu trả lời cho tất cả....

Cung nữ kia

quỳ chào mọi người định bước lên đi ra cửa nào ngờ một bước..... hai

bước... ba bước đến bước thứ ba nàng ở sau cười to, cung nữ thoáng
giật

mình gợn người nhưng vẫn bình tĩnh tiếp tục đi lần này cung nữ chỉ
kịp

nhắc chân đã nghe tiếng nói cọt nhả đằng sau truyền đến:“ Người đến
tận

đây còn muốn đi ra“.

Bước chân cung nữ khựng lại quay đầu về hướng nàng tỏ vẻ nhu
nhược hỏi:“ người còn gì phân phó”

Nàng nhìn cung nữ đó

thật lâu rồi bước nhẹ xuống lần nữa lần này cước điệu khoan thay hai
tay

chấp phía sau lưng đến gần cung nữ đó, nàng đến gần mà cung nữ vẫn

không có dấu hiệu sợ sệt làm nàng rất khâm phục ảnh miêu đào tạo ra
được

người có khí chất thế này nhưng rất tiếc hôm nay là ngày chết của
nàng

ta rồi.” Ta làm sao dám phân phó người đi làm việc ta đâu phải chủ tử

của người, người mà theo ta chắc sẽ có lỗi với chủ tử mình lắm“.

Huỳnh muội Liễu Ninh

nghe nàng nói thì có chút ngờ nghệch, nhìn đến Tuyết Nhi và Lệ Nhi
thì

bất ngờ hơn bộ dạng hai người đó với hoàng hậu là cùng một biểu hiện

cười lạnh trào phúng. Người ngồi cạnh Liễu Ninh cũng có chút thần phục

nhìn về phía hoàng hậu, không ngờ bên cạnh hoàng hậu lại có nhiều người

xuất sắc như vậy.

Cung nữ tỏ ra sợ hơn

nhưng lời nói vẫn rất rõ ràng:“ hoàng hậu nói gì nô tì không hiểu, người

là chủ tử của nô tì mà, sao hoàng hậu không thể phân phó cho nô tì”.

Nàng bước đến cách ba

bước chân nữa là đến chỗ cung nữ đó thì dừng lại, nhìn đến cung nữ rồi

trào phúng nói:” rất tốt có khí chất nhưng rất tiếc hôm nay người đến đây chỉ có thể là... CHẾT”.

Cung nữ vội quỳ xuống ôm

chân nàng nói:“ nô tì thật một lòng với người, nương nương nói gì nô tì

thật không hiểu”, Cung nữ đó làm vẻ mặt oan ức một tay ôm chân nàng còn

tai kia bí mất xuất ra một cây kim châm nhỏ thuận lợi che dấu mọi người

bí mật châm về phía nàng. Mọi người có mặt có bốn người nhìn thấy hành

động của cung nữ đó là Tuyết Nhi, Lệ Nhi, sư huynh Liễu Ninh và nàng.

Sư huynh Liễu Ninh thấy

vậy hoảng sợ định lên tiếng nhắc nhở nào ngờ nhìn qua song nhi thấy họ

vẫn bất động chẳng qua ý cười càng sâu hơn thâm trầm hơn trong lòng thầm

hiểu rõ, không phải bọn họ không muốn ngăn cản mà là bọn họ không cần

ngăn cản, nghĩ thông suốt hẳn ta vẫn ngồi đó nhìn xem kế tiếp sẽ ra

sao....

Cuối cùng một châm đó

vẫn bị đâm xuống, nhưng về mặt của song nhi vẫn đứng đững chỉ thấy cung

nữ đang quỳ đó đã đứng lên thay về mặt sợ sệt bằng về mặt hả hê cười

to:"" haha không ngờ người lại sớm nhận ra như vậy, vốn dĩ ta đã dẫn

rất tốt không ngờ vẫn bị nhận ra xem ra hôm nay ta không thể rời khỏi

đây rồi"".

Nàng ý cười càng sâu

hơn:“ người đã biết người không thể ra khỏi đây thì ngoan ngoãn chết ở

đây đi”, Cung nữ đó khinh bỉ nói:”” Người cứ mạnh miệng đi haha không

biết hôm nay người chết là ai, người đã trúng độc của ta thuốc giải chỉ có một ở chỗ ta nếu người không cho ta đi thì hậu quả ắt người cũng biết“.

Liễu Ninh nghe thấy

nàng bị hạ độc thì vô cùng hoảng sợ, nhìn qua mọi người thì vẫn như không có gì xảy ra có chút sốt ruột nhưng chỉ nghe nàng nói một câu có

vẻ không liên quan:“ người biết tại sao ta nhận ra người không“.

Cung nữ theo quán tính hỏi:”” tại sao”

Nàng cười ha hả chỉ về

phía song nhi nói:“ người thấy họ có tỏ ra run sợ như người không, người

thấy lúc đi vào họ có quỳ hành lễ không, chắc lúc này người có thể thấy

cung nữ ở đây có thể không cần xin phép chỉ cần vào không, quan trọng

là người biết tại sao ta tin tưởng họ như vậy không, người diễn rất giỏi nhưng có một chuyện phải nói cho người biết người ở đây điều do ta lựa

chọn lẽ nào ta không biết người, điểm người làm ta nhận ra người không

phải người của ta quan trọng nhất là người nói về kế hoạch án sát ta của

Liễu Ninh kia“.

Cung nữ đó chợt có cái

nhìn khác về người trước mặt nhưng vẫn không cảm được tò mò hỏi:“
tại

sao người lại cho đó là điều quan trọng nhất”.

Nàng xoay lưng bước lên

ghế ngồi xuống tai đặt trên thanh ngang lưỡi kiếm nói:“ để người chết nhắm mắt ta không ngại nói cho người biết, nếu Liễu Ninh kia thật sự muốn giết ta thì sẽ tự mình ra tay không cần nhờ đến sát thủ, lúc người nói ta nhận ra người như đang đọc lời thoại mà Liễu Ninh kia đã dạy trước. Ta cũng biết rõ mục đích của người người chẳng qua là muốn lấy sự

tin tưởng của ta ở bên cạnh ta âm thầm giúp đỡ Liễu Ninh kia diệt ta,

bởi vì Liễu Ninh kia thật sự giết ta thì quá lộ liễu chỉ bằng người ở

bên cạnh ta cho ta uống hoặc gửi một loại dược gì đó hao gậy mà chết

thì sẽ tranh thủ được tình cảm hơn ta nói đúng không hả“.

Cung nữ giật mình khi

nghe nàng nói toàn bộ kế hoạch của bọn họ không sai một li chỉ thiếu một

câu cuối chủ nhân nói với mình, không ngờ vừa suy nghĩ xong nàng lại

còn cất tiếng nói thêm:“ à ta quên chắc chắn chủ nhân của người còn nói

một câu nữa chính là" không hoàn thành nhiệm vụ thì người đừng hòng được

sống" phải không. Nàng nhìn biểu tình ngạc nhiên đó của cung nữ thì vẫn

không phạm ửng gì, Ảnh Miêu luôn là người như vậy nàng đã hiểu rõ việc

làm của nàng ta rất rõ rất rõ, rõ đến nỗi còn hiểu nàng ta hơn hiểu chính mình.

Nàng vừa dứt lời một lúc

thì đã nghe cung nữ quát:“ người im miệng lại lập tức thả ta ra nếu

không cả hai cùng chết, độc của người chỉ mình ta có thuốc giải””.

Nàng lạnh lùng nói:“ phải không chỉ bằng người mà muốn giết ta sao quá ngu ngốc rồi”

Nàng ra hiệu Tuyết Nhi

lập tức bắt cung nữ lại, cung nữ muốn đánh cho Tuyết Nhi một chưởng

Tuyết Nhi linh hoạt tránh né bắt được ả ta. Cung nữ kêu lên:“ Các người

bắt ta rõ ràng người không muốn sống thuốc.....”, lời chưa nói hết đã nghe nàng nói”” phế hai tay hai chân ả cho ta“.

Tuyết Nhi làm theo””

rắc”” tiếng xương khớp gảy kêu liên hồi rồi thêm một tiếng la thảm thiết

vang lên, Tuyết Nhi làm xong quăng ả ta xuống đất chớ về chỗ. Liễu Ninh

hoảng sợ nhìn người dưới sàn rồi nhìn cung nữ ngọt ngào lúc này bỗng

chốc trở thành ác quỷ, người bên cạnh nhận ra Liễu Ninh đang sợ dang tay

ôm Liễu Ninh vào lòng tiếp tục nhìn.

Lúc này hẳn chỉ thấy ba

người kia bỗng chốc trở nên lãnh khốc vô cùng,“ các người không muốn

sống dám làm như thế với ta nếu ta không về thì chủ nhân ta sẽ nghi ngờ

đến tìn các người“. Nàng quay sang bảo song nhi” hai em vào chuẩn bị đi

để ả ta chết yên lòng”, song nhìn vâng rời đi huynh muội Liễu Ninh nhìn

theo tò mò, nhưng rất nhanh tiếng nói của nàng thu hút sự chú ý của bọn

họ....

“ Người cười cái gì, sắp chết người vẫn có tâm trạng như thế” nàng lạnh lùng thốt ra

Ả ta khinh bỉ cười:“ haha ta chết còn có hoàng hậu theo hầu ta làm sao không vui được”

“Người là nói độc đo sao, rất xin lỗi không nói cho người biết ta đã hấp thụ sạch nó rồi”

Ả ta ngạc nhiên, sư

huynh muội Liễu Ninh ngạc nhiên nhìn nàng:“ haha người đùa sao người là

thần thánh chắc hấp thụ độc thật nực cười trừ khi người có Băng Ni của

Phụng Tiêu Sát, nếu không người không có cách hấp thụ độc“.

Nàng nhìn Ả ta ý vị thâm

sâu người biết về Băng Ni không nhiều nhìn ra ả ta cũng rất có năng lực, Băng Ni chỉ có người trong tổ chức biết và chỉ làm ra có hai viên nàng đã dùng một viên nàng đang cất giữ thế mà ả cũng biết, nhưng đáng

tiếc chọn sai chủ nhân hôm nay phải chết:“ thật trùng hợp ta vô tình quen biết cát chủ của Phụng Tiêu Sát và hiên đã sử dụng một viên như người nói“.

Ả ta hốt hoảng vô cùng

nhìn nàng đang tươi cười mà lòng hoảng sợ vô cùng người này quá mức đáng

sợ, bỗng trong phòng truyền ra tiếng động có người bước ra ngoài một là

Lệ Nhi một là một người giống người nằm trên sàn như đút.

“ Tốt tay nghề càng ngày

càng tiến bộ đến ta cũng không nhận ra, giờ đã có người thay người người nên chết rồi” nàng nói xong bàn tay khẽ động một sợi chỉ bắn ra, ả

ta phun một ngụm máu ngã xuống mất mạng.

Liễu Ninh bị làm cho

choáng váng với những gì nhìn thấy, nhưng những người khác vẫn bình tĩnh

vô cùng, Liễu Ninh còn nghe nàng sai người giống ả khi như đút đi báo

cáo cài gì đó, thoáng nghi ngờ Liễu Ninh nhận ra người đó là Tuyết Nhi.

Lam Anh bước đến bên thi

thế kia lấy trong tay áo một chất bột trắng rải lên, chốc lát thi thể

biến mất không dấu vết đến máu cũng không còn, ngay sau đó Huỳnh muội

Liễu Ninh xin phép về phòng vì muốn tiêu hoá những chuyện trước mắt,

nàng không ngăn cản bọn họ rời đi còn nàng cùng Lệ Nhi.

Bọn họ vừa yên tĩnh một

chút thì lại có cung nữ chạy vào báo, có Tổng quản phủ thừa tướng đưa

đến một lá thư. Nàng đưa tay nhận lá thư chỉ thấy mười chữ” ngoại tổ mẫu

có việc muốn hoàng hậu về gấp“.

Nàng gấp tờ giấy lại cười lạnh xem ra lại sắp có chuyện vui, kéo theo Lệ nhi xuất phát đến phủ thừa tướng.

..... ta viết vậy đủ

dài chưa các nàng, có ai hóng chương sau hk nè, chương sau đặt biệt hấp

dân ta sẽ tag cho người cmt đầu tiên.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Trở Về Nhà 2

Lệ Nhi rõ ràng là mới từ bên ngoài trở về chưa biết chuyện gì lại bị kéo đi khuôn mặt rất ư là trì độn, ngơ ngác đến đáng thương, giọng điệu rất ư là thâm trầm: Muội vừa trở về mà tỷ lại muốn kéo muội đi nữa sao, ít nhất cũng phải cho muội thời gian thở chứ“.

"Ta đoán chúng ta sắp có một chuyện vui để xem, ta định kéo muội đi xem giải trí muội không muốn đi ta đi một mình vậy" Lam Anh vừa nói lại vừa làm bộ thở dài tiếc nuối, Lệ nhi tính khí rất ư là trẻ con nghe chỗ vui là một mối quên sạch ngược lại còn kéo nàng đi nhanh về phía cửa. Lệ nhi kéo nàng lên kiệu, rồi cũng tự mình bước lên lựa một chỗ mà tự mình ngồi xuống miệng không ngừng líu ríu:“ nhanh, chúng ta nhanh đi đến đó đi, muội muốn xem trò hay tỷ nói“. Lam anh giả vờ hỏi:“ không còn mệt nữa à, ta nhớ lúc này còn có người bảo muốn nghỉ ngơi cơ mà“.

Lệ Nhi như không nghe thấy còn ra bộ dạng không biết gì cả cười đến đáng đánh đòn” chắc là tỷ nghe nhầm thôi làm gì có ai nói gì chứ muội có thể làm chứng nha". Lam Anh thật hết cách nói với Lệ nhi, sao cung của nàng toàn chứa chấp những người không bình thường thế..... có điều Lam Anh không hề suy nghĩ đến mình có bình thường hay không mà lại có suy nghĩ như thế.

Kiệu bắt đầu chậm chạp di chuyển người ngồi trên kiệu khá là thư thả lại rất biết tận dụng thời gian để nghỉ ngơi, kiệu đi vòng vèo qua mấy con ngõ rồi không thấy di chuyển nữa. Nàng và Lệ nhi trong xe thấy kiệu dừng lại biết là đã đến nơi hai người vén rèm bước xuống, trước mặt họ bây giờ

là một cái cổng lớn phía trên có một cái bảng thật to đề ba chữ Phủ Thừa Tướng.

Lam Anh cảm thấy thực nực cười đi một vòng lớn như vậy rồi cuộc cũng phải đến nơi này, nơi này có vẻ sẽ náo nhiệt hơn khi có sự trở lại của nàng, ai thiếu Lam Anh cái gì nàng sẽ đòi lại gấp đôi. Lam Anh nghĩ nghĩ rồi quay sang nói với Lệ Nhi: “ Em đi rõ cửa đi, đập thật mạnh cho ta xem như lời chào hỏi vậy “. Lệ Nhi lại rất biết nghe lời không khách khí đập mạnh cửa tạo tiếng động đinh tai nhức óc.

Cuối cùng cũng có người ra mở cửa là một gia đình mặt mày hung tợn hét lớn: “ Các người là ai thế, định phá cửa à ta nói cho các người biết đây là phủ thừa tướng chớ có làm càn “.

Người này là gia đình mới được tuyển vào không lâu vốn không biết đến sự tồn tại của nàng hóng hách một chút chỉ để ra oai, nhưng gã không ngờ lại đụng phải người không nên đụng, cũng ngay lúc đó quản gia bước ra thấy một màn đó có chút hoảng sợ vội vàng chạy đến” hoàng hậu nương nương thứ tội gia đình này mới đến không biết là người nên thất kính với người tiểu nhân sẽ xử phạt thích đáng”, rồi quay sang kêu người kéo gia đình đó xuống.

Lam Anh không để tâm cùng Lệ Nhi bước vào cửa, bước vào trong mới cảm nhận được nơi này có cần phải xa hoa đến vậy không, bước qua nhiều dãy hành lang vòng vèo cuối cùng quản gia dẫn họ đến đại sảnh bấy giờ ở đó tụ tập rất nhiều người. Nàng bước vào cửa mọi người đồng loạt quỳ lễ, nàng quất tay bảo họ đứng lên rồi quan sát xung quanh. Người có ở đây đa phần nàng điều đã gặp qua còn có ba người nàng không biết họ là ai.

Thừa tướng đại nhân cũng là phụ thân nàng cười đến giả dối nói” nào Lam Anh con đến đây ngồi xuống cha con ta nói chuyện”, Nàng vẫn đứng yên nâng đôi mắt sắc lạnh lên nhìn ông nói:” Thừa tướng đại nhân xin biết rõ thân phận ta giờ là hoàng hậu đương triều sao có thể gọi đích danh “. Ông

ta thoáng cứng họng trượng nộ cười cứng nhắc nói:“ ta dù sao cũng là phụ thân con mà”. Nàng lấy tay đùa giỡn với cái khăn tùy tiện tìm một chỗ ngồi rồi nói:“ Ông không nghe câu nói con gái gả đi cũng như con người ta sao, bát nước đổ đi ông có hối lại được không bây giờ chúng ta xem như không có quan hệ đi“.

Thừa tướng đại nhân vốn dĩ là người rất được kính trọng giờ lại bị khi dễ trên mặt đầy tức giận, nhưng kịp thời có một giọng nói già nua ngăn lại:“ Con đừng tức giận như thế, Làm Anh là đã lâu mới về không được làm khó con bé”, rồi quay sang vẫy tay thân thiết với nàng:“ con lại đây để tổ mẫu nhìn xem đã lớn như thế nào rồi“.

Nàng lại rất không phối hợp ngồi yên một chỗ, gương mặt tổ mẫu thoáng trầm xuống sau đó phía sau bà phát ra một giọng chăm chọc:“ không ngờ hoàng hậu nương nương tay lại có vấn đề nha thật đáng tiếc”, người nói chuyện là người nàng không biết là ai.

Lam Anh có vẻ như không tức giận nói:" tai ta thực sự rất tốt không những thế mũi và mắt cũng vậy người những thứ không sạch sẽ nhìn những thứ xấu xí sẽ bị ảnh hưởng nha”, ả kia tức giận vì bị nàng nói thế dùng tay chỉ chỉ nói không nên lời.

Tổ mẫu ra dấu cho người phía sau bình tĩnh rồi giả bộ như không biết gì tiếp tục nói:“ Còn xem đây là hai muội muội của con tên Lâm Nguyệt và Lâm Uyển họ xinh đẹp lại rất hiểu chuyện rất được yêu thích, này họ đến tuổi lập gia đình ta muốn nhờ con kiếm cho họ một mối lương duyên“.

Làm Anh cầm ly trà lên uống lại phát hiện trong trà có thuốc chỉ nhếch mép cười uống một ngụm, những người kia thấy nàng đã uống trà thở ra một hơi lại nghe nàng nói:“ các người có phải tìm nhầm người không ta đây đâu phải bà mối mà tìm cho họ một mối lương duyên" nói xong nàng lại cười rất ôn hòa, Lệ nhi bên cạnh cũng cười tỏ vẻ không hiểu.

Tổ mẫu lại nói:“ ý ta là con có thể chiêu cố đưa họ vào cung cùng nhau chăm sóc hoàng thượng không biết chừng hoàng thượng để ý đến họ có thể giúp con”.

Nàng tỏ vẻ hiểu thốt lên hai chữ' vậy sao', sau đó cười to một tiếng nói:“ nghĩ cũng đừng hồng nghĩ” rồi gục mặt xuống bàn. Lệ Nhi cũng bị người chụp thuốc mê ngã xuống.

Tế tướng thấy họ gục xuống lúc này nở nụ cười thâm độc, quay sang bảo gia đình đem họ nhốt lại rồi nói với hai tử muội kia:“ hai con chuẩn bị vào cung làm hoàng hậu đi hahahaha...”

Ông ta cười vui sướng mà không biết được hai người bị ông hạ dược đang cười lạnh trong lòng:“ Được ông muốn chơi ta chơi cùng ông”.

mMAI TA CÒN CÓ BÀI KTRA CHỈ RA ĐX 1C MN ĐỌC ĐỠ NHA

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 66

“các người muốn chơi ta cùng nhau chơi, đã muốn đấu ta cùng các người đấu” Lam anh sau đó cùng lệ nhi bị người kéo xuống, tuy hai người nhắm mắt tựa ngất đi nhưng thật ra hai người họ vẫn biết mình thô bạo bị kéo đi rồi cùng bị xô ngã vào một căn phòng.

“két két... cụp....” một tràng âm thanh vang lên sau đó không còn tiếng động gì nữa, hai người biết là người đã rời đi liền đột ngột mở mắt ánh mắt sắc lạnh như chim ưng cười mỉa mai. Lệ nhi tay phải phải quần áo bộ dạng tinh táo không có dấu hiệu bị ngấm thuốc miệng nhỏ giọng mỉa mai:“ tỳ xem họ có quá xem thường chúng ta không dùng thuốc mê cũng là loại kém như vậy, khi nào rảnh muội cho họ một liều đảm bảo ngủ một tháng chưa tỉnh được“.

Lam Anh cũng giống Lệ nhi đứng lên phải phải quần áo, sau đó lấy một cái khăn trắng lau tay rồi nhét vào tay áo miệng không đáp lời Lệ Nhi khuôn mặt lại hơi cười miệng lẩm bẫm một câu gì đó rất nhanh trước mặt bọn họ xuất hiện hai người, người đến là hai tiểu cô nương đáng dấp tuổi tác ngang bằng nàng và Lệ nhi tên gọi Tĩnh và Mặc hai thuộc hạ dưới trướng của Chu Tước. Tổ chức của họ là tổ chức phân cấp độ rất rõ ràng nàng là người đứng đầu quản lí toàn tổ chức, dưới có hai phó cát chủ là song nhi cùng bốn hộ pháp Long Hồ Tước Mị, dưới họ còn có các thuộc hạ do họ toàn quyền phụ trách những người nào đủ thực lực khi tăng lên Cấp thứ ba thì có thể nhận người, và hai người đứng trước mặt họ chính là hai sát thủ xuất sắc nhất dưới tay chu tước.

“ Cát chủ thuộc hạ có mặt, chừ người giao phó” Tỉnh và Mặc giọng điệu cung kính nhưng rất sùng bái Lam Anh, người như bọn họ vốn lầm tưởng cát chủ là một thiếu niên khí phách cho đến khi hai người có biểu hiện suất sắc nhất được diện kiến đặt biệt mới biết các chủ là một cô nương nên họ càng sùng bái Lam Anh hơn xem nàng như tấm gương học hỏi....

“Đứng lên đi, ta có một việc cần các người lập tức làm hai người dịch dung thành bọn ta ở lại đây xem có động tĩnh gì báo cho ta nhưng tuyệt đối không được lộ sơ hở”

“ Thuộc hạ tuân mệnh” hai người không nói hai lời mỗi người từ trong tay áo lấy ra một lọ thuốc nhìn thật kỹ Lam anh và lệ nhi sau đó cho thuốc vào miệng vận một luồng nội công một làn khói tỏa ra chẳng mấy chốc đã biến thành Lam Anh và Lệ Nhi thứ hai. Thuốc bọn họ uống là thuốc dịch dung được tổ chức đặt biệt nghiên cứu tạo nên, sở dĩ tạo ra loại thuốc này vì nó tiện lợi hơn tổ chức bọn họ tuy máu lạnh nhưng xem rất lười vác theo dụng cụ này họ thì rất mệt uống thuốc là nhanh nhất vì thế Hoán Nhan Đan ra đời.

Bọn họ đối y phục cho nhau, sau đó nàng và Lệ Nhi nhẹ nhàng rời đi....

Trường Thu Cung

Lúc bọn họ trở về thì trông cũng khá trống vắng bọn họ nhanh nhẹn trở về phòng tự mình uống một viên thuốc Hoán Nhan Đan thay một bộ đồ nha hoàn thu liễm khí tức bước ra cửa, cùng lúc đó Lam Anh giả cùng Lệ Nhi giả đến.

Cửa Trường Thu Cung mở ra kiệu lớn đi vào Lam anh cùng Lệ nhi bước xuống tất nhiên họ là giả rồi, vừa đặt chân xuống Lam Uyên tức LamAnh giả đã cảm thán sau đó ngó đông ngó tây trong lòng thầm khinh bỉ đây là cung của hoàng hậu sau đơn giản sơ xài đến thế, còn nữa thấy chủ

nhân trở về lại chẳng có nha hoàn nào đón xem ra Lam Anh kia làm hoàng hậu không dễ dàng.

Lam Nguyệt tức Lệ Nhi tâm trạng rất không vui, không hiểu sau hai người họ lại bị sắp xếp thân phận như vậy. Rõ ràng là tỷ muội nhưng Lam Uyển lại làm hoàng hậu mình chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi.

“ Người đâu, người đâu ra đây hết cho ta sau ta trở về không có ai nghênh đón”

Bản tính tiểu thư đó vẫn không bỏ được nhưng thật phải rất tiếc cho họ không một ai xuất hiện, họ đứng trước cửa gần nửa khắc cuối cùng có một tiểu thái giám đi qua:

“ Người người lại đây cho ta”

Thái giám dừng lại đi đến bên chỗ Lam Uyển mắt đầy khinh bỉ đầu thậm chí không cúi nói:“ có việc gì không thấy ta đang bận à”.

Lam uyển tức giận vô cùng giờ nàng là hoàng hậu lại bị thái giám coi thường, bản tính ả tức giận thì phải đánh người mà đã đánh người sẽ ra tay rất nặng như giờ là hoàng hậu không thể thất thố đành hô to:" Người đâu bắt tên cầu nô tài này đánh chết cho ta", nói xong gương mặt chờ đợi đáng vẻ cầu xin của thái giám nhưng thật làm ả ta thất vọng thái giám đó không sợ còn nhàn nhã đứng đợi.

Thêm nữa khắc nữa thì mới có người xuất hiện hai ả kia đã đợi đến tức giận dậy mình, lần này trước mặt họ là xuất hiện một tên lính nhưng tên lính này đặt biệt khác người vì hăn mặc là loại lụa đắt tiền chưa thấy tên lính nào không cầm gậy hay kiếm lại cầm quạt ra dáng thư sinh giọng điệu giống tên thái giám:“ ồn ào cái gì chứ con tiện nhân này không biết ta đang ngủ à”, rồi thân thiết quay sang nói với tên thái giám:“Tiểu Hựu Tử khỏe không, người có chuyện thì làm đi ở đây giao cho ta”.

Tiểu Hựu Tử rời đi Phụ Đình mới hét lớn:“ Người đầu hoàng hậu trở về sau không ai ra đón thế”, lời vừa dứt một đám người xuất hiện trước họ. Chị em họ Lam sắp phát điên vì bị khi dễ lại có chút hả hê khi làm tưởng cuộc sống của Lam Anh là vậy thì ra chỉ là một màn kịch...

Trong đoàn người xuất hiện có cả Nàng cùng LN dịch dung, hai người bọn họ chưa kịp ra oai đã có mấy nha hoàn xông lên xúm nhau la:“ hét... hét cái gì tưởng mình lớn lắm à chẳng qua là một ả tiện nhân rách rưới, hôm nay người có quyền ra oai à”.

Lam uyển tức giận mặt xanh méc ra tay định đánh người thì nhanh chóng bị bắt lại rồi bị giáng xuống một cái tát” bốp” người ra tay là LN dịch dung. Ồ Ta thực sự sắp điên rồi rõ ràng là cái trang để tận hưởng vinh hoa sao lại như thế, LN giả đứng kế bên rất hả hê lại thấy mai mắn vì mình không làm hoàng hậu.

Một cái tát làm Lam UYÊN té lăn xuống sàn sau đó bị một đám nha hoàn đè xuống cởi y phục chỉ để lại một kiện áo ngoài không lành lặn, LN giả hoảng sợ muốn chạy nào ngờ bị bắt được chịu chung số phận với Lam Anh giả giờ nhìn hai người họ thật tồi tàn....

Bỗng cánh cửa được mở ra, Hãn thoáng ngây người rồi đảo mắt nhìn quanh thấy Nàng đảo mắt ra hiệu hợp tác hãn cười khổ nàng chơi hãn chơi cùng nàng vậy. Hãn bước đến phía trước hai người giả mạo kia tưởng hãn là đến cứu mình nhưng hãn không nói gì chỉ đứng nhìn họ thật lâu....

thông báo mai ta lại có bài ktra đó kiểm tra dồn dập luôn vốn định viết nhiều nhưng ta chưa học bài, nếu rảnh mai ta ra chương ms luôn....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 67

"Các người nói xem đây là xảy ra chuyện gì, ai có thể nói rõ ràng cho ta biết" hần sau hồi lâu lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt thì mới phát ra giọng nói, tựa như nói cho có lại chẳng có tia quan tâm nào.

Lúc hần phát ra tiếng nói thì chị em họ Lam đã bị chinh đến không nhìn ra rồi, hai người lúc vào khí phách ngang ngược mẽ lệ bao nhiêu thì bây giờ tồi tàn rách rưới bấy nhiêu, bây giờ chắc hai chị em kia đã hối hận muốn chết rồi.

Một cung nữ bước lên dùng giọng điệu rất tôn kính nói:“Khởi bẩm hoàng thượng, bọn nô tì đang tiếp đón hoàng hậu vừa ở bên ngoài về ạ” cung nữ này tuy giọng điệu tỏ ra cung kính nhưng nghe kỹ lại có một tia trêu đùa trong đó, chính là lúc đó hai người kia bị làm cho thảm như vậy hơi đâu quan tâm mấy chuyện này nên họ không có nhận ra chỉ lo oai oán kêu gào mách tội với hần.

“Hoàng thượng cứu thần thiếp, cứu thần thiếp với..... bọn họ ức hiếp chúng ta.. người hãy bắt bọn họ lại” Lam uyển và Lam Nguyệt vừa khóc lóc vừa muốn tiến đến bên cạnh hần.

“ Hoàng thượng người cứu chúng ta với bọn họ rất đáng sợ.... huhu....”

Hần nhẹ nhàng tránh né bàn tay của Lam Uyển và Lam Nguyệt dùng một giọng điệu rất lạnh nhạt nói:" dơ bẩn", nói xong hần lướt qua bọn họ nhưng lại thoáng đưa mắt liếc nhìn nô tì nói chuyện lúc nãy trong mắt thoáng một tia cưng chiều đến vô pháp vô thiên.

Bấy giờ trong mắt Lam Nguyệt cùng Lam Uyển là một mảng tuyệt vọng, vốn họ đã làm tường cuộc sống của hoàng hậu là rất sung sướng nên hai nàng mới nghe theo kế hoạch của Bác vào cung nào ngờ mọi chuyện lại tồi tệ như vậy. Lúc các nàng chưa đến kinh thành đã dò la rất nhiều tin tức trong cung, 'nào là trong cung hoàng thượng rất thương yêu hoàng hậu sủng đến vô pháp vô thiên'....' nào là hoàng hậu nương nương được xem là một viên ngọc trong tay hoàng thượng, cuộc sống rất an nhàn có thể đắc tội với hoàng thượng nhưng tuyệt đừng đụng đến hoàng hậu vì đắc tội với hoàng hậu là một tội lớn không thể tha thứ'.....

Lam Nguyệt kêu khóc đến thảm thương bọn họ chỉ là những cô nương chưa nếm trải mùi đời, trong phủ lại được thương yêu vô độ, vốn dĩ là muốn tận hưởng cuộc sống an nhàn trong cung giờ sao lại thế này...

Lam Uyển một bên thì suy nghĩ đến thất thần đau khổ nghĩ: “đó là hoàng thượng sao người nàng luôn ngưỡng mộ nhưng sao lại đối xử lạnh nhạt với nàng như vậy, không phải mình xinh đẹp như vậy hẳn sao không thích mình được..... đúng chính là khuôn mặt này làm hẳn chán ghét, có khi nào mình lộ khuôn mặt thật hẳn sẽ thích mình không..... đúng khi hẳn biết mình không phải nàng ta hẳn sẽ không chán ghét mình“.

Lam Nguyệt tuy không tốt tính nhưng bị hành hạ lại rất hoảng sợ, còn Lam Uyển thì khác nàng ta mưu mô không như Lam Nguyệt..... đây là kết luận Lam Anh rút ra được khi nhìn biểu cảm khuôn mặt của hai người bọn họ.

“Được rồi đừng có ở đó kêu khóc nữa, người đâu đỡ họ đứng lên trong phủ còn nhiều việc để làm” chủ nhân giọng nói này là Lệ Nhi, Lệ Nhi vừa dứt lời đã có 4 người đến lôi hai người xuống. Lệ Nhi thấy có trò để chơi bèn quay sang tinh nghịch nhìn nàng nhỏ giọng nói: “Chuyện còn lại giao cho tỷ đó muội đi chơi với hai người kia đây”, vừa nói xong chân vừa định nhắc lên thì lại có ba vị khách đồng loạt xuất hiện sư huynh muội Liễu Ninh và tên dăng hơn cả địa Hàn Tiêu.

" Các người có thấy hoàng hậu ở đâu không, lúc này trong phòng ta nghe tin người đã về nhưng lúc đó có người ngăn cản không cho chúng ta ra ngoài" Liễu Ninh kì lạ nói

" À Các người đi theo ta ta dẫn các người đi" Lam Anh trong bộ dạng nô tì nói với Liễu Ninh rồi dẫn bọn họ rời khỏi, chỉ còn Lệ Nhi cùng Hàn Tiêu đứng đó..

Không biết từ đâu tuyết nhi thực hiện xong nhiệm vụ trở về, Tuyết Nhi chưa kịp dịch dung trở lại nên vẫn còn trong hình dáng của nô tì kia.

Lệ Nhi rất thức thời chuồn êm chỉ để lại tuyết nhi cùng Hàn Tiêu.

Tuyết Nhi trong bộ dạng nô tì giả vờ không biết Hàn Tiêu hỏi:" Không biết vị đại nhân này là đến đây tìm ai ta có thể giúp gì không", nói là thế nhưng trong đầu thầm nghĩ cách nào để đuổi tên phiến phúc này về.

Hàn Tiêu thâm thúy nhìn Tuyết Nhi một lúc mới cười nói:" Ta đến đây tìm Tuyết Nhi chẳng biết tiểu cô nương có thể nói cho ta biết nàng ấy ở đâu" tuyết Nhi trưng ra bộ mặt đau khổ thêm chút khó xử mà trong lòng thầm nghĩ:" ta biết ngay mà, mai mấn đang trong bộ dạng nô tì hãn không nhận".

" À Tuyết Nhi còn chưa trở về rất tiếc không thể giúp cho công tử". Tuyết Nhi một bộ dạng thành thành thật thật...

" Vậy sao nàng ấy chưa về à" Hàn Tiêu làm ra vẻ tiếc nuối sau đó nói thêm:" cô nương chắc chắn chứ"..

Tuyết Nhi không do dự gật đầu...

" Lúc này trên đường đến đây ta tình cờ xem một quẻ bói quẻ nói rằng một nửa kia của ta đã xuất hiện, chỉ cần trên đường đi gặp cô nương nào đó hỏi họ một câu nếu họ nói dối thì chính là người cần tìm".

Tuyết Nhi chẳng biết hẳn nói gì nhưng cảm giác có gì đó không đúng lại nghe hẳn hỏi: “ cô nương đây là không có nói dối ta đi”.

Tuyết Nhi đến giờ vẫn ngây thơ gật đầu, lúc này Hàn Tiêu lại nói: “ ai nói dối phải làm nương tử ta đây ta muốn cô nương xác nhận mình là nói thật hay nói dối, còn nữa dám nói phải dám chịu “..

Tuyết Nhi chắc nịch gật đầu nàng ngu gì nói là mình nói dối chứ, Hàn Tiêu nhận được cái gật đầu của tuyết Nhi thì cười ha hả nói: “ được vậy tiểu cô nương đợi ta rước người về làm nương tử của ta đi”

Tuyết Nhi nghe thế giật mình nhìn vào Hàn Tiêu: “ Người nói gì vậy ta không hiểu, thần kinh à ta đâu có nói dối ai muốn làm nương tử người chứ”

“ Tuyết Nhi có chơi có chịu đều do nàng đồng ý nha, ta sẽ đến đón nàng sớm” Hàn Tiêu nói xong rồi chạy đi không cho Tuyết Nhi cơ hội nói gì, cứ thế tuyết Nhi bị lừa làm Nương tử của Hàn Tiêu.

Nhưng Tuyết Nhi cũng không quan tâm chuyện này lắm, nhanh chóng đi theo hướng hai người kia bị kéo đi, cùng Lệ nhi chơi với bọn họ.

Trước khu tiểu viện hoang tàn đổ nát hai chị em Lam Uyển bị lôi đến có một cái sân nhỏ hai chị em bọn họ bị đẩy té xuống đất, Lệ Nhi bỗng đứng xuất hiện sau đó Tuyết Nhi cũng theo sau tuy nàng mới về không biết chuyện gì xảy ra nhưng chơi đã rồi tính. Lệ Nhi nhìn thoáng qua Tuyết Nhi cười gian trá sau đó gọi người đến: “Người đâu mau đến mang thứ ta chuẩn bị cho họ vào đây“...

Lập tức có người đến tầng tầng lớp lớp mang một gói lớn chặn mền đến, điều đặc biệt là những thứ đồ này dơ không chịu nổi.

“ Mau giặt hết đi giặt không sạch không được ăn cơm” lệ nhi giọng rất nhẹ nhàng lại rất từ tốn.

” KHÔNG TA KHÔNG LÀM”

Không làm hả.... người đâu đánh cho ta....

Bọn họ bị đánh đến thảm thương sau đó nhìn đến Tuyết Nhi mắt lóe lên một tia hy vọng có người cứu bọn họ rồi.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngang Ngược Ta Giỏi Nhất

"Vui vẻ nhất là được hành hạ kẻ khác, hả hê nhất là được hành hạ người mình không thích “ đó là suy nghĩ bấy giờ của Lệ Nhi khi thấy hai chị em Trần gia thảm hại dưới đất.

Tuyệt nhi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra trong lòng có chút không thông:" Người dưới đất là sao lại dịch dung thành Lệ Nhi và tỷ tỷ còn nữa sao trong họ thật chẳng có tia thiện cảm này, ôi còn Lệ Nhi nữa cái bộ dạng gì đây..... loạn loạn hết cả rồi".

“ Người người cứu ta cứu chúng ta đi” Tuyệt nhi bị hai chị em trần gia kêu cứu mới kịp thời định thần con người lại càng ngờ nghệch:“Cứu cứu cai đầu các người bọn ta thân lắm sau, trước khi ta biết chuyện gì xảy ra thì khôn hồn mà im miệng.... ta không vui rồi đó“.

Lệ Nhi nhìn bạn Tuyệt Nhi lại giữ tính khí trẻ con ra chỉ biết lắc đầu” thiệt tình người gì đâu có chuyện gì rồi rằm mà không biết ngây lại thấy khó chịu, tâm trạng sẽ cực kì không vui....” Lệ Nhi lắc đầu một cái nữa mới nghĩ tiếp” đỉnh điểm của sự không vui đó là sẽ đánh người phát ra tiếng nói....., haizza.... bọn họ thảm rồi im lặng là vàng vậy đợi hỏi thì trả lời chắc không bị đánh đâu”

Tuyệt Nhi bên này phùng mang trợn má, Lệ Nhi bên kia thức thời nhạt lá đứng xem, Chị em trần gia thê thảm dưới đất nhìn khung cảnh thật hòa hợp..

" ÔI TRỜI NGƯỜI ĐÂU DỄ THƯƠNG THẾ KHÔNG BIẾT,*CƯỜI GIAN* PHẢI NHANH RINH VỀ NHÀ THÔI”

Người nào đó ngồi trên hốc cây không có tiền đồ mà cảm thán trong lòng, ngồi trên cây đối với người có chuẩn mực như hãn đã không bình thường rồi ở đây lại vừa ngồi vừa cầm mấy cành cây cắm lên đầu ngựa trang nữa nhìn rất nực cười.

Chuyện này vốn đâu đáng xấu hổ, nhưng chuyện đáng xấu hổ lại là có một người nữa cũng đang ngồi trên cây cũng lấy lá ngựa trang, cũng cùng một suy nghĩ hết cách nói với hai đại nam nhân nào.

"à trùng hợp vậy Ngũ hoàng tử cũng đến xem người à, ai ui lâu quá không gặp trong Huỳnh khỏe mạnh ra nhỉ"

"Ồ trùng hợp thật Hàn Tiêu ta thật sự huỳnh có thứ vui leo cây ngắm người nha"

"ta với huỳnh cùng sở thích mà, sao ai vậy ai lọt vào mắt xanh của huỳnh vậy... không phải lúc trước bảo huỳnh cưới nương tử huỳnh không chịu sao, sao bây giờ lại đến đây nhìn người rồi"

"Ta đến đây nhìn nương tử của ta người cảm được à, Hàn Tiêu à ta nhớ lúc trước hoàng huỳnh cũng...."

Nói qua nói lại hồi lâu mới dừng lại Tử Bạch mới hỏi:" Là ai vậy chỉ cho ta xem người người để ý là ai, ta không nói cho ai biết đâu"

"à cô nương phùng man trợn má trước hai người quỳ dưới đất đó, Huỳnh không nên không nói cho ai biết tốt nhất huỳnh nên đồn hết kinh thành cho người ta biết đó là người của ta, để không ai đụng vào nương tử của ta" Nếu Tuyết Nhi mà nghe những lời này chắc chắn sẽ chửi vô mặt hãn hai chữ* vô sĩ*.

"Người của huỳnh là ai vậy ta cũng rất muốn biết nha"

"thấy cô nương tựa vào cây không...."

“ Xấu vậy sao”

“ Tử Bạch à không phải ta chửi người đâu nhưng người đầu heo à, nhìn người của người dịch dung người của ta không biết dịch dung à”

" Ta chỉ đùa thôi, ta rất thắc mắc về bọn họ nha có ai từng thấy nô tì nào nhưng bọn họ chưa dịch dung như thật lại còn rất giỏi nga không biết là ai dạy đây..."

Tử Bạch phối hợp gạt đầu, hai người rất hợp nhau điều vô sỉ như nhau.

“Lệ Nhi nói cho ta biết chuyện gì xảy ra vậy,“Lệ Nhi thở hơi ra thành thành thật thật đến bên nói nhỏ vào tai tuyết nhi:“ chuyện là.....”

“À thì ra là như vậy,thế bây giờ chúng ta phải chơi với họ đi ta cảm thấy rất ngứa ngáy nha“. giọng tuyết Nhi đặc biệt lớn không biết là có ý gì

Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi cười gian, hai đại nam nhân trên cây nổi lên một dự cảm không lành....

Tuyết Nhi nói với Lệ nhi” Ta muốn nói chuyện với họ một chút” Lệ nhi thwucs thời đứng sang bên tiếp tục nhặt là không biết vô tình hay cố ý phòng về cái cây đối diện.

Tuyết Nhi bước đến hai chị em trần gia hạ giọng hỏi:" các người biết ta à”

Lam Nguyệt đở người con người này thất thường thật nhưng vẫn nén đau nói:“ Người là người của Liễu Ninh phải đến giúp bọn ta phải không, ở chỗ Liễu Ninh ta có gặp người một lần.... mau mau người mau đến phủ thừa tướng đến cứu bọn ta”

Tuyết Nhi à một tiếng hiểu rõ lại phối hợp nói:“ hai người yển tâm ta sẽ tìm người đến, trước hết phải làm theo họ để giữ mạng rời khỏi tránh đánh rắn động cỏ sẽ không hay“.

Chị Em trần gia gật đầu, lúc này Tuyết Nhi mới đứng lên bước đến cạnh lệ nhi, Lam Uyển thấy có gì đó không đúng nhưng không biết là gì.

“ Người đầu kéo bọn họ đi giặt sạch đồng đồ đó đi, họ dám chống cự thì đánh....”

Người đến lôi bọn họ đi, lúc này Lệ Nhi mới mở miệng:' còn không mau xuất hiện không đau à, các người kiên nhẫn thật đấy”

Lời vừa dứt Hàn Tiêu và Tử Bạch nhảy xuống từ cây bộ dạng có chút thảm hại.... họ biết mà chính là hai cô nương trước mặt cố ý.

“Tử Bạch ta nói huynh không chịu ở trong phòng tĩnh dưỡng chạy ra đây làm gì, rảnh rỗi lắm sao mau trở về cho ta”

" Hàn Tiêu sao cứ án tôi hoài vậy huynh rảnh lắm à”

Hai câu nói ngắn gọn kết thúc và sau đó là một tràng lời mắng của hai cô nương bé nhỏ hiền lành với hai đại nam nhân..

Lúc này trong đại sảnh cũng đã bàn bạc xong bước tiếp theo của kế hoạch tất cả sắp kết thúc rồi.

Chỉ còn bảy ngày nữa là tròn một năm.....

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tiệc Chiêu Đãi Đặc Sắc

Liễu Ninh cùng sư huynh chẳng qua chỉ gặp Lam Anh để bàn bạc rõ hơn về chuyện kế hoạch cho buổi yến tiệc, còn mọi chuyện Lam Anh đã ổn thỏa thu xếp chỉ cần chờ đợi thời cơ đúng lúc cho màn kịch đóng lại.

Hồi tưởng về một quá khứ xa xôi, trên tòa nhà cao tầng của tập đoàn King hai cô gái dáng vóc yêu mị đang đối mặt nhau gió không ngừng thổi nhưng lại không thổi đi được vẻ đẹp của hai cô gái này. Không gian tựa như rất im lặng đến nỗi heo hút, chỉ thấy họ nhìn nhau nở một nụ cười xua tan sự đăm máu bên trong..... đó là lần đầu tiên họ gặp nhau và tựa như định mệnh họ vừa gặp đã định sẵn sẽ cùng chí hướng là chị em tốt.

Bọn họ là người cùng tổ chức và là những người tìm năng nhất, có thể nói là trong nghìn người chọn một. Bọn họ được đưa đi đào tạo ở hai nơi khác nhau cho đến khi họ đủ cường đại thì mới được quay về tổ chức, họ gặp nhau khi cùng thực hiện một nhiệm vụ án sát sau đó họ trở nên thân thiết. Người biết về tổ chức của bọn họ ai cũng đã từng nghe câu nói “Thứ nhất Ảnh Hồ... thứ hai Mị Hồ... thứ ba Ảnh Miêu... đó là tên ba sát thủ tiếng tâm lòng lấy trong hắc đạo” hoặc cũng có câu “ nơi nào có hồ nơi đó có miêu”, tên của họ luôn song hành gắn liền như hình bóng.

Người ta nói sát thủ không có chân tình đối đãi, thì có thể lấy họ ra làm minh chứng chứng tỏ câu nói trên sai. Sự việc không ai lường trước được rồi có một ngày nghe tin ảnh hồ cùng mị hồ biến mất khỏi thế giới vô thức vô thanh ảnh miêu trở thành số một, đó cũng là ngày Ảnh MIÊU phản bội Ảnh Hồ, tình cảm thân thiết của bọn họ vì một người đàn ông mà sức mé không thể nào hàn gắn..... Hồi tưởng kết thúc nàng thầm nghĩ:" thì mới nợ

củ chúng ta cùng nhau giải quyết, người đã tuyệt tình đừng trách ta bội nghĩa Ánh Miêu“.

Do Lam Anh suy nghĩ quá nhập tâm nên không nhận ra huynh muội Liễu Ninh đã rời đi mà hắn từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh nàng, hắn nhàn nhã ngồi cạnh nàng lại rất tự nhiên cầm tách trà nàng vừa để xuống uống cạn một hơi sau đó lại ngồi đó ngắm gia nhân đăm chiêu suy nghĩ đến thất thần.

Khi Lam Anh ý thức được thì hắn cũng đã ngồi đó được một lúc say đắm ngắm nhìn, nàng nhìn qua thấy hắn cảm thấy bất ngờ vô cùng định hỏi hắn đến khi nào lại thấy hắn nhìn nàng không chớp mắt. Nàng theo phản xạ tự nhiên lấy tay xoa mặt làm hắn bật cười” phốc... hahaha...”

Lam Anh hừ lạnh xoay mặt qua không quan tâm hắn” Hừ hắn cười nhạo nàng sao, không quan tâm hắn“.

Bỗng đâu Lam Anh cảm thấy bị một lực gì đó kéo lại nàng ngã vào vòng tay ấm áp của ai kia, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nóng bỏng xuống môi nàng vô cùng dịu dàng mà hút hết không khí của nàng, đến lúc buông ra nàng đã xụi lơ trên tay hắn.

“ Sao vậy hoàng hậu của ta nàng tỏ thái độ gì đây, nàng tin ta lập tức ăn nàng không” hắn cười đến nổi dịu dàng nhưng bụng dạ đầy đen tối.

Lam Anh cười ra nước mắt rõ ràng nàng đang không vui lại bị hắn đe dọa nhưng vẫn ngoan cường nói:“ Du chàng cười nhạo ta còn đe dọa ta nữa”

" ta cười nhạo nàng lúc nào” Hắn đâu có ngờ nụ cười thích thú cứng chiều của hắn mà bị nàng quy chung với cười nhạo,“ Lúc này nha chàng cười ta còn gì” Lam Anh không biết khi nào đã học được tính khí trẻ con còn đâu bộ dạng sát thủ nguy hiểm.

Lúc bọn họ đang chuẩn bị tranh chấp thì Tuyết Nhi cùng Lệ Nhi đúng lúc xuất hiện hóa giải một kiếp cho hần, hần nhìn hai người bọn họ đến mà thở phào nhẹ nhõm.

" Tham kiến hoàng thượng" lúc này cả hai rất phải phép hành lễ.

“ ừm” đại ý là biết rồi cũng là kêu hai người họ đứng lên.

Sau khi hành lễ xong bọn họ đứng lên Tuyết Nhi nhanh chóng đi vào vấn đề:" Lúc này mọi đã tung tin tử trùng độc sau đó phong tỏa thông tin bên trong cung của chúng ta, lúc mọi đến chỗ của quận chúa báo cáo lúc đầu họ có chút không tin nhưng đã bị em thiết phục cộng thêm tin đồn họ đã dãn tin, tin tử trùng độc giờ mọi chuyện đang đi theo kế hoạch của chúng ta“.

Nàng chỉ gật đầu rồi nhìn sang Lệ Nhi, Lệ Nhi hiểu ý nói:" Mọi đã chăm sóc đặt biệt cho hai người kia rồi, cho đến khi họ ra ngoài sẽ không ai biết họ làm gì ở chỗ chúng ta kể cả thừa tướng phủ“.

Hần nghe bọn họ nói nhưng không hỏi gì, chuyện Liễu Ninh giả hần đã điều tra ra cũng biết Liễu Ninh thật đã được người nào đó cứu nhưng hần không điều tra ra là ai. Hần nghe các nàng nói liền hiểu nhưng hần để nàng lo liệu, hần để nàng chơi cho đã chuyện gì xảy ra hần điều giải quyết cho nàng, bây giờ ngồi không ăn cơm mềm cũng không tệ cho lắm....

Còn một khắc nữa yến tiệc bắt đầu mọi người đã tề tựu đông đủ, trừ hai vị vương hậu. Trước đại điện từng tốp vũ công ca múa yếu điệu, các đại thần hăng say bàn chuyện uống rượu, các công tử tiểu thư thì không ngừng dáo dạt tìm người ưng ý với bản thân. tóm lại mỗi người mỗi kiểu sôi nổi vô cùng.

Ở Trường Thu Cung

Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi khóc ròng, hai vị chủ tử chưa ra khỏi cửa bọn họ đã đợi nửa canh giờ rồi nha. Lệ Nhi muốn mở cửa kêu bọn họ lần thứ mười hai người trong phòng mở cửa, Hãn một thân lòng bào tiêu soái lạnh lùng, Nàng một thân đỏ rực yếu đuối xanh xao.

Bọn họ bước ra làm Lệ Nhi suýt nữa quỳ cảm ơn trời đất, Lam Anh cùng hãn bước ra chuẩn bị lên kiệu thì nghe phía sau bàn tán, Tuyết Nhi cảm thán:" mới trúng độc mà nhìn dạng của tử tử còn hơn bị bệnh nang y nữa giống Ngũ hoàng tử thật" Lệ Nhi im lặng cuối đầu đi.

Kiệu khởi hành tích tắc bọn họ đã xuất hiện ở đại điện, thái giám éo lã hô to" Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá đáoooooooooo"

Đại điện tức thời im lặng mọi người quỳ rạp hô to" Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế".

Hãn khí chất đế vương cao ngạo lạnh lùng bước vào mà nàng đang được hãn ôm vào lòng nói:" trăm miễn lễ, bình thân"

Một Lần nữa đại điện lại đồng loạt hô to" tạ ơn hoàng thượng"

Hãn bước qua nhiều cặp mắt say đắm của đám nữ nhân dù nàng ngồi xuống ghế, phút chốc đại điện lại huyên náo như cũ.....

(Ta thất bại trọng mùa thi rồi mấy nàng ạ, tiếng anh 11 mà cứ như là đại học bùn ghê gớm)..

Mai ta ra 2 chương hoặc 1 chương 3000 chữ sắp kết thúc zoi

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiệc Chiêu Đãi Đặt Sắc(Tiếp)

Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi yên vị trên ghế, hoàng thượng một thân long bào lạnh lùng chỉ khẽ đảo mắt là hàn khí bắn ra tứ phía. Hoàng hậu bình thường đáng vẻ uy nghi không kém nhưng hôm nay khuôn mặt xanh xao đôi môi nhợt nhạt, thêm một phần thù mị bớt đi vài phần lãnh ý. Hai người bọn họ dù ra sao lúc ở bên nhau cũng rất hợp đôi.

Không khí đại điện lúc này náo nhiệt vô cùng mọi người có mặt rất đông đủ kể cả Tiểu Điệp cùng Mị Hồ, Nàng đã lâu không gặp hai người họ xém nữa quên mất người đồng hương này. Lam Anh cùng Mị Hồ kẻ trao đổi ánh mắt rồi không nói gì thêm. Mị Hồ ngồi ở hàng ghế bên phải dành cho các công tử tiểu thư con của triều thần, Liễu Ninh cũng vậy địa vị họ có thể coi là ngang nhau nên sắp xếp chung một chỗ. Tiểu Điệp bây giờ thay đổi rất nhiều không còn đáng vẻ tiểu thư đồng đánh như lúc trước đôi lại khiêm tốn, nhìn thuận mắt hơn chắc là đã có ý trung nhân. Người ta thường nói con người có tình yêu sẽ thay đổi, Tiểu Điệp là một minh chứng sáng giá.

Từng tốp ca múa uyển chuyển nhảy nhót ở trung tâm bữa tiệc, người nào người nấy điều xinh đẹp yêu mị làm người ta không thể rời mắt. Nhưng trong khi mọi người mãi mê xem ca múa thì hãn Lăng Bắc Du lại không thèm bố thí cho ánh mắt dù chỉ một lần, hãn vẫn một phong thái cao ngạo uống trà thỉnh thoảng dứt cho nàng một vài trái nho hay là một khối điểm tâm nho nhỏ. Nơi của bọn họ như thoát ly khỏi sự nhộn nhịp ở bên ngoài, người nhìn vào điều cảm thán đế hậu rất hạnh phúc. Khuôn mặt lạnh của hãn thật sự không thích hợp để hầu hạ người khác, nhưng hiện tại với

khuôn mặt này hẳn lại toát lên sự quyến rũ đến ngọt ngào làm lòng nàng như tấm mặt.

Một màng như vậy cũng làm một số người rất chướng mắt chẳng hạn như Liễu Ninh quận chúa, lòng Liễu Ninh thâm độc nghĩ:" chỗ ngồi đó là của mình, sự quan tâm đó là của mình, nhìn sắc mặt của nàng như vậy chắc chắn tin tức báo về là đúng, nàng thật sự đã trúng độc". Khi tin tức được báo đến Liễu Ninh có chút không tin, mọi chuyện xảy ra quá thuận lợi, thuận lợi đến người ta nghi ngờ.... nhưng chung quy nàng ta không sợ bởi vì với bộ não và tri thức của con người ở thế kỉ XXI thì ai có thể đấu lại nàng ta, trừ khi người kia xuất hiện.

Dù nghĩ vị trái đó sẽ là của mình, nhưng Liễu Ninh lại cảm nhận còn chuyện gì bản thân đã bỏ qua nên ra tay sớm một bước vẫn tốt hơn. Một con người hiện đại nên suy nghĩ và quyết định rất nhanh nên Liễu Ninh cầm li rượu đứng lên quay người về phía hẳn nhẹ nhàng nói:" hôm nay Liễu Ninh muốn kính hoàng huynh một li để cảm tạ về bữa tiệc, không biết huynh có cho ta vinh hạnh đó"

Hắn chỉ đảo mắt nhìn qua Liễu Ninh lại hờ hững buông lời:" Không cần"

Tay cầm rượu của Liễu Ninh thoáng run nhưng nhanh chóng ổn định, lại cười một nụ cười ngọt ngào, thoáng chua chát nói:" huynh thật sự cần vô tình vậy sao, dù gì ta cũng sắp là phi tử của huynh, không phải chúng ta cần thân thiết một chút sao".

Tin chấn động vừa phát ra toàn thể đại thần hóa đá Quận chúa mới nói hoàng thượng sắp lập nàng làm phi tử sau, bọn họ còn nhớ lúc trước hoàng thượng cảnh cáo ý nói người không thú ai khác ngoài hoàng hậu mà sao giờ lại muốn lập phi. Các đại thần rụt rịt đưa mắt sang con gái mình, các tiểu thư vui mừng vì nghĩ mình còn cơ hội. Bọn Họ cũng kính đáo nhìn lên hoàng thượng và hoàng hậu, chỉ thấy sắc mặt hoàng thượng lạnh đi vài

phần, sắc mặt hoàng hậu rất bình thường nhưng nào biết lòng nàng thấm cười lạnh” Ảnh Miêu à Ảnh MIÊU người vẫn vậy, dùng bây giờ hay trước kia điều muốn giành nam nhân của ta, ta không trị người người xem ta là quả hồng mềm mặc người nhào nặn à“.

Hắn lạnh lùng hờ hững nói:" Ta có nói sẽ lập người làm phi tử hay sao, đừng mơ mộng hảo huyền“.

Liễu Ninh vẫn tỏ ra rất uất ức nói:" ta sinh ra đã định sẵn là người của huynh, dù ta chỉ là đứa bé được tiên hoàng nhặt được nhưng ta lại người được nuôi dưỡng từ nhỏ để trở thành phi tử của huynh mà" song thấy lời nói của mình không có hiệu quả cho lắm bèn đưa tay vào tay áo lấy ra một mảnh ngọc bội nói tiếp:' Đây là vật đính ước tiên hoàng đưa cho ta, thấy vật như thấy người ta và huynh mỗi người nửa mảnh, nếu huynh có miếng ngọc bội trong tay thì huynh không còn gì có thể từ chối ta nữa“.

Lời Liễu Ninh nói ra thì một số lão thần đưa mắt nhìn về miếng ngọc bội, đó chính là di vật của tiên hoàng không sai. Ngọc bội này vốn là do Thái hoàng thái hậu tặng cho tiên hoàng nhưng nghe đâu lúc hoàng thượng bây giờ vô ý làm vỡ thì phân ra hai mảnh, tiên hoàng cũng rất tức giận nhưng Thái hoàng thái hậu lại khuyên can nói:" ngọc vỡ thật khéo lại chia ra hai mảnh đều nhau như vậy, chắc chắn là có cơ duyên chi bằng chúng ta cho Du nhi một mảnh và mảnh còn lại chi hoàng hậu của Du nhi.... tỏ ý vĩnh kết đồng tâm” Thế là một mảnh ngọc được trao cho hoàng thượng bây giờ, còn mảnh kia lại mất tích không ngờ trong tay của quận chúa, e đây là ý của tiên hoàng muốn thay đổi ắt là không được, Liễu Ninh mới là hoàng hậu được lựa chọn.

Một số đại thần to gan quỳ xuống nói:" khởi bẩm hoàng thượng đây là di chỉ của tiên hoàng, chúng thần mong hoàng thượng mau đồng ý thú Liễu Ninh quận chúa”

“Hoàng thượng ngọc bội là tính vật dành cho hoàng hậu, e rằng người phải...”

Các đại thần đúng là một lũ ô hợp chỉ biết nhìn vật mà ép người, nhưng hẳn là ai chứ hẳn không dễ bị người khác thao túng.

Hắn lúc này lạnh hơn lúc bước vào không chỉ vài phần mà vô cùng tức giận nói găm giọng: “phải làm sao, phế hậu cưới nàng ta vào à, chuyện của bốn vương khi nào tới lượt các người quyết định. Người đâu mang hai người này xuống tước bỏ chức quan, không cho trở lại kinh thành”.

Ngay lập tức ba thị vệ lên chính điện lôi hai đại thần đó đi, hai người họ ngốt miệng nói:

"hoàng thượng suy xét ta đây là nghĩ cho người, đó cũng là di chiếu của tiên hoàng người không thực hiện là bất hiếu, người như vậy làm sao chúng thần tin phục”

"Trảm" một tiếng buông ra hai đại nhân im bật hối hận không kịp nữa rồi.

"Còn ai không phục" giọng vừa lạnh vừa mang hàn khí thấu xương chẳng ai can đảm bước lên.

Liễu Ninh vốn tưởng chỉ cần thấy ngọc bội hoàng thượng sẽ thú mình, xem ra nàng ta còn tính sai một bước hẳn không có tình cảm với mình. Nhưng nàng ta là ai con cờ phía sau mới là quyết định, mọi người đang lo sợ nhìn nàng ta nhưng nàng ta lại cười khẻ nói: "hoàng huynh nếu không muốn thú ta thì cũng được, trừ khi ta chết... mà ta quên không nói cho huynh biết nếu ta chết thì người huynh yêu cũng không thể sống”.

Các đại thần hoang mang không hiểu ý gì, lúc này người y lặng từ đầu lại lên tiếng cười khẻ: "đây có vẻ là lời hâm dọa nói về ta nhỉ, Liễu Ninh giả....”.

Một câu nói của hoàng hậu làm đại thần ngỡ người, người có trong tay di vật tiên hoàng lại là giả sao.

" Hoàng hậu nương nương nhìn sắc mặt của người tựa như không sống được bao lâu sao lại hồ đồ vậy chứ, ai mà không biết ta đây là thật"

Thừa tướng ngồi một bên xem xét tình hình thấy không thích hợp, không phải hoàng hậu đã bị ông tráo rồi sao, đây đâu phải là giọng nói và cốt cách của Lâm Uyên.

“ Liễu Ninh ơi Liễu Ninh ngươi còn cứng miệng vậy xem đây là ai'

Mọi người dồn mắt về phía cửa chỉ tây, Liễu Ninh quận chúa khác bước vào.

Toàn thể hóa đá.....

bù một chương hôm wa

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vân Nhạc

" Sao còn ngại biện, quận chúa.... à ta nhầm Ảnh Miêu mới đúng nhỉ" Lam Anh vừa nói vừa cười một cách thâm thúy, nhưng trong lời nói lại đầy sự châm chọc.

Ảnh Miêu lúc này có chút sợ sệt khi nhìn thẳng vào mắt nàng, có một sự quen thuộc khắc sâu trong tâm trí làm nàng ta kinh động. Lúc nàng ta nghe tin có người cứu Liễu Ninh nàng ta luôn tự hỏi là người nào, thực lực lớn như vậy cướp người từ tay nàng ta và cả đám thuộc hạ của nàng ta cũng bị giết.... người này chẳng lẽ là..... Nàng là ai mà biết được tên nàng ta lại có vẻ rất hiểu nàng ta, suy nghĩ đua nhau rối loạn trong đầu của Ảnh Miêu rồi những suy nghĩ đó đưa nàng ta hồi tưởng về một người..... một người đã biến mất khỏi thế giới của nàng ta mãi mãi.

Nét sợ sệt trầm tư chỉ thoáng qua trong giây lát Ảnh Miêu lại lấy lại dáng vẻ nhu nhược mãnh mai làm nam nhân siêu lòng, kẻ cầm khăn tay đưa lên lau mí mắt rồi nói:" nô tì không biết hoàng hậu đang nói gì, Ảnh Miêu là ai nô tì thật sự chưa nghe qua.... nô tì đích thị là người thật, sao hoàng hậu lại tùy tiện lấy một người giả trang nô tì, nô tì biết hoàng hậu không muốn chia sẻ nam nhân của mình nhưng đó là hoàng thượng là nam nhân của tất cả nữ nhân trong thiên hạ mà... “

Một lời nói của Ảnh Miêu lại làm vừa lòng các vị tiểu thư khuê tú, lại làm đau lòng thương xót các vương tôn công tử. Các tiểu thư khuê tú ai cũng cho Ảnh Miêu nó đúng hoàng thượng không phải là vật sở hữu riêng của hoàng hậu, đời đời các bậc đế vương tam thế tứ thiếp hậu cung ba ngàn nào có ai trong ba ngàn chỉ chọn một. Còn nam nhân thì bằng tính thương

hoa tiếc ngọc khi xưa có câu yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, nữ nhân như vậy ai mà mở đối xử tệ bạc.

Một câu vừa rồi khiến quan viên mâu thuẫn hơn... nên quyết định giữ thể trung lập, họ không phải là mèo có chín cái mạng để sống lại... họ chỉ cần làm hoàng hậu không vui thì hoàng thượng sẽ cho đầu họ rời thân thưởng lâm mất. Hoàng hậu nói giả là giả hoàng hậu chính là thiên lí.

Trong không khí đầy căng thẳng thế này bỗng một tràng vỗ tay thâm thúy vang lên, rồi một giọng cười khê cũng theo đó mà phát ra: TỐT TỐT TỐT nói rất hay, hay cho một câu là nam nhân của tất cả nữ nhân trong thiên hạ", nói xong Lam Anh lại đảo mắt đến một nhóm khuê tú:" chỗ ta đang ngồi có cần bước xuống để các người cùng nhau ngồi hay không... hả".

" người có thể vào rồi..." một câu nói bất chợt không đầu không đuôi của Lam Anh loàn mọi người tò mò nhìn ra hướng đại điện, bỗng có một nam nhân từ tốn bước vào.

Nam nhân đó quỳ xuống trực tiếp nói:" Thần Vân Nhạc khấu kiến hoàng thượng, khấu kiến hoàng hậu".

" đứng lên đi" Hãn lãnh đạm buông ra câu nói rồi tiếp tục nhàn nhã uống trà.

Một đại thần nhìn Vân Nhạc hồi lâu mới thốt lên: " đây... đây chẳng phải Vân thần y sao, sao lại xuất hiện ở đây".

Một đại thần khác: " đúng... đúng rồi chính y... không ngờ có ngài được gặp mặt".

...

..

Lam Anh quay sang hỏi nam nhân bên cạnh:" hửn là thần y à sao ta không biết nhỉ, còn nữa hửn tên Vân Nhạc à". Hửn bắt đầt dĩ nhìn lão bà thì thào:" nàng hỏi ta, để khi nào rãnh ta đi hỏi hửn có thật vậy không".

Vân Nhạc lại tỏ ra khá xa cách nói tiếp:" Ta là sư huynh của Liễu Ninh người bước vào".

Một câu nói giả thích được thật giả, Liễu Ninh quận chúa vốn yếu ớt nên từ nhỏ đã được gởi đi dưỡng bệnh với một vịcao nhân, mà vậy cao nhân đó lại là sư phụ của thần y điều này ai cũng biết... vậy người vào trước đích thị là giả.

" Haha trăm tính ngàn tính lại bỏ xót người, thật không ngờ là do ta vô ý" Nào còn đáng vẻ yếu điệu Ảnh Miêu cười đầy âm hàn.

Có người la lên:" Mau bắt kẻ giả mạo lại, nhanh..." mọi người tự độ cách xa Ảnh Miêu.

" Các người có bản lĩnh đó sao, mà nếu ta bị bắt nàng cũng không sống được... thứ ta không có đừng ai mong có được hahaha" Ảnh Miêu chỉ tay về Lâm Anh cay nghiệt nói.

Mọi người hoang mang nhìn về phía hoàng hậu một bộ dạng tái xanh vẫn điềm nhiên cười:" HAHA các người đừng nhìn ta ta không sao chỉ là trúng một loại kịch độc không có thuốc giải thôi, không chết được".

Mọi người húp một ngụm khí lạnh hoàng hậu trúng độc, còn là kịch độc... vậy chẳng phải tính mạng bị đe dọa sao lại bình tĩnh như vậy chứ. Còn hoàng thượng thì sắc mặt không vui không giận cũng chỉ cười mà không lo lắng gì tất cả là vì đâu.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ban Hôn

“ hừ khẩu khí thật là lớn lắm nhìn bộ dạng sắp không chịu nổi của người ta xem người dặt ý được bao lâu. Bây giờ hôn hôn quỳ xuống cầu xin ta và rời khỏi cái ghế hoàng hậu này, ta có thể giúp người áp chế độc tố sống thêm được vài tháng.... không thì hậu quả tự chịu” Ảnh Miêu nữ nhân này rất không biết lượng sức nói ra những lời như vậy làm Lam Anh thật là buồn cười, lâu ngày không đối đầu với nhau nàng ta càng ngày càng kém cỏi đem lời nói ra hù dọa nàng sao thực gây thẹn.

Lần này Lam Anh không trực tiếp mở miệng nữa nàng đã hoàn thành lời thoại của mình rồi, nàng đang trúng độc phải biểu hiện cho giống chút nha nói nhiều làm hỏng kế hoạch thì không vui rồi. Nam nhân bên cạnh Lam Anh khi nghe câu nói của Ảnh Miêu thì trong người một trận khí lạnh lan ra bốn về tứ phía.

Có vài đại thần không chịu nổi áp bức trực tiếp xiu tại chỗ, một vài người khác coi như ý chí vững hơn cũng âm thầm lau mồ hôi, Lam Anh nhìn phản ứng khoa trương của mọi người lắc đầu tự hỏi có phải phản ứng hơi quá rồi hay không nhỉ cũng đâu đáng sợ như vậy.

“Bắt lại” dứt khoát một câu nói kêu bắt người đúng là tác phong của nam nhân nào đó, kiêu lời đến đáng thương. Các đại thần nghe câu nói đó tựa như được giải thoát thà dứt khoát bắt người chứ còn tiếp tục nói nữa họ không biết mình có gắng gượng nổi không nữa.

Lời vừa rơi xuống là mười cảm y vệ từ đâu xông vào quay quanh Ảnh Miêu, Ảnh Miêu bị bao vây bên trong không những không hoảng sợ còn nở

nụ cười chào phúng, mĩa mai:“ hừ muốn bắt ta, dựa vào các người nằm mơ đi" Ảnh Miêu vừa nói vừa xoay người dùng khinh công thoát ra khỏi vòng quay bay ra ngoài trước khi rời đi còn để lại câu nói:" sẽ sớm gặp lại".

Diễn biến nhanh như vậy mọi người ai cũng tự mình cầu nguyện, người trốn đi rồi vậy độc của hoàng hậu phải làm sao bọn họ biết hoàng thượng sủng hoàng hậu vô cùng hoàng hậu mà có mệnh hệ gì thì họ cũng không được yên ổn sống. Các đại thần ở đây chủ yếu là các quan văn tay trái gà không chắc nên chỉ có thể trơ mắt nhìn người rời đi mà không thể làm gì, còn một vài biết võ công thì tại nhớn như xem kịch vì khi hoàng hậu chết họ lại có thể an bài người vào cung, họ có thể cho con cháu mình vào cung trở thành phi tử đây là một chuyện tốt.

Thừa tướng đại nhân khi thấy người rời đi vẫn không hiểu cảm xúc gì bình tĩnh đến đáng sợ tựa như người trúng độc không phải con gái ông đây quả là một người cha tốt đáng phi báng. Hắn vẻ mặt vẫn bình tĩnh phát tay bảo cấm y vệ lui xuống sau đó lại tiếp tục im lặng không nói gì, khôn khí lúc này lại chìm trong tĩnh mịch đáng sợ.

Lúc bấy giờ lại có người to gan bước lên, cuối đầu cung kính hỏi:" bẩm hoàng thượng chúng ta giờ đã biết quân chúa thật sự là ai, thử hỏi chúng ta có cần hủy buổi yến tiệc hôn nay chờ mọi người tâm tình ổn định rồi tổ chức lại để chào mừng quận chúa trở về không ạ". Người nói giọng điệu có chút dè chừng sợ mình sơ xuất nói sai gì đó nào người hoàng thượng chỉ nói:" không cần", vị quan đó thấy thế cũng không dám hé miệng lui về chỗ của mình.

Một lần nữa không khí khôi phục trầm mặc cho đến khi hắt lạnh lùng nói hai chữ " Tuyên chỉ"

Mọi người đồng loạt quỳ xuống nghe thái giám tuyên chỉ, giọng nói the thé của thái giám vang lên:" Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Liễu Ninh quận chúa hiền lương thực đức, xinh đẹp lễ độ công dung có đủ

nay đã đến tuổi thành gia lập thất nay trăm hạ chiếu ban hôn cho Quận chúa Liễu Ninh cùng Vân Nhạc tác hợp thành đôi trời sinh một cặp sớm chọn ngày lành tổ chức hôn sự.... khâm thờ".

Nghe xong mọi người có mặt lần lượt ngậy người cho đến khi giọng thái gián the thé lại phát lên:“ Vân Nhạc tiếp chỉ", Vân nhạc ngần đầu lên nhân chỉ miệng thì thoáng ý cười xuân ý dào dào nói:" Vân Nhạc tiếp chỉ, tạ ơn hoàng thượng ban hôn". Liễu Ninh chỉ e lệ một bên không nói gì vốn dĩ lần này họ định trở lại để xin ban hôn vì di chiếu của tiên hoàng để lại chỉ hoàng thượng mới có quyền quyết định, không ngờ họ chưa lên tiếng hoàng thượng đã hiểu tâm ý cho họ một trận vui mừng.

Vân Nhạc vừa tiếng chỉ thì người nào đó đang ngồi bên trên hoa lệ ngất xỉu đầu đập vào thành ghế, một đại thần thấy vậy la lên hấp hấn sự chú ý của mọi người chỉ thấy hoàng hậu sắc mặt trắng bệch ngất xỉu trên ghế sắc mặt hoàng thượng càng đen hơn tự tay ôm hoàng hậu rời đi không bỏ lại một lời nói nào.

Hoàng thượng rời đi các đại thần như trút được một gánh nặng nhưng lại càng thêm nặng nề khi hoàng hậu ngất xỉu trước mặt, mọi người đồng loạt ra về ổn định tâm tình có chuyện gì xảy ra cũng có thể ứng phó hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện rồi.

Trường Thu Cung

Hắn ôm nàng để xuống giường tức giận nhìn chằm chằm, Lệ nhi cùng Tuyết Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra tý tý chỉ vờ ngất thôi sao nhìn hoàng thượng lại tức giận như vậy chứ nhưng bọn họ vẫn không dám hỏi đi ra ngoài đóng cửa lại rời đi.

Trong phòng giờ chỉ còn lại nàng và hắn, Lam Anh nheo mắt trừng lên với đại nam nhân nào đó thầm nghĩ nàng chỉ giả vờ ngất sao sắc mặt hắn

khó coi đên vậy nhỉ thật khó hiểu. Chỉ là một lúc sau khi Lam Anh nghe ai đó nói lí do thì muốn ngất xỉu thật sự hơn.

“ Chàng sao vậy sắc mặt kém như thế” Lam Anh cẩn thận hỏi rồi tự nghĩ mình có làm sai cái gì không nhỉ, nhưng câu hỏi của nàng bị phớt lờ chỉ thấy đại nam nhân đó cầm tay nàng lên kiểm tra lung lung rồi đảo mắt qua đầu nàng một cái nói:“ đau không”.

Lam Anh thật sự không hiểu hẳn vì sao nói vậy ngờ ra nhìn hẳn lại nghe hẳn nói" Lúc này đập vào ghế" biết lí do hẳn tức giận nàng thật sự rất muốn chữa thề chỉ có vậy hẳn làm bộ mặt như nàng sắp trở thành người thực vậy đến nơi rồi vậy.

Nàng định mở miệng nói thêm thì bỗng chốc bị hẳn chặn miệng hôn xuống một cái, càng quấy trừng phạt hành động lúc này của nàng.... Lam Anh muốn khóc thật sự nhưng chả rơi nổi một giọt trong bụng lạy một trận ngọt ngào.... có người quan tâm thật tốt.

TADA đăng xong chương mới ta đi gặp chu công đây... mn đọc truyện vui ve

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Kinh Hách Cực Điểm

Một trận triển miên xảy ra thật lâu sau hăn mới buông tha cho Lam Anh, nàng thở hổn hển dựa vào ngực hăn khuôn mặt đỏ bừng đầy xuân sắc, lại thùy mị yêu kiều đoạt lòng người. Bả vai của nàng bị hăn tựa vào, khuôn mặt hai người gần kề nhau từng hơi thở nam tính phun vào cổ Lam Anh, nàng rất nhột có ý không chịu chỉ nghe hăn trầm giọng nói: “để ta dựa vào một lát”.

Lam Anh nhìn thấy hăn có chút khác thường trong lòng lo lắng vô cùng, lấy tay xoa xoa vài sợi tóc của hăn rũ trên vai nàng ôn nhu hỏi: “hôm nay chàng sao thế thật lạ, có chuyện gì có thể nói cùng ta”. Giọng nói của thê tử ổn như rót vào tay làm tâm can hăn như tan ra thành nước do dự một hồi hăn mới nói: “Nếu ta ép phụ thân nàng đến đường cùng nàng có hận ta không”, hăn nói xong lại lo lắng đợi câu trả lời của nàng.

Lam Anh thật có chút không hiểu sao hăn lại hỏi mình như vậy nhưng vẫn rất nhẹ nhàng nói ra: “Ta sao phải hận chàng, là vì đích thị đó là phụ thân ta sao... haha vậy thì chàng yên tâm ta sẽ không hận chàng dù chàng có làm gì đi nữa”. Hăn nghe câu trả lời của nàng thì có chút vui mừng xen lẫn ấm áp, vui mừng vì nàng nói sẽ không hận hăn, ấm áp vì trong tim nàng hăn đã chiếm được vị trí quan trọng bên trong.

Nhìn hăn thả lỏng khuôn mặt nàng mới hỏi: “sẽ xảy ra chuyện gì sao”, lần này hăn không do dự nói: “thừa tướng cùng tam đệ có mưu đồ tạo phản, ta điều tra ra hôm này họ sẽ có hành động ta lo lắng nàng.....” hăn nói đến đó thì ngưng lại nhìn một chút biểu hiện của nàng chỉ thấy nàng không hề ngạc nhiên tựa như nàng đã biết trước.

Lam Anh bày ra vẻ mặt thì ra là chuyện này làm hấn một phen giật mình tự hỏi tại sao nàng lại biết, lam anh nhìn bộ dạng thất mắt của hấn chỉ biết thầ cười.... nàng thật không biết hấn suy nghĩ làm chi trực tiếp hỏi nàng phải tốt hơn không. Hai người bốn mắt nhìn nhau qua một hồi hấn mới hỏi:“ sao nàng biết..“.

Lam Anh chỉ nháy mắt tinh nghịch với hấn thốt ra hai chữ “ bí mật”, hấn suy nghĩ một lúc lâu mới ý thức được nàng có nhiều bí mật mà hấn chưa biết, nhưng hấn cũng không cần biết khi nào cần thì nàng sẽ nói cho hấn.

Lam Anh trầm tư một lúc mới khẽ gọi:“ Du“.

Hấn phối hợp “ ừ “ một tiếng rồi tiếp tục chờ đợi nàng muốn nói gì.

Lam Anh kiên quyết mở miệng:“ có một điều ta luôn dấu chàng.... thực ra ta không phải chân chính là nương tử của chàng“. Hấn không nói gì chỉ im lặng đợi nàng nói tiếp:“ ta tên thật là Lan Anh đến từ hàng ngàn năm sau ta cách chàng rất rất xa, ta cũng không biết tại sao ta lại đến đây và không biết sao lại nhập vào thân thể của nữ nhìn thừa tướng. Chỗ bọn ta ở gọi cái này là xuyên không “.

Lam Anh nói xong dừng lại khẽ nghiêng đầu hấn, chỉ thấy hấn làm ra bộ dạng “thì ra là vậy” làm người ta khó hiểu tâm từ. Sau đó hấn nói nói khẽ lên tay nàng:“ lúc mới gặp nàng ta đã thấy nàng rất khác hoàn toàn khác xa với Lam Anh mà ta biết những vì cái khác biệt đó ta lại đem lòng yêu nàng..... cho dù nàng là ai đi nữa, còn truyện xuyên không nàng nói đó chắc là định mệnh để ta gặp và yêu nàng“.

Lam Anh vốn tưởng hấn sẽ không tin nào ngờ hấn lại tin tưởng như vậy cũng có chút bất ngờ sau đó lại nghe hấn nói thêm:“ nhìn ta làm gì cho dù nàng có gạt tay ta cũng sẽ tin nàng, dân gian có câu thê tử nói luôn đúng nếu có sai chỉ là sai ở phu quân“.

Lam Anh tự hỏi đây không phải thời đại phong kiến sao dùng câu” chồng chừa vợ tôi” coi như hợp ngữ cảnh hơn đi, hẳn hôm này sao lại dè dặt miệng như thế chứ.

Lam Anh trêu hấn:“ À chỗ của ta gọi những người đàn ông luôn nghe lời nường tử là thê nô đó”.

Đại nam nhận phối hợp gật đầu thốt ra:“ ừm không tệ”.

Lam Anh:..

Thời gian trôi thật nhanh chẳng mấy chốc hoàng hôn đã buông xuống, hai người bọn họ bước ra đã thấy Hàn Tiêu đình ninh ngồi ở đại sảnh nhân nhã uống trà bên cạnh tiếp đãi là tuyết nhi cùng Lệ Nhi. Lam Anh cùng hấn bước lên ngồi vào vị trí của mình Tế tướng đại nhận lại rất nề mặt hỏi một câu:“ Giải quyết nhanh vậy”.

Loại này chỉ có Tế tướng đại nhận dám thốt ra từ miệng chứ là người khác thì đâu sẽ phải cuốn gối xa cổ rồi. Lam Anh trực tiếp xem Hàn Tiêu là không khí đưa mắt sang nhìn song nhi trao đổi ý nghĩ cũng không biết bọn họ hiểu không nhưng nhìn thần sắc vui vẻ vô cùng.

Câu đầu tiên hấn gặp Hàn Tiêu nói là:“ Mọi chuyện đã ổn thỏa sắp xếp? “

Hàn Tiêu vui đùa ra vui đùa làm việc ra làm việc rất nhanh lấy lại dáng vẻ lạnh lùng nói:“ mọi chuyện đã sắp xếp xong nhưng thần lo hoàng hậu....”.

Hấn bình thần thần sắc nhìn qua nàng nói:“ Nàng không sao... trẫm sẽ bảo vệ tốt cho nàng “.

Lúc này từ ngoài sân lại bước vào một người nữa người đến là Tam hoàng tử Lăng Tử Bạch, Tử Bạch vừa vào cửa đã cung kính cuối đầu gọi

hai tiếng” hoàng huynh “ sau đó quay sang gật đầu với Hàn Tiêu xem như chào hỏi.

Hắn nhìn đê đê bên dưới đơn giản gật đầu một cái tiếp đó nói đảo mắt nói:“ Đến rồi thì ngồi đi”, trong đại sảnh bà đại nam nhân đang ngồi thảo luận lại đảo mắt qua đám nữ nhân tự hỏi” để họ ở lại có nguy hiểm quá không“.

Trong khi hẳn, Hàn Tiêu và Tử Bạch lo lắng không yên thì nàng, Tuyết Nhi và Lệ Nhi lại rất yên tĩnh bản thân bà người còn tự hỏi” lão thừa tướng có phải hồ đồ rồi không kế hoạch mưu phản gì mà khi chưa chuẩn bị tiến hành thì quân địch đã biết hết rồi“.

Tối ta lại ra thêm chương mới

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Kinh Hách Cực Điểm (Tiếp)

Ba đại nam nhân nhìn ba nữ nhân thần sắc không sai biết lắm tự hỏi” có phải mình lo lắng thừa rồi không nhỉ“.

Phủ Thừa Tướng

Lúc này trong đại sảnh cũng vô cùng náo nhiệt với sự góp mặt của Tam vương gia cùng tam vương phi, lại có sự hiện diện đặc biệt của hai nữ nhân khác là một người vừa bị bại lộ thân phận giải mạo Ảnh Miêu cùng vị công chúa nước láng giềng đã lâu không thấy tin tức Thanh Lam.

Tam vương gia ngồi ở vị trí cao nhất ngồi bên trái là thừa tướng đại nhân, vị trí bên phải là giành cho hai nữ nhân còn lại. Không khí nơi này cũng không dễ thở cho lắm ai cũng một bộ dạng mơ tưởng sau đó nòng đậm phun ra một ngụm sát khí, mỗi người một ngụm thoáng chốc đại sảnh không khí báo quanh toàn sát khí.

Thừa tướng phụ nhân đương nhiệm cho người dâng trà lên rồi bắc đầu quay trở lại ngồi bên cạnh thừa tướng rồi cũng đuổi theo mộng ảo vinh hoa của mình, một đám người ai cũng có riêng một suy nghĩ lợi dụng đối phương để hoàn thành mục tiêu đích của bản thân.

Suy nghĩ của Thanh làm cùng Ảnh Miêu có chút đồng dạng là dành lấy người nam nhân mà nàng thích, họ tạm thời đứng chung một chiến tuyến còn chuyện sau này thì không chắc..... nữ nhân vốn lòng dạ ít kị cho nên họ không chấp nhận bất kì ai đoạt thứ mình muốn.

Tam vương gia giả tâm to lớn ngấm vào ngôi vị đế vương và người bên cạnh hoàng huynh hần, nữ nhân đó hần ta muốn có mặc dù nữ nhân hần không thiếu nhưng nàng là duy nhất.

Lam Nhu, Lam Tú lại vô cùng hận Lam Anh hận không thể bầm nàng ra trăm mảnh để hả dạ bọn họ rõ ràng là được phụ thân thương yêu lại được gia đình hỗ trợ có sao các nàng vẫn thua một nữ nhân bị gia đình vứt bỏ. Nam nhân cực phẩm như vậy lại bị nàng ta độc chiếm, nhưng bọn họ lại không nghĩ đến giờ họ đã là người có chồng lại mơ tưởng nam nhân của người khác. Lam Tú cũng đã trở thành người của Tam vương gia nhưng chỉ là một thị thiếp bởi vì cái ghế trắc phi đó hần là dành cho Lam Anh. (~::~: Atsm tí.... kkkk).

“kế hoạch lần này có chắc chắn thành công không” lát sau Lăng Bắc Thương mới hỏi câu hỏi này không phải hỏi thừa tướng mà là hỏi Ảnh Miêu. Hần ta là một kẻ thông minh và biết ai là người có thực lực thật sự, nữ nhân trước mắt rất không đơn giản đã tấm của nàng ta cũng rất lớn.

“Chắc.... nhưng ta lại có dự cảm không lành” ảnh miêu đậm chiều nói, suy nghĩ một chút nàng ta thấy nhiều điểm không thích nghi nhưng không có nhìn ra.

“chúng ta chuẩn bị lâu như vậy chắc chắn sẽ thành công huống chỉ ta có sự giúp đỡ của các vị” thừa tướng tính đi tính lại thì thấy lần này họ thắng chắc rồi, giáng hồ hiện diện bốn tổ chức nhưng giờ đứng về phía họ là ba tổ chức rồi cho dù hoàng thượng đứng sau tổ chức còn lại kia hần không tin bà không thắng được một.

“Ừm” Lăng Bắc Thương cho là thừa tướng nói có lí nhưng cũng có cảm giác giác Ảnh Miêu nói không sai nên hần chỉ có thể qua loa gạt đầu rồi lại đậm chiều suy nghĩ.

Trở lại trường thu cung

Sau khi bàn bạc xong không khí ở đây thoải mái hơn hẳn nói chúng là một mảnh nhu hòa ấm áp, Lam Anh cùng Song nhi tụt lại một chỗ sau đó cười ha hả rất ư là thích trí sau đó Lệ Nhi chạy ù ra cửa kêu lên:“ Hoàng hậu nương nương độc tính phát tác đoán chừng hôm nay không quá nổi” nói xong rồi lại chạy vô vào vị trí của mình.

Ba đại nam nhân thật không hiểu các nàng muốn làm gì, hạ nhân ở trường thu cung đúng thực là rất hiểu lòng chủ tử của bọn họ tin vừa truyền ra là miệng họ lại hoạt động công suất không ngừng.

Người chạy sang cung bên cạnh thân khóc, kẻ chạy ra đường giả vờ nói to, người rãnh rỗi thì trực tiếp đến phủ thừa tướng trước cửa vô tình tiết lộ chung quy bọn họ là nói cùng một câu nói:“ hoàng hậu sắp không xong rồi“.

Cả kinh thành thoáng chốc bùng nổ, phủ thừa tướng thì không thấy một tia đau buồn chỉ nghe tiếng Lăng Thiệu Giác hỏi:“ Nàng sẽ không sao chứ“.

Ảnh Miêu gật đầu nghĩ độc bây giờ phát tác không sai lắm, chỉ cần khi nàng giành được nam nhân kia thì lúc đó không cần tới hẳn nữa để nàng ta chết cũng không sao. Ảnh Miêu đang lập kế hoạch lợi dụng rồi vứt bỏ Lăng Thiệu Giác nhưng giờ không phải thời điểm:“ không sai đến khi ta giành được nam nhân kia sẽ giao thuốc giải.... chúng ta không xâm phạm lẫn nhau“.

Lăng Bắc thương vậ mà tin lời ảnh Miêu nói nhưng hẳn không biết độc đó là không thuốc giải, hẳn là thấy lợi ít trước mắt:“ Nàng gặp chuyện hoàng huynh sẽ lo lắng kế hoạch chắc chắn sẽ thành công“.

Trở lại với đám người nhân đức hết lòng hoạt động miệng vì chủ nhận ai nấy cũng điều từng lời đồn đến vui vẻ, nhưng bên ngoài lại một khuôn

mặt bị thâm tang thương. Có thể nói Trường thu cung là một phim trường nhỏ và các diễn viên quần chúng diễn xuất rất nhiệt tình.

Hần:“”

Hàn Tiêu:“”

Tử Bạch:“”

Mấy nữ nhân này không phải nên lo lắng chuyện sắp xảy ra ra sao, đây là sợ người ta không tạo phản nên cho thêm ít gia vị để ủng hộ tin thần đây mà.

Bọn họ ngồi nhìn mặt nhau không cũng chán lắm, Lam anh mới quay sang nhìn ba nam nhân rồi nói:“ giờ cũng không làm gì chi bằng giờ chúng ta chơi một trò chơi đi“.

Hần theo lời nàng gật đầu đồng ý, hai người còn lại không muốn chơi vẫn ngồi im không nhút nhít cho đến khi Lệ Nhi la lên:“ Ha ha chúng ta giờ chơi gì đây” một giây sau nghe tiếng của Tử Bạch:“ Ta cũng muốn chơi“.

Lam Anh cười gian nhìn Tử Bạch, Hàn Tiêu khinh bỉ nhìn Tử Bạch thâm nghĩ không có tiền đồ cô nương người ta mới hỏi chơi cái gì hẳn liền tham gia.

Và ít giây sau đó:“ hừ lại thua rồi” giọng Hàn Tiêu oán thán.... ít phút sau nữa:“ lại thua“..... ít phút sau nữa:“ Tuyệt nhi ta thua rồi nàng phải chịu trách nhiệm bù đắp tin thần cho ta“.

Hàn Tiêu thực sự rất có tiền đồ Tuyệt Nhi vừa lấy giấy ra viết những con số chơi trò nối dây điện hẳn đã bám theo đòi nàng chỉ hẳn chơi,rốt cuộc không biết ai không có tiền đồ. Những trò chơi hiện đại bây giờ song nhi rất rành nên hai người chia ra hướng dẫn cho hai nam nhân còn lại.

Lam Anh và hãn hai người tao nhả đánh cờ tướng.

Lệ Nhi và Tử Bạch yên tĩnh đánh cờ vây.

Hàn Tiêu và Tuyết nhi quẩn quại chơi trò nối dây điện....

Ai mún đọc nữa ko nào

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kinh Hách Cực Điểm (Kết)

Từ Ninh Cung

Như thường lệ Mị Hồ chuẩn bị ngủ theo thói quen của hoàng tử mẫu để tránh tay mắt nghi ngờ, chợt nàng nhận ra xung quanh có vẻ không ổn lắm suy đoán một chút thì đoán ra người đã có động thái nên vờ lên giường đắp chăn và nhắm mắt lại.

Người bước vào phòng theo sau là hai người nữa cùng nhau đến bên giường nhìn người bên trong đã ngủ nên thôi thuốc mê vào trong, sau một thời gian đủ cho thuốc mê ngấm thì mới có người phát ra giọng nói: “Sao chúng ta không giết mà phải bắt sống”.

Một tên khác lấy tay đánh tên kia, giọng điệu vô cùng không kiên nhẫn nói: “Người bị ngu à giết bà ta rồi chúng ta lấy đầu ra con tin”.

Người bị đánh lúc này gật đầu nghiêng rằng nhủ: “Bình tĩnh bình tĩnh vì chuyện lớn.... bà đây sẽ xử lí các người sau” Bích xuyên trong bộ dạng hắc ý nhân trà trộn vào trong lòng khắc sâu giọng nói của tên đánh nàng.

Nàng đường đường là công chúa một nước mà dám đánh nàng hấn ta chán sống rồi.. hừ ta về nói người ức hiếp ta cho lão công ta biết xem hấn thể nào trị người. Lưu Kiên ở một nơi khác hắt hơi liên tục thầm oán: “Lại chuyện gì nữa không biết mỗi lần lão bà tức giận hấn lại bị kêu đến hắc xì không có điểm ngừng”.

Ba người trói Mị Hồ lại rồi quấn vào một cái chăn mang đi, không lâu sau Từ Ninh Cung khôi phục lại nguyên trạng.

Trúc Ký cung.

Lưu Kiên vốn không hề biết muội muội của mình lại tiếp tay cho người xấu nên vẫn không quá lo lắng về kế hoạch của bọn họ, hẳn đến chỗ Lam Anh chỉ dẫn gặp được Lão Thái Thái và có một cuộc trò chuyện ngắn.

“ Người là...”

“Tiểu bối là Thái Tử Lưu Thanh Quốc nay đến đây theo lời của Hoàng hậu bảo vệ Lão thái thái và đưa bà đến nơi an toàn“.

“Là Lam Nhi nhờ người tới sao.... có chuyện gì xảy ra “

“Tiểu bối không rõ chỉ thuận theo nhờ vả của hoàng hậu, mời lão thái thái đi theo tiểu bối”, Sau đó hai người rời Trúc Ký Cung.

Thái Tử và Thái Tử Phi tương lai chỉ rảnh rỗi không có chuyện làm trốn nhà đi chơi, không khéo lại thành sai vật thật là một chuyến đi đáng nhớ.

Trường Thu Cung

Non xanh nước biếc phong cảnh hữu tình bên ngoài rập rình vài chục tên áo dạ:“Không có động tĩnh chắc mọi người đã đi ngủ” một hắc y nhân báo cáo.

Tam Hoàng Tử Lăng Bắc Thương gặp đầu đứng trước cửa lớn hô to:“ Hoàng Huynh đệ đêm tối đến cùng huynh thưởng rượu”, sau một hồi không có tiếng đáp trả hẳn nói tiếp:“ Hoàng huynh nghe nói hoàn tất không tốt, trên tay đệ Có cách giải độc“.

Đại môn vẫn không dấu hiệu hồi đáp:“ Hoàng huynh nếu người không ra ta không những sẽ phá nát nơi này mà còn cho một mẻ lửa thêu rụi”, lúc này cửa chính mới có dấu hiệu lay động, đại môn mở ra phía trước là Hãn

ôm Lam Anh cực kì yếu ớt trên tay, phía sau là Song nhi cùng Hàn. Tử bước tiếp.

“Hoàng đệ thật có lòng dẫn theo nhiều người như vậy để tiếp chuyện với ta... À còn có thừa tướng nữa sao thật là trùng hợp” Hãn không thèm liếc nhìn bọn họ lâu chỉ đưa mắt qua lạnh giọng nói khuôn mặt lạnh băng như vừa được ngâm trong hàn băng.

Song nhi cũng vô cùng song xáo miệng cắn hạt dẻ mắt chăm chú nhìn, làm hai người bên cạnh một phen dờ khóc dờ cười tự hỏi:“ hai người bọn họ có thể khăn trương có thể lo lắng sợ sệt một chút không vậy” rồi lại ảo não đứng đó tiếp tục làm mặt lạnh như bị quyet tiền.

Lăng Bắc thương phối hợp vô cùng trưng ra bộ mặt vô cảm, sát khí tung đầy một khoảng trời. Ảnh Miêu thì khuôn mặt dường như không biểu cảm trong lòng có một dự cảm không yên vì người phụ nữ trong tiêu tụy đó.

“Hoàng huynh hôm nay ta đến đây là vì cái gì ta nghĩ huynh đã biết nên ta cũng không dài dòng, nếu huynh chịu nhường ngôi cho ta ta sẽ nể mặt tình huynh đệ tha cho huynh con đường sống hơn nữa còn trị khỏi độc cho nàng ta cho nàng ta trở thành quý phi....”

“Vậy còn nếu không thì sao” hãn không hề áp lực trước lời đe dọa cũng không hề tức giận bình tĩnh đáp trả.

“ Nếu không tất cả các người ở đây điều phải chết” Lăng Bắc Thương cai độc nói hãn lần này nắm chắc phần thắng.

“ Thừa tướng người cũng mưu phản” câu hỏi tưởng chừng dư thừa của hãn đã làm Thừa Tướng giật mình, tội danh mưu phản ông đã nghĩ đến nhưng bây giờ bọn họ chiếm lợi thế ông đi theo Tam Hoàng Tử sẽ có lợi hơn.

Thừa tướng tướng nghĩ xong mới nói:“ Thần chỉ đang giúp đỡ vị đế vương thật sự lên ngôi không tính là mưu phản“.

“ Hảo Hảo Hảo... người đâu bắt thừa tướng cùng tam hoàng tử lại” Hãn vừa nói xong khoảng 20 hắc y nhân thượng cấp xuất hiện bao vây đám người Thừa tướng.

“Khoan còn chuyện hay đệ đây chưa bắt mí huynh đã gặp rúc thế rồi” Lăng Bắc Thương nói xong ra hiệu dẫn người ra, Mị Hồ bị trói chặt bị một hắc y nhân áp giải ra còn về hai tên còn lại có lẽ đang ngấm trắng dưới hồ rồi.

“Hoàng tổ mẫu người huynh yêu thương huynh nhất cũng là người huynh thương yêu nhất.... huynh nghĩ sao nếu bà ta chết dưới tay ta” một con dao sắt nhọn chìa vào cổ Mị Hồ, Mị hồ ra vẻ sợ cái dao đó vô cùng trong lòng phì báng:“ đồ không tốt lại không sắc bén“.

Lam Anh được ôm trong ngực thấy sắc mặt thống khổ của hãn đau lòng vô cùng lại nghe Tam Hoàng tử nói:“Đổi nàng ta lấy bà già này thấy sao”, Hãn tức giận thật rồi muốn lấy nữ nhân của mình lại còn uy hiếp mình làm hãn như muốn giết người lập tức. Lam Anh thầm ra dấu bảo hãn đồng ý, hãn lưỡng lự nhưng sau khi nhìn ánh mắt kiên định của thê tử thì gật đầu đồng ý, Mị Hồ được trả về những Lam Anh lại rơi vào tay Thanh Lam.

“Người đâu xong lên giết sạch cho ta” hãn lạnh giọng nói tựa như không để ý nàng đang là con tin.

Tiếp đó khoảng 10 hắc y nhân bị người của hãn giết Tam Hoàng tử như không thể tin thì bỗng nhìn về phía bên kia xuất hiện thêm bốn hắc y nhân thân thủ cao cường, thừa tướng và tam hoàng tử càng thêm chắc chắn khi họ xuất hiện thì phần thắng là chắc chắn.

THẬT SỰ TA MUỐN VIẾT KẾT LUẬN NHƯNG MỎI TAY QUÁ
THÔI ĐỂ MAI VẬY.

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đại Kết Cục

Tứ đại hộ pháp của Phụng Tiêu Sát xuất hiện chẳng mấy chốc bầu trời đầy sát khí lại tăng thêm một luồng khí mạnh mẽ nặng nề, Lam Anh thầm đưa mắt trao đổi với bốn người họ bốn người họ cũng hợp tác đáp trả bằng ánh mắt.

"Thật may mắn các vị đã có đến đây chẳng hay là chỉ có bốn vị đây" Thừa tướng tuy an lòng khi bọn họ chịu xuất hiện nhưng chỉ có bốn người thì làm được gì.

"Người nghi ngờ năng lực của bọn ta" Thanh long lạnh giọng đảo mắt nhìn lão ta.

Thừa tướng đại nhân chung quy gan vẫn rất bé nên bị một cái đánh mắt lúc này đã sợ không dám mở lời, trong đầu ông ta một phen toan tính' bây giờ đang cần họ không thể đắc tội được, đợi khi ta có tất cả xem ta sẽ xử trí các người ra sao'.

Mị Ảnh dung nhan rung động uốn uốn éo mắt ánh mắt thật vô cùng câu hồn, giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng nói với Lăng Bắc Thương:"Tam Hoàng Tử yên tâm hôm nay ngoài bốn chúng ta ra sẽ có thêm cát chủ và hai phó cát chủ cũng đến".

Con Người của những người khi nghe nhân vật trong truyền thuyết sẽ xuất hiện trọn thật to, Thừa tướng mắt không dấu được vui mừng cười ha hả:" Trời giúp ta rồi trời giúp ta rồi".

Lam Anh khinh bỉ nhìn thừa tướng đại nhân miệng không nề mặt nói: "Phụ thân đại nhân đừng vui mừng quá sớm chưa đến cuối chưa thể định đoạt".

"Hừ người có ý gì", thấy phụ thân một bụng tức Lam Anh vẫn không có dấu hiệu giải thích chỉ nói ngắn gọn vài chữ: "Ý nghĩa nằm trên con chữ".

Ảnh Miêu vẫn cẩn trọng nghiên ngẫm nàng thật không phải như vậy, đó chính là kết quả nàng ta đã nắm chắc trong tay không lẽ họn họ còn bỏ qua việc gì.

Tứ đại hộ pháp của Phụng Tiêu sát xuất hiện không lâu thì lần lượt tam đại hộ pháp của Tiêu hồn sát và Kim Quan sát cũng xuất hiện, làm hai đại cô nương song nhi hờn hở ra mặt hiếm khi có trận thế lớn như vậy.

Tam đại hộ pháp của Tiêu Hồn Sát lần lượt tên Nhất Sát, Nhị sát, Tam sát uy danh trên giang hồ không nhỏ nhưng so với tứ đại hộ pháp cũng phụng Tiêu sát thì không thể đặt chung.

Tam đại hộ pháp của kim Quan sát là ba nữ nhân Tỳ bà, Tỳ Tiểu, Tỳ Nhan uy danh trong giang hồ không lớn vì sở trường của bọn họ là gây mê bằng điệu múa.

"Hoàng Huynh huynh đừng trách đệ vô tình đệ đây là đã cho huynh con đường sống, là huynh rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Bây giờ người trong tay bọn ta lợi thế cũng thuộc về bọn ta huynh không đầu hàng e là còn đường chết". Tam Hoàng tử lời lẽ càng ngông cuồng không coi ai ra gì.

"Ta không thích uống rượu" Lạnh lùng phun ra một chữ rồi Lăng Bắc Du không có hành động gì thêm vẫn thảnh thơi đứng đó.

" vậy người đừng trách ta không nể tình, giết....." Mị Ảnh rất hăng hái xung phong:" Để ta....." rồi lấy trong tay 3 cây trâm độc xuất ra, nhưng mục tiêu không phải là người đối diện mà là người bên cạnh.

Tam hoàng tử tức giận ngút trời mặt xanh mét:"Người người có ý gì", Mị Ảnh vuốt tóc vô tội nói:"Giết người"hai chữ phun ra lại xuất thêm chiêu đánh úp về Lăng Thiệu Giác. Ba người còn lại và người của Lăng Bắc Du cũng ra tay đánh với các hộ pháp của Tiêu Hồn sát Kim Quan sát và người của Thừa tướng.

Chẳng mấy chốc hiện trường nên đầy máu tanh và người chết đương nhiên là người của bọn Tam Hoàng tử,Tam hoàng Tử vừa đỡ chiêu vừa rống giận:" Các người bị bọn họ mua chuộc, được nếu các người dám làm càn ta giết chết nàng".

Lăng Thiệu Giác túm lấy Lam Anh kề dao vào cổ Lam anh, Hàn Tiêu với Tử Bạch lúc này sắc mặt khê biến định quay sang trấn an bọn song nhi không ngờ thấy bọn họ sắc mặt lạnh nhạt cũng không có lo lắng.

Người của hoàng thượng không dám ra tay người bị bắt là hoàng hậu họ không thể làm càn được, nhưng bốn hộ pháp không có dấu hiệu ngừng lại còn đánh hăng say hơn.

"Người quá ngu ngốc"Lệ Nhi nói băng quơ

" haiiii sao đó không phải là ta tiếc ghê"Tuyệt Nhi phàn nàn

"lại đây cùng xem"bốn đại hộ pháp xử lí sạch sẽ đóng người của kẻ địch nghe Tuyệt nhi nó vậy nhanh chân bước về phía đối diện lạnh mặt nhìn về bên kia.

"người quen bọn họ" hàn tiêu không tin nói.

" Rất thân" Lệ Nhi đáp trả hai chữ và không có nói gì thêm..

"các người đúng bị họ mua chuộc" Tam hoàng tử mắt đầy tia máu rì dao chặt hơn và thêm một đám sát thủ nữa xuất hiện.

Tứ đại hộ pháp và người của hắn định lên tiếp nào ngờ Lê Nhi ngăn lại:" Các người cứ ở đây giờ tới lượt bọn ta".Hắn Lăng Bắc Du từ đầu tới cuối không nói một lời việc hắn làm chỉ là im lặng đứng nhìn vì hắn biết mọi việc nàng đã lo chu toàn.

Nhìn Song nhìn chém giết Hàn Tiêu và Tử Bạch không hiểu là có cảm giác gì hay đơn giản không tin vào mắt mình nữa, giải quyết xong đám người kia Song nhi quay về chỗ với bộ mặt hài lòng.

"phó cát chủ người thật giỏi" Mị Ảnh không tiếc lời khen ngợi bọn họ chỉ nghe bọn song nhi bình tĩnh trả lời:" là họ quá yếu".

Một Quả bom nổ ra khi nghe mị ảnh thốt ra lời kia,phó cát chủ trong truyền thuyết là nô tì của hoàng hậu.Hàn Tiêu trực tiếp chửi thề:" Mẹ nó ông đây muốn giết người không thể tin được".

Lăng bắc thương cũng thật không tin và tai mình đặt biệt là lão thừa tướng,"Ta nghĩ nên hạ màn rồi"Lam Anh trở ray mộ cái giàng chủ động bóp chặt cổ tam hoàng tử tay kia ghì con dao vào cổ thừa tướng.

Mọi việc xảy ra nhanh chóng làm mọi người trở tay không kịp,rồi từ phía sau Lưu Kiên đưa lão thái thái bước ra Bích xuyên cũng lộ mặt.

"muội sao lại ở đây"Lưu kiên quát Thanh Lam

"muội muội muội....."," Hừ theo ta về" Lưu kiên lôi Thanh lam đi cùng Bích Xuyên rời khỏi trước khi đi để lại câu nói:" Mọi sự đã xong chúng ta đi trước rồi đi mất".

Màn kịch khép lại Tam Hoàng Tử và Thừa Tướng bị bắt về tội mưu phản tội chết khó tha, cả nhà thừa tướng cũng bị tịch thu tài sản phải ra

đường mà sống.

Từ Sau vụ việc hôm đó không biết Ảnh Miêu đã thừa cơ rời đi lúc nào, dân gian cũng chỉ biết họ mưu phản không biết sự thật đằng sau.

Trường Thu cung vào cuối năm trăm hoa đua nở trong phòng Lệ nhi cùng Tuyết Nhi khóc hết nước mắt, lí do hoàng hậu đột ngột qua đời sau vài ngày thừa tướng mưu phản. Hoàng thượng như cái xác không hồn, ngồi bên thi thể hoàng hậu mà không có một chút sức lực chống đỡ đã ngất xỉu bất tỉnh hai ngày.

"lam nhi sao nàng bỏ ta"

"lam Nhi nàng đang ở đâu, chúng ta mới vừa có thể sống yên ổn sao nàng đành".

"Ta biết mọi chuyện của nàng ta biết thân phận của nàng ta biết tất cả nhưng không biết tại sao nàng rời bỏ ta"

Quốc Tang được cử hành Hoàng thượng sau đó một năm sau hậu cung vẫn trống vắng, hãn lao đầu vào việc triều chính mở rộng phong thiên quốc trở nên lớn mạnh.

Không ai biết đêm về hã luôn mất ngủ và nhớ về nàng.

ΔhếtΔ

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Ngoại Truyện 1: Trọn Đời Trọn Kiếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lam Anh đang ngủ say không hiểu tại sao cơ thể nhẹ đi cảm thấy một lực hút vô hình kéo nàng rời thân sát, không bao lâu nàng mở mắt ngỡ ngàng với cảnh tượng trắng xóa vô tận nơi đây, nhiều câu hỏi liên tục hiện lên: Đây là đâu, sao ta lại ở đây.....

" Có ai không, trả lời đi" Lam Anh kêu to nhưng chỉ nghe tiếng nàng vọng lại tựa như chỉ có mình nàng ở đây. Nàng bước đi vài bước thật bất ngờ chỉ vài bước đó nàng lại bước đến một nơi khác có rừng trúc xanh còn có một cô gái đang ngồi trên phiến đá đánh đàn tiếng đàn réo rắt truyền vào tay làm người ta thoải mái.

Lam Anh chậm bước đến bên cô gái đó, từng bước thật khẽ thật khẽ bỗng dừng cô gái như có đôi mắt ở phía sau lại thốt lên câu nói:" Ở Đây đợi người thật lâu...".

Lam Anh ngạc nhiên vô cùng nghi ngờ hỏi lại:"Cô biết ta.... và đang đợi ta ở đây sao".Lâu sau Lam Anh không nghe thấy câu trả lời thoáng cái cô gái xoay người lại hiện lên khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, khuôn mặt đã đi theo nàng một năm qua khuôn mặt của Lam Anh thật sự.

"Là cô sao.... thật là cô sao" tựa như không thể tin lại tựa như dẫn xé thời hạn đã hết chẳng lẽ nàng phải rời xa hẳn sao, thực tại luôn luôn tàn

khóc.

"Cô đừng ngạc nhiên khi thấy ta ở đây chúng ta là đang hoán đổi linh hồn với nhau nên khi hết thời hạn ta phải gặp nhau thôi. Ta nghĩ cô ở nơi đó tiếng xấu đồn về ta không ít nhưng ta không quan tâm, ta thà chịu tiếng xấu chứ không thể để bọn họ ép chết được nhưng trời lại phụ ý người cho ta phải chết" Lam Anh không nói gì chỉ im lặng lắng nghe, lát sau Lam Anh chân chính nói tiếp:"Cô vốn dĩ chỉ ở đó một năm theo sự sắp xếp của tiên nhân kia, còn ta đây khi chết ông ấy thấy ta tội nghiệp nên đã cho ta đi vào cơ thể cô ở hiện đại và đương nhiên khi cô rời khỏi và trở về cơ thể của mình ta sẽ phải ra đi mãi mãi".

"Ta đã yêu một người hiện đại bằng chính cơ thể của cô, giống như cô lại giành được tâm của Hoàng thượng trong thân xác của ta và ta với cô điều không muốn rời khỏi người mình yêu. Ta đã nói với hắn tất cả sự thật về ta, ta nghĩ cô chắc cũng đã nói sự thật cho hoàng thượng biết. Ta đã rất đau lòng khi biết phải rời xa hắn nên đã cầu xin tiên ông cho ta ở lại hiện đại và ông ấy nói ta phải có sự đồng ý của cô".

Thở ra một hơi Lam Anh chân chính nói tiếp:" Ông ấy nói ta và cô phải đạt được thỏa thuận và cùng kí kết ước hoán đổi, không phải là kế ước hoán đổi thân xác mà là kế ước hoán đổi thời đại. Cô sẽ lấy lại thân xác của mình xuyên một lần nữa về cổ đại, ta cũng sẽ lấy lại thân xác xuyên về hiện đại nhưng phải đợi một năm nữa.... cô có đồng ý hoán đổi".

Lam Anh nhìn cô gái với khuôn quen thuộc đó nhẹ gật đầu nói:" Được ta cùng cô hoán đổi ở đó ta không còn gì lưu luyến nhưng cô thì khác..... có vẻ như một năm này là một năm ta và cô tìm thấy thứ mình cần nhất trong đời.Nhưng làm cách nào để ta và cô trở lại như cũ".

"Một năm này ta và cô sẽ tái tạo ra hai cơ thể mới việc ta cần làm là chờ đợi, nào đi theo ta ta tới trước cô nên thấy một căn nhà ở phía kia

chúng ta tới đó sống trong năm này". Nói xong cô gái dẫn đường hai người bước đi rồi dần dần biến mất.

Cổ đại*THIÊN PHONG QUỐC*

Dưới sự trị vì của Hoàng thượng Lăng Bắc Du đất nước càng trở nên mạnh mẽ, dân chúng ấm no hạnh phúc quan lại được thanh trừ và phong chức vị cho những nhân tài tương lai nhằm phục vụ quốc gia.

Ở kinh thành dân chúng ca tụng hoàng thượng không ngớt lời, đồng thời cũng rất tưởng niệm hoàng hậu quá cố. Nhân dân ca tụng không chỉ vì hoàng thượng anh minh thần võ mà còn vì hoàng thượng thâm tình, hoàng hậu mất hậu cung cũng phế không nữ nhân nào bước được lên ngôi vị kia.

Quán trà tửu lâu

Người người bàn luận sôi nổi về việc xảy ra trong triều đình.

Người thứ nhất nói:" ta nghe nói hôm qua lại có nữ nhân bò lên giường hoàng thượng nhưng bị Khánh Gia Công chúa cùng Khánh Bình công chúa đuổi đi".

Người thứ hai nói:"Chuyện này hôm nào mà chẳng xảy ra người giải quyết luôn là hai vị công chúa đó".

Người thứ ba nói:" Ta không biết dung mạo của hai công chúa thế nào nghe nói đẹp lắm với lại bên cạnh hoàng thượng nữ nhân chỉ có hai người họ không lẽ họ có gì đặc biệt".

Người thứ nhất lại nói:"Nghe nói họ là nô tì tùy thân của hoàng hậu sau khi hoàng hậu mất được phong làm công chúa. Ta nghe nô tì trong cung đồn hai người họ với hoàng hậu thân như tử muội nên hoàng thượng muốn thay hoàng hậu cho họ một chức danh. Ta còn nghe nói trong một năm này

người trường thu cung điều được thăng chức có người lên làm đại tổng quản luôn rồi đó, sao lúc trước ta không vào cung nhỉ".

Người thứ 2 cười nói:" chả lẽ người muốn làm thái giám".

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục, ở phía sau một vị công tử đứng dậy cầm quạt nho nhã hướng hoàng cung đi tới.

Hoàng cung

Hắn đang phê tấu chương nhìn trước cửa là một nữ nhân dâng trà mà không được bước vào, nữ nhân này là Con gái của thượng thư bộ binh Lý Uyên Uyên. Ngày nào nàng ta cũng vào cung dâng trà tìm chút hi vọng được hãnh để ý lên ngôi vị hoàng hậu nhưng vô ích.

Con gái của quan viên triều đình được ra vào hoàng cung tự do vì hoàng thái hậu đã hạ lệnh, ai làm hoàng thượng vừa mắt sẽ được tuyển vào cung...

Bởi hoàng thất cần người kế vị nhưng không ai vào được mắt của hoàng thượng.

Bỗng nhiên trước cửa xuất hiện thêm một nữ nhân nữ xinh đẹp tuyệt trần yêu Mị vô cùng đứng ngoài nhìn vào trong phòng, nữ nhân này là nam nhân vừa bước ra từ quán rượu đã được đổi y phục.

"Hừ ngươi là tiểu thư nhà nào, đến đây để được hoàng thượng để ý sao đừng mơ mộng hảo huyền " Lý Uyên Uyên nhìn người đối diện miệt thị nói.

"Ngươi không cần biết tránh xa ta ra bản mắt" nói xong không đợi lý Uyên Uyên tức giận đã đi vào bên trong.

"Ai cho người vào người đâu nàng ta tùy ý vào chỗ của hoàng thượng bắt nàng ta lại" Lý Uyên Uyên la lên kéo theo hai thị vệ vồ muốn bắt nữ nhân đó về.

Hai thị vệ chưa kịp ra tay thì nàng đã là lên:"Phu quân ta bị ức hiếp nha chàng ngồi đó ta giận chàng đó".

Lúc này người cuối đầu phê tấu chương mới mình lên thấy một khuôn mặt xa lạ nhưng lại quen thuộc gọi mình, không hiểu sao bản thân sinh ra loại cảm xúc mãnh liệt muốn ôm người đó vào lòng.

"Tướng công người ta sợ nha".

"Người đi ra cho ta, người biến khỏi mắt ta ngay" hần trầm giọng nói che đậy cảm xúc của mình.

"Nghe chưa cô cút nhanh đi " Lý Uyên Uyên nhìn nàng nói.

"Tướng công chàng đuổi ai"

"Ta nói hai người đó cút cho ta" hần quát về phía hai thị vệ rồi bước nhanh ra đóng cửa lại chỉ còn nàng cùng hần ở đây. Những người ở ngoài một phen choáng váng không hiểu vì sao.

Hần khó khăn hỏi:"Là nàng sao"

Lam Anh bước đến ôm lấy hần nói:" là ta Chân chính cả linh hồn và thể xác".

Hần ôm siết lấy nàng nói:" thật sự là nàng ta đợi nàng thật lâu, ta không ngờ nàng lại đẹp như vậy".

Nước mắt Lam Anh rơi xuống:" Ta rất rất nhớ chàng ta sẽ không biến mất nữa; đời này kiếp này cả đời này ta điều sẽ ở cạnh chàng vĩnh viễn không lìa".

Biết bao cảm xúc ùa về Lam Anh nhẹ nhóm chân đặt trên môi hẳn một nụ hôn sâu, hẳn nhẹ nhàng đáp trả bao nhiêu nhưng nhớ như hòa tan vào vị ngọt của đối phương. Hẳn khẽ năng nàng lên đưa nàng đến giường hẳn chuẩn bị để ngủ lại trong thư phòng đặt nàng xuống nhẹ hôn tiếp, hẳn không ngờ có ngày chiếc giường này lại có ít như vậy.

Vị ngọt nụ hôn hòa cùng giọt nước mắt hạnh phúc hai người giờ phút này và mãi mãi thuộc về nhau " trọn đời trọn kiếp".

(Mình đã nói có ngoại truyện mà ai cũng nói cái kết lằng xẹt làm mình phải giải thích quá trời; mai mọi người đọc truyện vui về nha còn ngoại truyện của nhân vật phụ mình sẽ viết sau).

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện 2: Cưới Nương Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trường Thu cung....

Lệ Nhi và Tuyết Nhi đang ngồi nhấm nháp điểm tâm thì một cung nữ chạy vào, cung nữ hành lễ với hai người họ một cái rồi đứng đó không biết là đang do dự vì cái gì.

" có chuyện gì nói đi" Tuyết Nhi nhìn xuống cầm ly trà, nói một faau rồi uống một ngụm trà. Lệ Nhi cũng nhìn xuống ý hỏi cung nữ đó có việc gì, cung nữ đó lại do dự không dám mở miệng nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lệ Nhi thì mới thấp thỏm lên tiếng:" Khởi bẩm hai vị công chúa ở bên ngoài có lời đồn về Tể Tướng nói.... nói...".

Cung nữ ngập ngừng không dám nói tiếp, Tuyết Nhi khi nghe đến hai từ Tể Tướng thì trở nên nhạy cảm hơn tâm trạng có vài phần lo lắng và nôn nóng:" Người cứ nói chúng ta có làm gì người đâu, họ đồn cái gì" Tuyết Nhi giục cung nữ đó nói tiếp...

"Bọn họ nói Tể tướng sẽ thành hôn vào ngày mai, còn nói công chúa bị Hàn Tể Tướng vứt bỏ....".

Tuyết Nhi có chút ngây người mong lung tự hỏi:" Hẳn sắp thành hôn sao?" Hẳn theo đuổi nàng lâu như vậy mà nàng luôn tỏ thái độ từ chối cố tạo một lớp màng chắn giữa hai người, không phải nàng không thích hẳn

mà là nàng chỉ muốn chờ tỷ tỷ trở lại lúc đó nàng sẽ đồng ý với hắn, không ngờ mọi chuyện lại ra như vậy.

Tâm trạng của Tuyết Nhi như rơi xuống vực thẳm không đáy, rất đau nhưng vẫn kiên cường tạo ra bộ mặt thờ ơ. Lệ Nhi rất hiểu tâm trạng của Tuyết Nhi lúc này nhưng không dám nói gì an ủi, trong cái không khí ngột ngạt này bỗng nhiên lại có một thái giám chạy vào làm Lệ Nhi cũng bất an theo.

"Có chuyện gì nữa sao" Lệ Nhi hỏi thái giám vừa chạy vào...

Tiểu thái giám hành lễ một cái rồi mới nói:" khởi bẩm công chúa trong cung truyền tin nói là hoàng Thượng chỉ hôn cho Tứ Vương gia cùng một vị công chúa nước láng giềng".

"Tứ vương gia là ai sao ta không biết"

" Khởi bẩm tứ vương gia là Tứ hoàng Tử nghe nói hoàng thượng sắp phong ngài ấy làm vương gia". Lần này tâm trạng của Lệ Nhi cũng sụp đổ theo tuyết nhi.

Người ngoài có thể không biết nhưng hạ nhân ở Trường Thu cung điều biết, hai vị công chúa thật sự có tình cảm với hai người kia, bọn họ cũng biết lí do tại sao hai vị công chúa mãi không chấp nhận hai vị kia nên bọn họ sợ hai vị công chúa sẽ đau lòng khi biết tin này nên do dự mới dám nói ra. Người của Trường Thu cung điều đã được đào tạo qua Phụng Tiêu sát nên bọn họ điều hiểu tất cả những thứ mà hai vị công chúa cùng Tế tướng và Vương gia không hiểu...(ai hiểu thì hiểu chứ ta ghi ta cũng không hiểu.... 😊 ...)

"Được rồi các người lui xuống đi" lệ Nhi phẩy tay bảo họ lui xuống rồi cũng im lặng ngồi đó. Hai người bọn họ không nói không rằng cùng nhau đi về hai hướng trở về phòng, bây giờ hai người bọn họ cần thời gian để bình tâm.

Hoàng Cung....

Sau khi Tử Bạch cùng Hàn Tiêu rời đi Lam Anh mới quay sang nhìn trượng phu cảm thán:" bọn họ ngu ngốc thật cưới vợ cũng để ta hao tâm là sao không biết".

Lăng Bắc Du nhìn Lam Anh sau đó kéo nàng vào lòng tựa đầu vào vai nàng nói:" bọn họ chịu đủ khổ rồi nên giúp bọn họ một lần đi".

Lam Anh "ừm" một cái rồi không nói gì nữa không khí bỗng chốc lại chìm trong im lặng, bỗng nhiên hắn nói"Nàng đừng rời xa ta nữa được không?".

Lam Anh có chút ngây người quay sang nhìn hắn một cách ấm áp nói:" được ta không rời xa chàng nữa.... chúng ta cùng nhau sống cho đến khi đầu bạc".

Nàng nói xong hắn lại đặt moi mình lên môi nàng hôn một cái sau đó cười lưu manh nói:" Hôm qua vất vả rồi,sáng đành ăn tráng miệng vậy đi". Nghe xong câu nói của hắn Lam Anh thầm nhủ trong lòng vài chữ:" nàng không chửi hắn mặt dày đâu"...

Ngày hôm sau....

Bầu trời khá ấm áp chim ca múa tung tăn, phủ tế tướng giăng đèn kết hoa một màu đỏ rực. Trường thu cung lại đối lập lại một màu ảm đạm hoàn toàn....

Trong đại sảnh quan khách đến gần như đông đủ, Hoàng Thượng cùng Thái hoàng thái hậu sớm đã ngồi vào vị trí chủ hôn. Kiệu hoa đến tận lang bước ra đón vém rèm kiệu dắt tân nương tiến vào trong, tân giai nhân đứng giữa sảnh được kết nối với nhau bởi một dây lụa đỏ.

Lão công công hô lên:

" Nhất bái thiên địa"

"Nhị bái cao đường"

" Phu Thê giao bái"

Nghi thức xong tân nương được dẫn vào phòng, nếu để ý kỹ thì tâm trạng của tân lang lúc mới vén kiệu rất thấp thỏm lo lắng nhưng sao khi được cầm tay tân nương thì bỗng như phấn chấn vô cùng.

Người người chúc rượu Hàn Tiêu đại sảnh vô cùng náo nhiệt, bỗng Từ cửa chính một cô nương bước vào. Cô nương này vô cùng xinh đẹp làm khách dự tiệc không thể rời mắt trong đầu tự hỏi:" Ai lại xinh đẹp như vậy".

Cô nương đó chính là Lam Anh, lam anh bước đến chỗ hấn cuối đầu với hoàng Tổ mẫu một cái rồi ngồi xuống. Hoàng Tổ mẫu đã biết mọi chuyện xảy ra với Lam Anh, nên khi Lam Anh xuất hiện bà cũng không ngạc nhiên thậm chí bà còn bảo Lam Anh đến đây nữa.

Lam Anh ngồi xuống trước sự kinh ngạc của mọi người dùng tay xoa xoa gáy, mọi người lại không thấy hoàng thượng có biểu hiện gì vẫn lạnh lùng ngồi đó. Lam Anh thầm chửi Tuyết Nhi ra tay thật nặng thì bỗng dừng có một cánh tay chìa ra giúp nàng xoa cổ. Hấn lạnh lùng ngồi đó không nhìn Lam Anh lấy tay xoa cổ cho nàng, xoa xoa vuốt vuốt trước bàn dân thiên hạ với khuôn mặt tỉnh bơ, cần li trà đưa qua với khuôn mặt tỉnh bơ tựa như cả thế giới này không có ai tỉnh như hấn. Lam Anh chửi hấn trong lòng:" Lạnh lùng khuôn mặt thì ít gì cho ai xem chứ, cái tay cứ xoa xoa án đậ hủ người ta mà mặt như cả thế giới không liên quan tới hấn".

Hoàng thái thái để ý tới cái tay của hấn trong lòng cười xấu xa:" ha ha sờ đi sờ đi sờ nhiều vào để ta nhanh có cháu bông", ngoài miệng bà vẫn ho nhẹ nhỏ giọng nhắc nhở:" trước mặt nhiều người đó giữ ý tứ một chút" nhưng bà chỉ nhắc cho có chứ cháu bà muốn sờ thì cứ sờ....

Tiệc rượu kết thúc Tân lang về tân phòng quan khách ai về nhà nấy, Hàn Tiêu mở cửa ra có chút hồi hộp bước đến bên cạnh tân nương. Hai người không nói gì Hàn Tiêu tháo khăn che xuống xuất hiện khuôn mặt diễm Lệ của Tuyết Nhi, hai người mặt đối mặt Tuyết Nhi ngập ngừng không biết nói gì.

" Ta... ta.. ùm...um...."

Tuyết Nhi chưa nói gì Hàn Tiêu đã tiến đến đặt môi lên môi TN, TN há hốc mồm ngạc nhiên nhân cơ hội đó Hàn Tiêu đưa lưỡi vào sâu khoang miệng của TN, một tay Hàn Tiêu giữ eo TN tay kia kéo đầu TN lại gần hơn.

TN lại không hề chống cự thuận theo Hàn Tiêu chủ động hôn lại hẳn, hai người hôn nhau đến cuồng nhiệt. Hàn Tiêu đẩy TN xuống giường môi không ngừng hôn tay lại đưa sang cởi từng lớp y phục của cả hai, hai người bọn họ không ngừng dây dưa triền miên....

Màn giường đóng lại một mảnh cảnh xuân lan tràn, không khí đầy ám muội vắng vắng tiếng giường kêu kẻo kệt và một vài âm thanh lạ vang lên.....(Hãy để trí tưởng tượng bay cao bay xa.....).

HOÀNG HẬU SIÊU QUẬY

Haza2369

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện 3:Hoàn Mỹ

Yêu là gì? Yêu là khi đang lúc bản thân vô lực có một bờ vai để dựa vào, là khi thế giới sụp đổ vẫn có người kề bên che chở, hoặc đơn giản hơn chỉ là một cử chỉ nhẹ nhàng quan tâm.

Từ đại hôn của Hàn Tiêu trở về Lệ Nhi cảm thấy có chút mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, còn Tuyết Nhi thì đã là tân nương nên cũng không có quay về. Lệ Nhi vốn là chỉ muốn nghỉ ngơi chớp mắt một chút nào ngờ lại ngủ thẳng đến chiều, khi thức dậy lại thấy bản thân có chút vô lực tứ chi bủn rủn thậm thab nhẹ một tiếng: " hơiiiiii phát sốt rồi".

Lệ Nhi trước giờ khỏe mạnh hôm nay phát sốt thật là một kì tích, tiến đến cạnh bàn rót một cốc nước uống vào Lệ Nhi quay lại giường nằm xuống. Con người ta ai cũng cảm thấy khi bệnh là lúc bản thân yếu đuối nhất cần quan tâm nhất Lệ Nhi cũng vậy, trong thâm tâm cứ cảm thấy tủi thân vô cùng thật là rất muốn ai đó chăm sóc.

Trường thu cung cũng có nhiều hạ nhân nhưng ở nơi Lệ Nhi ở nơi vô cùng yên tĩnh ít người lui tới nên không ai phát giác Lệ Nhi không khỏe cũng không ai chăm sóc cho nàng, khẽ đắp hờ chặn chớp mắt lần nữa chợt cảm thấy như có người bên cạnh nhưng không có cảm giác nguy hiểm nên Lệ Nhi vẫn mơ màng không có mở mắt.

Tử Bạch bước vào phòng thấy Lệ Nhi đã ngủ nên nhẹ nhàng đi đến bên Lệ Nhi, nhìn thần sắc Lệ Nhi có chút không tốt Tử Bạch cau mày đặt tay lên trán Lệ Nhi rồi cau mày càng sâu: " Sốt rồi, sao lại không biết chăm

sóc mình như vậy chứ" Tử Bạch nhẹ giọng trách cứ rồi nhanh chóng rời khỏi.

Tử Bạch rời đi Lệ Nhi bỗng dừng mở mắt mong lung mất mát mát khê lằm bằm:"Cứ như vậy mà đi sao", bỗng nhiên chợt cảm thấy lại có người tiến vào Lệ Nhi nhắm mắt vờ ngủ. Tiếng cửa"két" kêu khê một tiến có người bước vào phòng.

Tử Bạch nhẹ nhàng bước đến bên Lệ Nhi bưng theo chậu nước để xuống bàn sau đó cho khăn vào ngâm sau đó vắt khô nhẹ để trên trán Lệ Nhi, đắp khăn xong lại lấy trong người một viên thuốc muốn cho Lệ Nhi uống. Tử Bạch vốn dĩ tưởng chỉ cần cho thuốc vào miệng Lệ Nhi rồi cho nàng uống nước là xong ai ngờ Lệ Nhi lại khôn chịu nuốt,Lệ Nhi sinh ra đã không thích uống thuốc tuy thuốc đã được điều chế bằng viên không khó uống như nước thuốc nhưng chung vi vẫn ghét bỏ nó.

Lăng Tử Bạch cứ lúc tục muốn cho Lệ Nhi uống thuốc Lệ Nhi cứ liên tục kháng cự, một lúc lâu Lệ Nhi cảm thấy Tử Bạch không dứt thuốc cho mình nữa nào ngờ lại cảm nhận được cái gì đó mềm mềm ấm ấm. Cái mềm mềm ấm ấm đó lại có cái gì ướt ướt khê đưa ra cạy miệng Lệ Nhi, nàng vô thức mở miệng chợt cảm thấy cái ướt ướt đó đi vào khoang miệng của mình.

Tử Bạch cạy miệng Lệ Nhi thành công nhẹ nhàng dùng lưỡi đẩy thuốc ra mà tim cứ loạn nhịp, tuy rằng hẳn biết đây chỉ là móm thuốc nhưng đây là lần đầu họ chạm môi. Hẳn vốn định rút quân an toàn nào ngờ con người đang mê mang kia bỗng dừng mở mắt, vận định ngẩng đầu lên nhưng vì bất ngờ nên không có ý thức được môi của mình vẫn chưa rời khỏi môi nàng,"Bung" một cái đầu Tử Bạch đang muốn giải thích há miệng ra định nói nào ngờ.....

Hẳn nhìn xuống mới phát giác môi mình chưa rời đi thì ảo não vô cùng, giải thích làm sao đây vật chứng còn chưa thu lại. Lệ Nhi không nói

gì vẫn nhìn Tử Bạch, Tử Bạch vội ngấn đầu lên nghiêm chỉnh ngồi một bên lấp bắp: "Ta ta.... xin lỗi....."

Lệ Nhi vẫn không nói gì Tử Bạch căng thẳng hơn chợt Lệ Nhi thầm lên tiếng: "Cuối đầu xuống", Tử Bạch nhắm mắt làm theo chờ đợi một cái tát nhưng thứ nhận được không phải là một cái tát mà là một cái nhẹ nhàng mềm mềm ngọt ngọt.

Tử Bạch khẽ mở mắt chỉ thấy không mặt Lệ Nhi cực đại phóng to môi Lệ Nhi áp sát vào môi hắn, Tử Bạch như hóa đá không hiểu nhìn Lệ Nhi nhưng lại cảm nhận được vòng tay Lệ Nhi cuốn qua cổ mình. Nàng cứ để yên không có hành động tiếp theo, hóa đá xong Tử Bạch thấy hành động của Lệ Nhi có chút to gan đỡ Lệ Nhi ngồi dạy ép vào thanh giường chủ động hôn Lệ Nhi.

Nụ hôn này không phải là chỉ lướt qua mà là hôn lâu hôn sâu hôn điên đảo, tâm Lệ Nhi đập loạn không thôi rung động mãnh liệt khi được Tử Bạch hôn rồi nhẹ nhàng phối hợp với hắn. Hai người đây là lần đầu hôn có chút vụn vặt có chút ngây ngô nhưng vô cùng ngọt ngào, ấm áp cứ cuộn dâng trong lòng không có nào nguôi đi.

Hôn xong Lệ Nhi vô lực tựa vào ngực Tử Bạch yếu ớt thở ra, Tử Bạch thỏ thẻ bên tay Lệ Nhi: "Ta yêu nàng" cuối đầu kề vào vai Lệ Nhi.

Lệ Nhi không đáp lại nhưng thâm tâm đã quyết định không ngừng nói: "sao phải trốn tránh yêu hắn sao lại không thừa nhận xem ra đã đến lúc mở lòng".

Mấp máy môi Lệ Nhi nói: "Ta Cũng vậy", nó xong lại bổ xung thêm: "Ta thích người thật lâu nhưng lúc đó ta chưa sẵn sàng nhưng ta nghĩ bây giờ có thể rồi".

Tình yêu đôi khi rất nhiệm màu và vô cùng đơn giản nhiều lúc chỉ cần quan tâm trao vài câu nói, đối xử một cách chân thành thì kết quả lại rất

ngọt ngào.

1 năm sau

Hoàng Cung

" huhu chàng không thương ta"

"Huhu ta không chịu đâu....Aaaaaa tên khốn kia từ nay cấm gần lão nương đau chết đi được từ nay không sinh con nữa".

Phủ Tế Tướng

"Aaaaa lão nương dứt khoát không đẻ nữa đau quá....."

Trúc ký Cung

"Aaaaaa ta không sinh nữa không sinh nữa..... huhu Tử Bạch người ước hiệp ta"

Ba nơi liên tục vang lên tiếng kêu đau làm ba đại nam nhân sắc mặt trắng bệnh nhìn nương tử mà đau lòng, tay bọn họ không ngừng nắm chặt tay nương tử nói:"Nhanh sẽ ổn thôi nàng cố lên sau này không sinh nữa, ta không cho nàng sinh nữa đâu.....".

Vài canh giờ sau sáu tiểu khả ái ra đời ba cặp long phụng nhanh được sinh ra, tam hỉ lâm môn truyện vui thiên hạ đêm chúng chạy đầy đường reo hò đem những lời tốt đẹp dâng lên trời cao nhà nhà ăn mừng người người ăn mừng Phong Thiên Quốc phồn hoa và nhộn nhịp hơn bao giờ hết".

Cảm ơn mọi người ủng hộ mình trong thời gian qua cảm ơn rất nhiều, mình viết mình viết rất tệ nhưng mọi người vẫn ủng hộ nên không biết nói gì hơn ngoài hai chữ cảm ơn.... 😊😊😊😊

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Sự Thật...

Chương 2: Xuyên Không

Chương 3: Thân Phận Mới Cuộc Đời Mới

Chương 4: Sống Lại Và Khởi Đầu

Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Với Lão Thái Thái

Chương 6: Tiếp

Chương 7: Dạ Y Võ Cho Song Nhi

Chương 8: Luyện Tập

Chương 9: Thích Khách

Chương 10: Kẻ Đứng Đầu Của Tên Thích Khách

Chương 11: Điều Tra

Chương 12: Chiến Đấu Giành Chức Cát Chủ

Chương 13: Rã Rối Lại Đến

Chương 14: Yên Tiệc

Chương 15: Trả Giá

Chương 16: Lập Phi

Chương 17: Nụ Hôn Đầu, 3 Điều Kiện

Chương 18: Xuyên Tiêu Lâu

Chương 19: Trở Về Kịp Thời Thoát Một Kiếp Nạn

Chương 20: Tin Đồn Lan Truyền Hoàn Ngộ Hậu Được Sử Ng

Chương 21: Âm Mưu(1)

Chương 22: Âm Mưu(2)

Chương 23: Mĩ Vị

Chương 24: Kịch Vui

Chương 25

Chương 26: Đưa Về Sinh Cháu

Chương 27: Mưa-Quá Khứ

Chương 28: Khắc Xuyên Tiêu

[Chương 29: Người Thật Sự Yêu Ta](#)
[Chương 30: Ta Là Sát Thủ Mà Lại Thích Cứu Người A](#)
[Chương 31: Chuyển Biến](#)
[Chương 32: Đúng Ta Sợ Các Người Mất Mặt](#)
[Chương 33: Tài Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo\(1\)](#)
[Chương 34: Tài Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo\(2\)](#)
[Chương 35: Năng Bộc Lộ Người Người Điên Đảo\(3\)](#)
[Chương 36: Trả Giá\(1\)](#)
[Chương 37: Trả Giá\(2\)](#)
[Chương 38: Ta Cảm Thấy Không Vui](#)
[Chương 39: Mị Hồ](#)
[Chương 40: Đồng Hương Tâm Sự](#)
[Chương 41: Vô Tình Nghe Được*1\)](#)
[Chương 42: Vô Tình Nghe Được*2\)](#)
[Chương 43: Ta Dẫn Các Người Đi](#)
[Chương 44: Thôn Vĩ\(1\)](#)
[Chương 45: Thôn Vĩ\(2\)](#)
[Chương 46: Tâm Sự Của Tử Bạch](#)
[Chương 47: Tình Yêu Không Phải Là Ràng Buộc](#)
[Chương 48: Giải Độc](#)
[Chương 49: Tức Giận](#)
[Chương 50: Đại Nam Nhân Ngượng Ngùng](#)
[Chương 51: Những Vị Khách Không Mời Bổng Dưng Xuất Hiện\(1\)](#)
[Chương 52: Những Kẻ Không Mời Bổng Dưng Xuất Hiện\(2\)](#)
[Chương 53: Trò Cười\(1\)](#)
[Chương 54: Trò Cười \(2\)- Lòng Tin](#)
[Chương 55: Chàng Chọn Tin Nàng Ta](#)
[Chương 56: Chàng Chọn Tin Nàng Ta Tiếp>](#)
[Chương 57: Cát Chủ Thị Huyết](#)
[Chương 58: Cát Chủ Thị Huyết Tiếp>](#)
[Chương 59: Nữ Nhân Giả Mạo 1](#)
[Chương 60: Nữ Nhân Giả Mạo 2](#)

[Chương 61: Vạch Mặt Kẻ Giả Mạo, Kẻ Thù Tái Ngộ](#)

[Chương 62: Nghi Ngờ](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64: Trở Về Nhà 1](#)

[Chương 65: Trở Về Nhà 2](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Ngang Ngược Ta Giỏi Nhất](#)

[Chương 69: Tiệc Chiêu Đãi Đặc Sắc](#)

[Chương 70: Tiệc Chiêu Đãi Đặc Sắc\(Tiếp\)](#)

[Chương 71: Vân Nhạ](#)

[Chương 72: Ban Hôn](#)

[Chương 73: Kinh Hách Cực Điểm](#)

[Chương 74: Kinh Hách Cực Điểm \(Tiếp\)](#)

[Chương 75: Kinh Hách Cực Điểm \(Kết\)](#)

[Chương 76: Đại Kết Cục](#)

[Chương 77: Ngoại Truyện 1: Trọn Đời Trọn Kiếp](#)

[Chương 78: Ngoại Truyện 2: Cưới Nương Tử](#)

[Chương 79: Ngoại Truyện 3:Hoàn Mỹ](#)